

# Giới thiệu 5 Năm Bị Đánh Cắp

Truyện 5 Năm Bị Đánh Cắp, chuyện nói về một cô gái trong một lần tai nạn cứ nghĩ rằng cô sẽ hôn mê suốt đời không tỉnh lại nhưng khi tỉnh lại thì một sự thật đau thương bày ra trước mắt chính là người chồng mà cô yêu thương lại quan hệ mờ ám với cô bạn thân.

Nhưng ký ức của cô lại dừng lại ở thời điểm tuần trăng mật của cô và người chồng cũ 5 năm về trước. Hóa ra, cô hoàn toàn quên hết tất cả những gì xảy ra trong 5 năm vừa qua, và trong 5 năm đó, cô đã đánh mất đi hai điều quan trọng nhất trong cuộc sống: tình bạn và tình yêu của mình.

Để tìm lại nhưng ký ức bị đánh mất, cô quyết định tìm đến nhà chồng cũ của mình để anh giúp cô tìm và khôi phục lại nhưng hồi ức đó.

Bạn đang đọc truyện 5 Năm Bị Đánh Cắp được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 1: Những điều tuyệt nhất đều diễn ra trong mùa hạ

Có người nói, khi hạnh phúc ủa đến, ta thường không có cảm giác gì cả. Thật ra không phải vậy, như hiện giờ Hà Man đang vô cùng thấu hiểu – hiểu hơn tất thảy những người khác ý nghĩa của hạnh phúc. Hạnh phúc của cô đang hiển hiện ngay trước mắt, đang đứng giữa những luồng sáng mệnh mạng, long lánh.

Hà Man bị đánh thức bởi tiếng ngáy rền vang như sấm.

Giấc mộng dần tan biến, mí mắt mỏng không che nổi những tia nắng rực rỡ đang nhảy nhót bên ngoài cửa sổ. Cô uể oải đưa tay lên che mắt, tay kia ra sức đẩy phía bên cạnh mình.

“Tạ Vũ, dậy đi, anh làm em tỉnh rồi đây này, ngáy gì mà khiếp thế chứ!”

Đệm trống không. Hà Man đưa tay quờ quờ trên giường, dần cảm giác có gì đó không ổn, lúc này cô mới mở choàng mắt ra.

Tạ Vũ đã ăn vận chỉnh tề từ lâu, đang dựa vào cửa nhìn cô cười tủm tỉm.

Hà Man chăm chú ngó quanh phòng, tiếng ngáy đều đều kia vẫn chưa biến mất. Tay cô sờ phải thứ gì đó man mát. Đó là một chiếc máy quay.

Cô ngồi bật dậy, chớp lấy chiếc máy. Trên màn hình là một cô gái với diện mạo vô cùng quen thuộc. Dường như để kiểm chứng cho phỏng đoán của cô, màn hình bỗng nhiên phóng to ra, vô cùng rõ nét.

Đó chính là Hà Man đang ngủ ngon lành khoe miệng chảy đầy nước dãi, tiếng ngáy phát ra chẳng khác gì một chú lợn con mới đẻ, thỉnh thoảng còn ngưng lại một chút, chép miệng mấy cái rồi lại tiếp tục kéo bễ.

Cô chậm chậm quay đầu nhìn Tạ Vũ.

Anh lúc này đã cười đến gập người.

“Lần này có chứng cứ rồi nhé! Còn tự khen mình có đáng ngủ đẹp nữa không? Người đẹp, chất giọng cũng được đấy nhỉ? Anh đặt cái máy này phát bên cạnh em, hai người thi nhau thờ phỉ phò, như song ca ấy.”

Hà Man tức đến đỏ mặt, định ném chiếc máy quay về phía Tạ Vũ. Anh giật mình hoảng hốt giơ tay sẵn sàng đỡ lấy, không ngờ Hà Man chợt thu tay lại.

“Không được, cái này đắt lắm.”

Vừa lăm bắm xong, tay kia đã vớ ngay lấy chiếc gối bông hần học phi thẳng về phía Tạ Vũ. Anh rất nhanh kịp lách người tránh được, sau đó tiến lên một bước giật lấy chiếc máy quay trong tay cô, cố tình ra vẻ tận hưởng.

“Xem nào... nghe thử tiếng ngáy nào, xem thử rớt dãi nào!”

Hà Man vừa nhảy xuống giường vừa hét lên, lao ra cố cướp lại chiếc máy quay. “Mau đưa đây, để em xóa nó đi!”

Tạ Vũ nhếch môi. “Hơ, lạ chưa, đây là tài sản cá nhân của anh đấy!”

Hà Man tức xì khói, nhảy lên vói, nhưng Tạ Vũ lại cao hơn, cả người cô đánh đu lên tay anh hệt như một chú khỉ ngược ngược đang treo mình trên cành cây. Sau một hồi quần thảo, chẳng những không cướp lại được chiếc máy quay, mà cuối cùng còn bị anh đè hai tay hai chân, dang rộng thành chữ đại[1] ép chặt trên giường.

[1] Chữ “Đại” – 大

“Em cảnh cáo anh, cấm làm hỏng bộ móng mới sửa của em đấy nhé! Nếu không dừng trách tại sao nước biển lại mặn!” Hà Man vận vẹo, giãy giụa, cố gắng bảo vệ bộ móng của mình.

Tạ Vũ cúi thấp đầu, nhìn vào mắt cô cười nham hiểm. “Đêm qua em ồn ào khiến anh không ngủ được, giờ còn dám uy hiếp hả? Nói mau, đèn anh gì đây?”

Hà Man sững người trong giây lát, rồi lại tiếp tục giãy giụa. “Cái gì chứ! Em đẹp chìm sa cá lặn thế này mà ngày nào anh cũng hết chụp lên rồi quay trộm những lúc em xấu xí, rõ ràng anh phải đền em mới đúng chứ!”

“Ồ, thật sao, thế để anh đền nhé, hi hi...”

Trông khuôn mặt đầy vẻ khao khát của Tạ Vũ, Hà Man sững sốt, rồi cup mắt nhỏ giọng e thẹn. “Không! Tối qua chúng mình vừa mới mà...”

Khi Hà Man còn đang lăm bằm, thì Tạ Vũ đã kéo chăn trùm lên người cả hai.

Tiếp đó trong chăn bỗng vang lên một tràng âm thanh vừa dài vừa hứng khởi. “Bùm... bẹp... bẹp... bẹp...”

Hà Man bật mũi lao ra khỏi chăn, cuống cuống ngã phịch mông xuống đất, chỉ tay về phía Tạ Vũ mắng lớn. “Tạ Vũ, anh... anh là đồ biến thái!!! Em muốn ly hôn!!!”

Tạ Vũ cười ha hả nhảy xuống giường, vòng tay ôm chặt Hà Man. “Em ngáy, anh xì hơi, xem ra chúng mình hợp nhau thế còn gì, thế nào cũng sống đến đầu bạc răng long.”

2.

Thường khi đi du lịch kiểu gì cũng cãi nhau.

Tuần trăng mật của chị gái và anh rể Hà Man từ đầu chí cuối đều là những cuộc cãi vã. Nguyên nhân cũng chỉ xoay quanh mấy vấn đề lẻ tẻ, nào là. “Bảo mạng chai kem chống nắng to từ nhà đi thì kêu nặng... Giờ đã thấy ở đây bán dất thế nào chưa? Mà còn không biết đồ thật hay đồ giả nữa kìa!” hay “Rõ ràng biết phải cuộc bộ nhiều, vậy mà vẫn cố tình đi đôi giày khó chịu như thế” hoặc “Sắp xếp đồ đạc xong xuôi từ tối qua thì sáng nay đã không đến nổi cập rập như thế”...

Nhìn bộ mặt ngơ ngác không hiểu của Hà Man, Hà Kỳ - chị gái cô lại dùng đĩnh nói. “Vợ chồng nào chẳng cãi nhau, nhất là khi đi du lịch cùng nhau lại càng như vậy.”

“Không có ngoại lệ sao?”

Hà Kỳ chớp chớp mắt. “Khi nào em thành đại gia rồi, hể ra cửa là có bảy tám trợ lý thấp tùng giúp em đặt lộ trình, gói ghém đồ đạc, đẩy vali ở sân bay, có lẽ lúc đó mới không cãi nhau nữa.

Hà Man không nói năng gì, nhưng thâm thề với Tạ Vũ, sau này khi hai người đi hưởng tuần trăng mật, tuyệt đối sẽ không cãi nhau.

Kết quả, ngay trên taxi ra sân bay, họ đã cãi lộn.

Thời gian thì gấp gáp, không hiểu rốt cuộc do Hà Man trang điểm quá lâu, hay trách Tạ Vũ chỉ chăm chăm cầm máy ảnh chụp hết kiểu này kiểu khác mà không chịu giúp sắp xếp đồ đạc, hai người tranh luận mãi vẫn chẳng ra ngô ra khoai. Cãi nhau từ lúc ngồi trên xe đến lúc vừa chạy vừa kéo vali vào sân bay vẫn chưa đến hồi kết, đến tận lúc ngồi trên máy bay rồi mới chịu im lặng, cả hai đều gặm gừ không thèm đếm xỉa đến nhau.

Mãi đến khi máy bay hạ cánh, bước ra từ cửa tự động, thấy trước mặt là cả một khoảng trời mênh mông lồng gió, những tán lá cọ đang rung rinh vẫy gọi trong ánh nắng chan hòa ấm áp, khóe miệng Hà Man mới bắt giác nhướn lên.

Liếc thấy vẻ mặt Tạ Vũ cũng đã giãn ra, bao buồn bực bỗng chốc bay biến, trong lòng tự dung vui vẻ trở lại, cô định nói gì đó nhưng nghĩ một hồi môi lại mím chặt.

Hứ! Mình là nữ hoàng của tuần trăng mật này kìa mà, sao phải chủ động cầu hòa chứ!

Hai người leo lên taxi, đưa tờ giấy đã ghi sẵn địa chỉ khách sạn bằng tiếng bản địa cho tài xế. Bác tài giờ tay biểu thị ok rồi nổ máy, bọn họ mỗi người dựa một bên thành xe ngồi ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh.

Điện thoại Hà Man bỗng rung hai tiếng, cô có chút ngạc nhiên, vội vàng lấy từ trong túi ra.

Đó là tin nhắn từ Tạ Vũ. “Này, bắt chuyện với anh đi.”

Hà Man mắt nhìn màn hình, buột miệng. “Tại sao chứ!”

Nói xong mới biết mình bị hớ, quay mặt lại nhìn, thấy Tạ Vũ đang bụm miệng cười.

“Em có sao không đấy, du lịch nước ngoài đất lắm đấy nhá!”

Hà Man xấu hổ quá hóa cùn, chồm sang cầu vẹo mặt Tạ Vũ, nhưng bị anh quàng tay ôm, kéo sát vào lòng cúi xuống hôn.

Giờ thì khỏi cần nói gì nữa.

Bác tài dù không hiểu họ nói gì, liếc qua gương chiếu hậu thấy vậy cũng cười híp cả mắt.

Tình yêu là vậy, luôn không có biên giới.

3.

Hà Man đẩy cửa phòng khách sạn, đập vào mắt là một chiếc giường đôi Kingsize[2], trên giường những cánh hoa hồng đỏ thắm xếp thành hình trái tim, trên tủ cạnh giường là một hộp sô cô la và một thùng nước đá màu trắng bạc, bên trong là một chai Champagne.

[2] Kingsize: ngoại cỡ.

Vừa trông thấy căn phòng được bày trí như vậy, Hà Man cười lớn lên, quay lại nói với Tạ Vũ. “Sao phòng nào dành cho các đôi vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật cũng trang trí kiểu này nhi... Không phải anh tự sắp xếp đấy chứ!”

Tạ Vũ vẫn đứng yên. “Thế em thấy có đẹp không?”

Hà Man cười lớn. “Rất... quê.”

Tạ Vũ bình tĩnh nói. “Khách sạn tự trang trí đấy, chẳng liên quan gì đến anh.”

Người phục vụ chuyển hai vali to từ trên xe đẩy xuống, đặt trên giá rồi khom người dùng tiếng địa phương chào tạm biệt. Cửa vừa đóng, Tạ Vũ liền nằm vật ra giường. “Mệt quá! Hôm nay đi quá nhiều!” Hà Man cũng đổ xuống bên cạnh. “Còn nói à! Bảo anh tối qua sắp xếp hành lý cho xong đi, anh cứ khăng khăng để sáng nay dậy mới xếp, lại còn lè mà lè mề, cầm máy chụp này chụp kia, làm chúng mình suốt chút nữa không lên kịp máy bay đấy!”

“Em lại bị ấn nút replay rồi à? Lại bắt đầu đấy hả? Cãi nhau trên xe chưa đủ sao?” Tạ Vũ ngồi bật dậy, liếc sang. “Hay là... hôn vẫn chưa đủ?”

Hà Man cười đẩy Tạ Vũ đang định chồm người lên mình, kéo anh nằm xuống. “Dậy làm gì chứ? Em muốn ngủ một chút.” Tạ Vũ lại phải nằm xuống. “Nào... nào!”

“Anh ngủ trên giường chứ có ngủ trên người em đâu, phản đối gì chứ?”

“Anh nhìn kia, làm hồng hết hình trái tim rồi đấy!” Hà Man đẩy Tạ Vũ sang một bên, sắp xếp lại những cánh hoa bị tung tóe. Tạ Vũ hừ một tiếng. “Không phải chê quê sao? Còn chỉnh làm gì?”

Hà Man thần nhiên đáp. “Có quê đến mấy thì đây cũng là phòng nghỉ tuần trăng mật, đương nhiên phải để nó từ tế còn chụp lại ảnh cho mọi người cùng ngắm, để họ phải ngưỡng mộ chút chứ!”

“Sĩ hão!” Tạ Vũ cũng thần nhiên đáp lại.

Hà Man không thèm đếm xỉa, chăm chú xếp lại từng cánh hoa, rồi lòi máy quay ra, bắt đầu chụp lại toàn cảnh căn phòng. Vừa chụp vừa tự mãn. “Tiểu Hoàn mà thấy chắc ngưỡng mộ chết mất, ha ha...”

Cô những tưởng một người không cam chịu im hơi lặng tiếng như Tạ Vũ sẽ nhân cơ hội này đá vào vài câu, không ngờ lại lặng ngắt như tờ. Quay đầu lại, phát hiện thấy Tạ Vũ đang ngồi bệt trên mép đệm, lưng tựa vào cửa kính, chuẩn bị gả gặt.

Cô buông máy xuống, bước nhanh đến lôi thốc Tạ Vũ dậy. “Đồ lười biếng này, dậy ngay cho em!”

“Chúng mình là đại gia thời gian mà, cứ từ từ mà chụp, cho anh ngủ tí!”

“Mai làm gì còn giường hoa hồng nữa, không thể bỏ lỡ cơ hội được, anh phối hợp một chút nào, ra đứng ban công ngắm trời ngắm đất đi, em muốn chụp cảnh biển.”

“Chụp cảnh biển thì lấy lưng anh làm gì?”

“Thì để làm nền cho biển thôi mà.”

“Nghỉ khỏe, anh ngủ đây!”

“Không được. Mau đi ra ngoài ngay cho em!”

Hà Man bắt đầu đi phải giờ chiều sur từ hổng, Tạ Vũ đành phải lui cùi bước ra ngoài ban công, hai tay bám lấy lan can, mặt hướng ra biển, chừa lại cái lưng ngược sáng.

Hãy dà! Có mỗi cái lưng mà sao cô ấy chụp lâu thế nhỉ.

Đứng tạo dáng mãi, Tạ Vũ vẫn không thấy Hà Man có động tĩnh gì, cất giọng nghi ngờ hỏi. “Em chụp xong chưa? Biết chụp không đấy hả? Video thì phải cử động, còn chụp ảnh phải bắt động đấy!”

Anh quay đầu lại thấy Hà Man đang nhìn đắm đắm vào khung cảnh trong khuôn máy, mắt đỏ hoe.

“Ngốc ạ.” Tạ Vũ bắt gặp cười.

Có người nói, khi hạnh phúc ủa đến, ta thường không có cảm giác gì cả. Thật ra không phải vậy, như hiện giờ Hà Man đang vô cùng thấu hiểu - hiểu hơn tất thấy những người khác ý nghĩa của hạnh phúc. Hạnh phúc của cô đang hiển hiện ngay trước mắt, đang đứng giữa những luồng sáng mệnh mang, lóng lánh.

4.

Màn đêm dần buông xuống.

Cạnh bể bơi khách sạn, những ngọn đuốc đang bập bùng cháy, người qua người lại nhộp nhịp, văng vẳng tiếng nhạc samba dập dìu. Hà Man ngất ngây trong men rượu, đưa mắt nhìn những tán cộ xung quanh, dường như chúng cũng đang hoan hỉ cùng nhau khiêu vũ, hoặc có lẽ, là đôi mắt cô đang khiêu vũ thì đúng hơn.

Các đầu bếp đang hối hả chuẩn bị bữa tiệc nướng BBQ ngoài trời cạnh bể bơi, Hà Man và Tạ Vũ nép sát bên nhau, nhăm nháp từng ngụm rượu, cả hai đều lặng thinh, nhưng niềm hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt.

Đây là buổi tối cuối cùng của tuần trăng mật, mấy ngày nay hai người đã chơi gần hết mọi trò chơi trên bãi cát, từ đi canô trên biển, bóng chuyền bãi biển, bóng nước... Tạ Vũ luôn bị cái nắng gay gắt làm cho nhụt chí, nên Hà Man gần như lần nào cũng phải lôi anh tham gia, nhưng đến cuối cùng, người chơi hào hứng nhất, hăng say nhất lại chính là Tạ Vũ.

Cơ thể Hà Man dường như lúc nào cũng căng tràn nhựa sống, tràn đầy năng lượng như ánh mặt trời, sức trẻ hùng hực tiềm ẩn trong từng cử chỉ, từng tiếng cười, từng câu nói, khiến Tạ Vũ ngây ngất say sưa không rời.

Món hải sản nướng cuối cùng cũng được bung lên, đúng lúc cả hai đang hồn nhiên nhai ngấu nghiến thì giám đốc khách sạn bất ngờ cầm micro lên, chỉ về phía bàn ăn của hai người rồi cất một giọng tiếng Trung tuy hơi cứng, nhưng khá rõ ràng. “Thưa quý vị, tối hôm nay chúng ta hân hạnh được đón tiếp một cặp tân lang tân nương đến đây nghỉ tuần trăng mật! Xin quý vị cho họ một tràng pháo tay, được không ạ?”

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã, tiếng huýt sáo sôi nổi, Tạ Vũ và Hà Man bị bất ngờ, nên có chút ngượng ngùng.

Tiếp theo, giám đốc khách sạn đưa micro cho Tạ Vũ, cất giọng hỏi. “Nào, chàng trai! Anh có lời nào muốn nói với cô dâu của mình không?”

Tạ Vũ đón lấy micro, quay sang nhìn Hà Man, vừa đúng lúc cô cũng quay đầu lại, hai ánh mắt bỗng tìm đến nhau, dường như cả thế giới đều được thu gọn trong đó.

Tạ Vũ hắng giọng vài cái, vờ làm động tác chuẩn bị.

“Đừng giả vờ nữa đi, em biết thừa là anh sắp xếp chuyện này.” Hà Man nhỏ giọng nói.

Tạ Vũ nhăn mặt. “Em không thể giả vờ ngạc nhiên một tý được sao?” Anh đưa micro ra xa một chút, khe khẽ nói lại.

Hà Man lè lưỡi. “Được rồi, cho anh một cơ hội vậy.”

Nói xong, hai tay cô đưa lên ngực, khuôn mặt ra vẻ sừng sốt, hai mắt long lanh nhìn Tạ Vũ sung sướng. Anh làm bộ muốn nôn. “Thôi đủ rồi, chuẩn bị nói gì nôn sạch ra rồi.”

Không đợi Hà Man nổi điên, Tạ Vũ liền đưa micro lên, khẽ mỉm cười cất giọng từ tốn. “Khi còn nhỏ, có lần bà ngoại dắt tôi đến gặp một ông thầy bói rất tài ba. Ông ấy nói mệnh tôi rất xấu, phải hành thiện tích đức suốt đời mới có thể thay đổi được số mệnh. Vì thế ngay từ nhỏ tôi đã quyết định phải trở thành một người tốt, làm thật nhiều điều thiện, và một trong những việc thiện lớn nhất mà tôi làm, chính là...”

Anh ngừng một chút, nhìn về Hà Man. “Vì hạnh phúc của tất cả những người đàn ông trên thế giới này, tôi xin được hy sinh thân mình, cưới cô gái ghê gớm này về làm vợ!”

Mọi người cười ồ lên, Hà Man tức khí ném chiếc khăn ăn đang cầm trong tay về phía Tạ Vũ nhưng anh kịp tóm được.

“Đấy!” Tạ Vũ cười tươi hơn. “Cô ấy đang dùng hành động thực tế để giới thiệu bản thân với mọi người đấy.”

Hà Man đang định vỗ tiếp cái ly thì bỗng anh thôi cười, nhìn cô một cách âu yếm.

“Anh yêu cách em nổi giận với mình, cảm thấy đó không phải một sự chịu đựng, mà là một sự hưởng thụ. Anh yêu mỗi lúc em căng thẳng, lo lắng vì anh, vì thế, cảm ơn em - vợ à, cảm ơn em đã ghê gớm với anh. Thầy bói từng nói, chỉ cần cả đời tích đức hành thiện, số mệnh sẽ trao cho anh món quà tuyệt vời nhất. Giây phút khi vừa trông thấy em, anh hiểu ra rằng, nếu một ngày nào đó được em chấp nhận tình cảm của mình, thì đó sẽ là món quà quý giá nhất trong cuộc đời anh.”

Hà Man lặng nhìn Tạ Vũ, nước mắt nhạt nhòa.

“Anh hy vọng cả đời này em chỉ ngoa ngoắt, ghê gớm với mình anh. Vợ à... Anh yêu em, mãi mãi yêu em!”

Pháo hoa rực rỡ xé tan bầu trời trong tiếng reo hò ầm ĩ của mọi người. Không gian bỗng sáng bừng, những đốm hoa in rõ trên màn đêm thật rõ nét, Hà Man không hiểu được tại sao pháo hoa đêm hôm đó lại đẹp đến lay động lòng người đến vậy. Có lẽ, những giọt nước trong mắt của cô vô tình đã biến thành ống kính vạn hoa, khiến những hình ảnh đó trở nên tuyệt mỹ.

5.

Kim đồng hồ nhích qua thời khắc 12 giờ đêm, vậy là đã sang một ngày mới.

Màn đêm lam bờ biển như thêm hun hút trải dài vô tận, sóng vỗ rì rào xen cùng tiếng gió như một khúc ru đêm trầm lắng. Phía trên, mặt trăng tỏa thứ ánh sáng vàng vạc như đồ từng dòng thác vàng lỏng lách xuống vạn vật, khiến lòng người dường như dịu nhẹ hơn, mơ màng hơn. Tạ Vũ cười chiếc mô tô phóng như bay dọc con đường ven biển, Hà Man ngồi phía sau, vòng một tay ôm eo anh thật chắc.

“Anh nhìn kia, trăng, đẹp quá.”

Tạ Vũ cười. “Anh đang lái xe, nhìn sao được?”

Hà Man dùng tay kia lấy máy quay ra. “Để em ngắm hộ anh vậy! Yên tâm, em quay lại toàn bộ rồi, về nhà anh cứ bình tĩnh mà xem lại! Những ngôi sao lấp lánh này, mặt trăng hiền hòa này, biển rộng mênh mông này...”

Tạ Vũ không nói năng gì, vẫn chăm chú nhìn đường phía trước, nhưng khóe miệng lại khẽ mỉm cười.

Quay chán chê cảnh sắc hai bên đường, Hà Man cất máy, tựa nhẹ cầm lên vai Tạ Vũ, đột nhiên cười khúc khích.

“Em cười gì vậy?”

“Hồi đi học, em tình quái lắm. Trong lớp có một đứa yêu rất sớm, mỗi lần tan học đều ngồi sau xe mô tô của cậu bạn vừa đẹp trai lại vừa phong độ, ngạo nghễ luôn lách qua đám đông. Lúc đó ngoài mặt thì em tỏ vẻ bất cần, nhưng thật ra trong lòng thêm chết đi được.”

“Giờ chẳng phải giấc mộng đã thành rồi sao,” Tạ Vũ cười. “Cuối cùng em cũng được ngồi trên xe máy rồi đấy.”

“Đúng thế, nhưng tiếc quá...” Hà Man cười hiếm. “Thiếu mất một anh vừa đẹp trai vừa phong độ.”

Tạ Vũ bất ngờ phanh gấp khiến Hà Man bỏ nhào vào lưng anh, hoảng sợ kêu thét lên. Tạ Vũ cười đắc ý rồi tiếp tục phóng vọt đi.

“Tiểu thư, tính mạng cô nằm trong tay tôi đấy, ăn nói chú ý một chút.”

Hà Man cười lỏn lén, nhẹ rướn người lên hôn gáy Tạ Vũ.

“Quả thật, anh hy vọng con đường này dài vô tận” Tạ Vũ nói xong, hai người cùng chìm trong im lặng, Hà Man siết chặt vòng tay của mình hơn.

Tuần trăng mật sắp kết thúc.

Mùa hè nãi nãi ngự trị tại thành phố nhỏ bên bờ biển này. Và những chuyện tuyệt vời nhất luôn diễn ra trong mùa hè. Tiếc thay, chúng tôi sắp phải rời xa nơi đây.

Tự dưng Hà Man có chút không ổn, nhưng lại không muốn đắm chìm trong sự quyến luyến này. Cô lại cầm máy quay lên, xoay ống kính về phía mình. “Dành tặng những tiếng cười của tuổi thanh xuân!” Cô nhìn thẳng vào ống kính nói rồi cười rất ngọt ngào.

“Đây là người đẹp Hà Man.” Cô hướng ống kính về mình, sau đó quay ra phía biển. “Đây là biển dưới ánh trăng.”

“Đây là chiếc mô tô đang lướt gió.

“Đây là... anh chàng vừa đẹp trai vừa phong độ!” Hà Man cười ngặt nghẽo.

Trong màn hình, Tạ Vũ chỉ có nửa khuôn mặt, hàng lông mày lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng.

“Hôn em đi.” Hà Man khẽ nói.

“Anh đang lái xe mà...” Tạ Vũ cười nói. Còn đội mũ bảo hiểm nữa chứ! Em hâm à?”

“Không biết! Quay đầu lại, hôn em! Dù sao trên đường cũng chẳng có ai, không sao đâu!” Hà Man dán sát người vào lưng Tạ Vũ, thủ thủ nói.

Tạ Vũ bị ép, không còn cách nào khác, giảm tốc độ rồi quay đầu lại, hôn vội Hà Man một cái. Tay cầm máy quay, cô định chụp khoảnh khắc đó lại nhưng vì nhanh quá nên không chụp được.

“Chưa chụp được này, anh hôn lại đi, hôn lại em một cái đi mà...”

“Không được, nguy hiểm lắm!” Tạ Vũ cảm thấy giờ phải kiên quyết giữ vững lập trường.

“Chồng... chồng đáng yêu ơi, nào...” Hà Man bắt đầu giở các chiêu trò nhõng nhẽo, lèo nhèo sát bên tai Tạ Vũ.

Cuối cùng Tạ Vũ cũng bắt đầu dao động, chắc chẳng sao đâu nhỉ, hơn nữa hôn nhau kiểu này cũng lãng mạn thật đấy. Anh thâm nghĩ rồi quay lại hôn Hà Man, lần này khá lâu.

Hà Man cuối cùng cũng hôn hờ reo lên. “Chụp được rồi! Chụp được rồi! Ha ha...”

Tạ Vũ còn chưa quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt đang hờ hờ của Hà Man đột nhiên trở nên kinh hoàng. Cô hét lên thất thanh. “Cây! Cái cây!”

Tạ Vũ vội vàng quay đầu lại nhìn về phía trước, nhưng tất cả đã muộn.

Dải bờ biển bỗng xoáy tròn trong mắt Hà Man, thoáng hiện ra trong tầm mắt cô, rồi cuối cùng tất cả biến thành một màn tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Kể bị thời gian ruồng bỏ

Ly hôn. Thật ra hai từ ấy cũng giống như có

người nào đó cho cô xem một đoạn phim mà

từ trước đến giờ cô chưa từng được xem vậy, không

hề ảnh hưởng chút nào đến mình.

Cô thật sự rất buồn, là nỗi nhớ, là sự hoài niệm

luôn gặm nhấm, xói mòn cô từ khi tỉnh lại.

1.

Hà Man đi ngang qua một phòng bệnh lớn, trong đó có 6 bệnh nhân đang ngồi trên giường cùng xem tivi với người thân của mình. Chiếc tivi treo tường đang chiếu một bộ phim thân tượng mới, nhân vật nữ đang đứng cạnh giường bệnh, vừa khóc lóc vừa lay mạnh vai nhân vật nam. “Anh quên em rồi sao? Anh đã quên em thật sao? Mau nói đi, anh đang gạt em thôi phải không?”

Một cô gái vừa cắn quả táo vừa bước vào, lướt qua Hà Man. Bác gái tuổi trung niên mặc bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trắng quay đầu nhìn cô ta cười nói. “Cháu đoán đúng đấy, cậu ta quả thật bị mất trí nhớ rồi.”

“Lúc nãy vừa nhìn thấy cảnh tai nạn xe là cháu đoán được mà.” Cô gái nhai rau rầu. “Tai nạn xe cộ, kiểu gì chả mất trí nhớ.”

“Nói xạo đấy.” Mấy người quanh đó đồng thanh nói.

Hà Man đứng ngoài cửa phía sau lưng họ, ngẩng đầu xem tivi, rồi quay lại soi bóng mình trên tấm kính, đưa tay sờ sờ mái tóc, cười một cách ngại ngùng. Cô nhìn về phía cuối hành lang, câu thoại ướt đầm nước mắt kia bỗng chậm chậm hiện ra trong đầu cô.

“Mau nói đi, anh đang lừa gạt em phải không?”

Hà Man tự lẩm bẩm.

2.

Quay trở về phòng bệnh, chị gái Hà Kỳ đang ngồi bên cửa sổ gọt táo. “Đi vệ sinh gì mà lâu la thế? Lại vắng đâu à?”

Hà Man lắc đầu, ngồi xuống giường.

“Nếu em còn cảm thấy vắng đầu, chị sẽ nói với bác sĩ để em ở lại thêm mấy hôm, không được vội vàng ra viện như thế, phải theo dõi thêm chứ.”

Không muốn nói tiếp chủ đề này, Hà Man nhìn quả táo trong tay Hà Kỳ, cất tiếng hỏi. “Sao chị lại gọt táo thế, lần trước gọt em có ăn đâu, sau đó bị y tá vứt đi còn gì. Chị biết em vốn không thích ăn táo mà.”

Giọng cô có chút không hài lòng. Hà Kỳ thừa hiểu, từ sau khi tỉnh lại tính khí cô không được tốt cho lắm nên không chấp, dù Hà Man có oán thán thế nào, cô vẫn cười hi hi.

“Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ chị chăm người ốm, khó khăn lắm mới có cơ hội như thế này, đương nhiên phải áp dụng toàn bộ kỹ năng chứ. Hồi nhỏ xem phim thần tượng, chị hâm mộ nhất là những vai diễn có thể gọt táo cho người bệnh đấy.”

Hà Kỳ lại cười hi hi tiếp tục cùi đầu gọt táo, từng vòng từng vòng vỏ táo rơi xuống, to nhỏ không đều, nhưng thần kỳ thay không hề bị đứt đoạn.

Hà Man trông thấy vậy càng chán nản, đưa tay giật phất luôn vỏ táo đang đang đưa lúc lắc.

Lần này thì Hà Kỳ phản ứng lại.

“Em làm gì thế!.” Cô gắt lên. “Khó khăn lắm chị mới...”

“Một kẻ mất trí nhớ đã giống phim lắm rồi, chị đừng ở đây thêm thất tình tiết nữa được không?” Càng nói viên mắt Hà Man càng ửng đỏ, Hà Kỳ không nói gì, cô đặt quả táo xuống, đứng dậy đến bên cạnh nhẹ nhàng ôm em gái vào lòng.

“Chị, nói cho em biết đi, tại sao Tạ Vũ không chịu đến thăm em? Rốt cuộc anh ấy xảy ra chuyện gì? Có phải đang trách em không?”

Mắt Hà Kỳ khẽ chớp, định nói gì đó lại thôi. “Có phải anh ấy đang trách em không? Nếu như em không giờ trò, đang yên đang lành, sao xảy ra chuyện được chứ...”

Đang nói, Hà Man sững lại bàng hoàng.

Thời gian ở viện, không biết bao lần cô hỏi về thương tích của Tạ Vũ, và cũng không biết bao lần trách mình về hành động lúc đó, Hà Kỳ khuyên thế nào cũng vô ích.

Nhưng đây là lần đầu tiên, cô dừng lại nửa chừng và tự mình lẩm bẩm.

Đó là chuyện của 5 năm về trước rồi.

Cô cố gắng níu kéo ánh trắng bên bờ biển của 5 năm trước, không giống như những người khác, họ trôi dạt cùng với thời gian. Thời gian không lôi kéo nổi cô, vì thế đã ruồng bỏ cô ở lại.

3.

Mười hôm trước, Hà Man tỉnh lại trong màn đêm tăm tối.

Đợi đến khi thích ứng với thứ ánh sáng trắng dịu xung quanh, cô mới ý thức được mình đang trong bệnh viện. Lúc này, đập vào mắt cô là một khuôn mặt rất quen thuộc.

Chị gái Hà Kỳ mừng rỡ kêu lớn. “Tạ ơn trời! Cuối cùng em cũng tỉnh lại! Bác sĩ... bác sĩ...”

Hà Kỳ vừa gọi bác sĩ vừa xông ra cửa phòng bệnh, chạy được vài bước mới nhớ ra cạnh giường bệnh có chuông khẩn cấp, vì thế lại lật đật quay lại nhấn liên tục vài cái.

Hà Man cảm thấy đầu mình nặng như chì, không thể ý thức được gì cả, xung quanh hác sẫm y tá đều vây kín.

Bác sĩ vừa dùng đèn pin rọi vào con ngươi cô, vừa hỏi. “Cô tên là gì?”

Hà Man không thêm để ý, đầu óc cô đang hỗn loạn, sau gáy có một chỗ đau ê ẩm, huyết thái dương đập thành thành liên hồi. Tối qua uống nhiều rượu quá sao? Nhưng sao chị lại ở đây nhỉ? Đứng rồi, tai nạn xe máy! Tạ Vũ đâu? Tạ Vũ có sao không?

Cô mở miệng cất giọng khàn khàn hỏi. “Tạ Vũ đâu?”

Không ai trả lời cả. Chỉ có Hà Kỳ sắc mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hà Man muốn nhìn sang giường bệnh bên cạnh, nhưng không thấy, lúc này bác sĩ hỏi một lần nữa, giọng to hơn. “Chào cô, cô còn nhớ mình tên là gì không?”

Định thần lại, Hà Man yếu ớt trả lời. “Hà Man.” Bác sĩ lại hỏi tiếp. “Cô có nhớ vì sao mình lại ở trong bệnh viện không?”

Hà Man do dự một chút, rồi một loạt cảnh tượng hỗn loạn bỗng hiện lên trong đầu: bữa tiệc hải sản nướng bên bể bơi khách sạn, bầu trời đêm đầy sao, bờ biển đêm dài vô tận... Cuối cùng là cảnh tượng ánh trăng vàng thoáng hiện ra trong chốc lát rồi bỗng vụt tắt tối sầm.

Nước mắt tuôn lũ chã trên mặt Hà Man. “Chị... Tạ Vũ... anh ấy không sao chứ? Tạ Vũ đâu?”

Hà Kỳ sững người, nhất thời không nói được gì. Hà Man quá sốt ruột, nhưng không còn chút sức lực nào. Cô muốn hét một tiếng thật to nhưng tiếng hét vẫn vô lực, yếu ớt. “Tạ Vũ! Chị... Tạ Vũ sao rồi? Chị đừng giấu em, anh ấy ở đâu?”

Nước mắt Hà Man dường như không thể khống chế nổi, tim đập loạn nhịp trong ngực, một dự cảm xấu ập đến khiến đôi môi cô run rẩy.

Nếu chị gái có mặt ở đây thì chắc tai nạn cũng phải nghiêm trọng lắm? Tạ Vũ không xảy ra chuyện gì chứ?

Hà Man mở to mắt, nhưng cố gắng thế nào, cô cũng chỉ có thể gục vào lòng Hà Kỳ khóc như mưa.

“Khi xảy ra chuyện cô ở cùng chồng chứ?”

Bác sĩ nhẹ nhàng đưa ra câu hỏi, một tiếng “à” nổ trong đầu cô.

Sao? Lẽ nào Tạ Vũ mất tích?

Cô giãy giụa khỏi tay Hà Kỳ, yếu ớt kéo tay bác sĩ. “Đứng thế! Chúng tôi lái xe mô tô đi dạo đêm bên bờ biển, bất cẩn đâm vào một cái cây... Anh ấy đâu? Mọi người không thấy anh ấy sao? Không phải chứ! Chúng tôi chỉ đâm vào một cái cây thôi mà!”

Hà Man khóc mãi, bỗng nghe trong đầu như có sợi dây “bứt” một tiếng đứt đoạn, bóng tối một lần nữa lại bao trùm lên cô.

4.

Trong cơn mơ hồ, Hà Man cảm thấy mình được đẩy vào một cái máy rất lớn, hình như bác sĩ đang làm các xét nghiệm khác cho cô. Cô vẫn muốn hỏi tình hình của Tạ Vũ, nhưng mí mắt nặng trĩu, chỉ có thể khẽ he hé một chút rồi lại sập xuống chìm vào bóng tối.

Bóng tối, giống màu của biển đêm hôm đó, nhưng không còn ánh trăng nữa.

Khi tỉnh lại lần thứ hai, Hà Man phát hiện chỉ có chị gái ở bên cạnh. Cảm giác có lẽ chuyện lớn đã xảy ra, nên cô tự nhủ mình không được phép ngất đi lần nữa, phải trấn tĩnh, sau đó hít một hơi thật sâu, khẽ lay lay chị gái đang ngủ bên cạnh.

“Em tỉnh rồi à?” Hà Kỳ vô cùng mừng rỡ, định bấm chuông, nhưng Hà Man chặn lại. Cô đưa ánh mắt khẩn cầu khiến Hà Kỳ lưỡng lự.

“Hà Man, em đừng sốt ruột, nghe chị nói đây...”

“Chị phải nói cho em biết, Tạ Vũ giờ thế nào!” Hà Man cảm giác mắt mình lại mờ cay đi bởi những giọt lệ nóng.

“Trước đây chị đã muốn hỏi em, ý em nói... là vụ tai nạn trong chuyến đi nghỉ tuần trăng mật hả?”

Giọng của Hà Kỳ là lạ, dường như đang nhắc đến một chuyện xảy ra từ rất lâu. Nhưng Hà Man cũng không còn sức lực để vận hỏi lý do vì sao chị ấy lại hỏi như vậy, chỉ gắng sức gật đầu, rồi đột nhiên trời đất lại tối sầm, chao đảo.

“Em... em không cho rằng tai nạn xe máy của mình là...”

“Chị đừng ngập ngừng như thế nữa, mau nói đi!”

Hà Kỳ hít một hơi thật sâu, khiến Hà Man cảm thấy dường như tim mình cũng bị hút vào theo.

“Nếu em nói đến vụ tai nạn xe máy hồi đi nghỉ tuần trăng mật, thì Tạ Vũ không sao.”

Khuôn mặt Hà Man dần giãn ra, nụ cười tươi rói giống một bông hoa trong kỳ nở rộ nhất.



“Nhưng...” Hà Kỳ nhìn Hà Man chăm chú. “Điều khiến chị ngạc nhiên, đó là rốt cuộc em bị làm sao vậy?”

“Bị làm sao cơ? Chẳng phải giờ em đã tỉnh rồi sao?”

“Ý của chị là...” Hà Kỳ vô cùng bối rối, ngập ngừng mãi hồi lâu. “Em... em cùng cậu ấy... nửa năm trước đã ly hôn rồi mà! Em không hề nhớ chút nào sao?”

Nụ cười đang tươi rói chợt ngưng đọng nơi khóe miệng Hà Man. “Ly hôn?”

Cô quá kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi bật ra tiếng cười.

Người bị tai nạn là mình, sao đầu óc chị gái mình lại có vấn đề thế này?

Hà Man cười đĩnh chính lại. “Chị... chị không sao chứ? Nửa năm trước em và Tạ Vũ còn chưa kết hôn kia mà, sao có chuyện ly hôn được chứ? Chúng em vừa đi hưởng tuần trăng mật mà, đúng không?”

Dứt lời, theo thói quen Hà Man dùng ngón tay phải xoay xoay chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út bàn tay trái, nhưng thấy trống không.

Cô ngo ngác nhìn xuống tay mình.

Ngón tay trông trơn, bàn tay sạch sẽ, giống như có kẻ đã lên rút trộm nó ra vào ban đêm, còn thừa hơi rảnh rỗi cạo sạch màu móng tay mà cô mới sơn dành riêng cho tuần trăng mật của mình.

5.

Hà Man ngồi trong phòng trị liệu của bệnh viện, nét mặt không chút biểu cảm. Hà Kỳ cầm tay cô, chăm chú nhìn lên hộp đèn đang phát sáng trên tường, trên đó có treo mấy tấm phim X quang chụp não của Hà Man. Nhưng hồn của chủ nhân những tấm phim đó lại đang phiêu diêu tận nơi nào, người ngoài không biết nhìn vào lại tưởng chính Hà Kỳ mới là người đang bị bệnh.

Trong thời gian cô ngồi thần thờ đó, bác sĩ vừa chỉ những tấm phim chụp vừa thuyết minh. Dưới thứ ánh sáng nhức mắt đó, một loạt những thuật ngữ chuyên ngành bủa vây lấy Hà Man, cảnh tượng này quá yên tĩnh, quá sắc nét, không có chút gì giống một giấc mơ cả.

Cô đã hy vọng biết bao - hy vọng đây chỉ là một giấc mơ.

“Mấy hôm nay, chúng tôi đã làm một số kiểm tra phần não bộ cho cô Hà Man. Kết quả chụp cắt lớp của cô ấy đều hoàn toàn bình thường, tạm thời chưa phát hiện ra những dấu hiệu bất thường trong đại não. Nhưng do kết cấu của não bộ con người vô cùng phức tạp, thêm vào đó cô Hà Man đã từng bị hôn mê mất một tháng do tổn thương vùng đầu khi gặp tai nạn xe máy, nên trước mắt chúng tôi chỉ có thể phỏng đoán, cô ấy tạm thời bị mất trí nhớ do chấn thương sọ não...”

“Mất trí nhớ? Sao tôi có thể bị mất trí nhớ được chứ, thật ngớ ngẩn...” Hà Man bật cười. “Tôi vẫn còn nhớ đây là chị gái tôi mà! Tôi cũng còn nhớ... nhớ rất nhiều chuyện khác nữa! Sao có thể nói là mất trí được chứ?”

Ánh mắt hai người đối diện cô có chút thương xót và bất lực, nhưng vẫn gợn lên sự phủ định kiên quyết.

Trước khi đến phòng chẩn trị, Hà Man nằm trên giường, bỗng một tia sáng vụt lóe lên. Cô hoài nghi tất cả những việc này là một kế hoạch do Tạ Vũ sắp đặt, cũng giống như người dẫn chương trình và màn pháo hoa đầy trời trong bữa tiệc nướng BBQ bên bờ biển khi đó. Chắc anh ấy muốn trêu ghẹo cô vớ vẩn vừa mới thoát con thập tử nhất sinh của mình, muốn làm phép thử xem cô có yêu anh thật lòng không?

“Nếu sau một giấc ngủ dài, tỉnh dậy đã là 5 năm sau, và chúng mình đã chia tay, liệu em có muốn đi tìm anh không?”

Anh ấy lúc nào cũng thế, thường hỏi cô những câu hỏi kỳ lạ như vậy, lại còn dùng máy quay để quay lại những câu hỏi đó, phòng trường hợp cô giờ trò nuột lòi.

Anh còn nói, làm vậy cuộc sống mới bớt tẻ nhạt vô vị.

Chắc chắn anh ấy đang trốn ở đâu đó, dùng máy trộm ghi lại dáng vẻ hoảng hốt và luống cuống của cô.

Trong lúc chăm nom cô, chị Hà Kỳ luôn dùng một chiếc máy tính nhỏ, mỏng dính, kỳ quái được gọi là iPad, chỉ ra những bài báo và tạp chí của năm 2012, thêm vào đó, những suy luận lô-gic và chỉ số IQ của cô cũng mách bảo rằng, câu chuyện hoang đường này quá thực quá vĩ đại và chân thực, Tạ Vũ chắc chắn không thể nghĩ ra được.

Chỉ có thời gian. Chỉ có thời gian mới có thể làm được.

Trong cơn mơ màng, Hà Man nghe thấy tiếng bác sĩ nói văng vẳng bên tai. “Cô Hà, mất trí nhớ được chia thành nhiều dạng, theo những gì cô nói, cô chỉ nhớ được từ chuyên du lịch tuần trăng mật của mình trở về trước, vì thế cô được liệt vào dạng mất trí nhớ cục bộ tạm thời.”

Giọng của ông ta rất có sức thuyết phục, rất giống với một viên bác sĩ đầy trách nhiệm. Lúc này thì Hà Man đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Hà Kỳ vẫn luôn nắm chặt tay cô, đến tận khi mồ hôi lạnh bắt đầu rịn ra.

“Vậy... vậy... em gái tôi... lúc nào mới có thể khôi phục lại phần trí nhớ đó?”

Lúc này Hà Man mới tập trung mọi sự chú ý của mình vào bác sĩ. Đây là vấn đề đáng quan tâm nhất trong hiện tại của cô ngoài Tạ Vũ. Trong đầu cô có quá nhiều câu hỏi, thời gian 5 năm ấy đã vỡ tan thành những hạt bụi nhỏ li ti, chôn vùi biết bao nhiêu bí mật, cũng chôn vùi luôn tình yêu của cô. Trừ phi cô tự mình nhớ ra mọi chuyện, nếu không sẽ chẳng ai có thể giúp cô hàn gắn lại nó một cách hoàn chỉnh.

“Tình trạng của mỗi người không giống nhau, có người chỉ sau vài tuần đã có thể khôi phục lại, có người phải mất hàng năm, nhưng cũng có người mãi mãi không bao giờ nhớ lại được. Chính bởi thế, chúng tôi không thể nói cho cô đích xác một khoảng thời gian nào cả. Nhưng trong giai đoạn này, tôi khuyên em gái cô nên cố gắng tiếp xúc nhiều với gia đình, bạn bè, hoặc những người quen biết trong quá khứ càng nhiều càng tốt, như vậy có thể giúp cô ấy rất nhiều trong việc tìm lại trí nhớ của 5 năm vừa qua, từ năm 2007.”

“Được thôi!” Hà Man đột ngột đứng dậy. Vì hành động quá nhanh, nên cô lại tối sầm mặt mũi suốt chút nữa ngả nhào, vội vàng vịn vào hộp đèn. “Giờ tôi muốn đi tìm người có thể giúp tôi hồi phục lại trí nhớ, tôi phải đi tìm Tạ Vũ.”

Không hiểu sao, từ lúc tỉnh lại, những cảm xúc tích tụ trong lòng ngực cô lúc nào cũng chực trào, không thể nào ngăn lại nổi.

Cô tỉnh lại đã được một ngày, vậy mà anh ấy vẫn chưa hề gọi điện đến, cũng không gửi tin nhắn không một lời hỏi han.

Họ đã ly hôn rồi.

Tại sao chứ?

Mấy người này tự xưng hùng hồn nói cô mất trí nhớ, như thể họ vượt thời gian quãng cô đến thế giới tương lai, phải đối diện với một mở những điều chưa từng nghe, chưa từng thấy, phải sử dụng những sản phẩm công nghệ mà đến cách dùng cũng không biết, ngơ ngác nghe bọn họ nói đến những động thái xã hội và những trò tiêu khiển mà cô chẳng hề biết tí gì về lai lịch của nó, căng đầu ra để hiểu được ý nghĩa của những từ ngữ trên mạng...

Thời gian đã tạo cho cô một đợt sóng thủy triều thông tin, nhưng lại cuốn đi người quan trọng nhất của cô.

Cũng giống như tỉnh dậy sau một giấc ngủ, hôm trước người ta còn đứng giữa bầu trời đêm đầy pháo hoa rực rỡ nói mãi mãi yêu cô, nhưng giờ lại bật vô âm tín một cách đáng sợ.

Tại sao cô phải chấp nhận nó chứ!

Hà Kỳ ôm lấy cô. “Man! Em bình tĩnh lại nào, giờ em không thể ra khỏi viện được!”

Hà Man giãy giụa ra khỏi vòng tay Hà Kỳ như một kẻ điên, loạng choạng, lao đảo xông ra phía cửa. Dù bình thường cô là một người hoạt bát, nhanh nhẹn, lại vô cùng căm ghét những người thích la hét, khóc lóc om sòm ở nơi công cộng, nhưng giờ cô không thêm đếm xỉa gì cả, sự oan ức, những uẩn khúc trong lòng như một con đại hồng thủy ầm ầm trào đến, không thể ngăn cản nổi.

Cô nhớ anh.

Ly hôn. Thật ra hai từ ấy cũng giống như có người nào đó cho cô xem một đoạn phim mà từ trước đến giờ cô chưa từng được xem vậy, không hề ảnh hưởng chút nào đến mình.

Cô thực sự rất buồn, là nỗi nhớ, là sự hoài niệm luôn gặm nhấm, xói mòn cô từ khi tỉnh lại.

Cô muốn được ôm lấy anh, được hôn anh, nói với anh rằng cô sợ hãi đến thế nào, muốn được quay trở lại thành phố nhỏ ven biển, nơi mãi mãi chỉ có mùa hè đó, được ngồi phía sau anh, đi trên con đường dọc bờ biển dài hun hút không có điểm tận cùng.

Tạ Vũ. Em nhớ anh lắm.

Hà Man không bước nổi đến cửa, một lần nữa cô lại chìm vào màn sương mù dày đặc, tăm tối.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 3: Chuyện xưa không như khói mây

Trong thâm tâm, Hà Man đã bắt đầu căm hận

chính bản thân mình của 5 năm vừa qua. Bởi  
không còn nhớ gì cả, chính vì thế đến ngay cả  
bản thân cũng trở thành một kẻ thù xa lạ - kẻ  
thù này đã khiến dung nhan của cô trở nên tàn  
tạ, già nua, khiến cô ly tán cùng người mình  
thương yêu. Sau đó lại ném trả lại cho cô một mớ  
hỗn độn, lộn xộn, bắt cô phải nhận lấy.

1.

Mãi đến tận hôm xuất viện, ngoài Hà Kỳ ra vẫn không hề có ai đến thăm Hà Man cả.

Cô tự nhận mình tuy không phải người giỏi giao tiếp, nhưng cũng được coi là một người dễ gần, bản thân cũng có không ít bạn bè, cũng đã hòa nhập vào đám bạn bè của Tạ Vũ, thậm chí cũng giao hảo với sếp và đồng nghiệp của anh ấy nữa. Theo lý mà nói không thể không có lấy một người quan tâm đến cô.

Dù cho ly hôn rồi, chí ít cũng đã 5 năm làm vợ chồng - một ngày còn nên nghĩa vợ chồng kia mà, huống hồ đây những 5 năm. Những tháng ngày bên nhau vui vẻ là thế, hạnh phúc là thế, sao anh ấy lại có thể lạnh nhạt như vậy được?

Nếu Tạ Vũ đã trở thành “chồng cũ” lạnh lùng, thế Tiểu Hoàn thì sao? Tình bạn chỉ cốt từ bé đến giờ, sao cô ấy cũng không một lời thăm hỏi thế chứ?

Nhưng Hà Man không hề hề môi hỏi han. Với những câu hỏi của cô, Hà Kỳ đa phần đều lảng tránh, dù có nói cũng toàn những chuyện mơ hồ, kiểu gì cuối cùng cũng bảo những gì chị ấy biết là quá ít.

“Em tưởng mọi chuyện vẫn như ngày xưa, chuyện to chuyện nhỏ gì cũng đều kể cho chị nghe sao? Em quá bận rộn, bình thường gọi điện em đều ném mấy câu lạnh như băng như ‘Nếu không có việc gì gấp thì sẽ cúp điện thoại’, chị chỉ biết quan hệ của tụi em ngày càng tệ đi, nhưng cũng làm gì có cơ hội được nghe em tâm sự chứ!”

Hà Man bất lực, nhưng cũng buộc phải chấp nhận sự thực.

Mấy ngày cuối trong bệnh viện, cô đã học được cách sử dụng iPad của Hà Kỳ để chơi mấy trò chơi điện tử như Plant vs Zombie, Temple run, Angry birds, dưới hạn mức cho phép dùng thị lực của bác sĩ, cô cũng đọc những tin tức, sự kiện lớn xảy ra trong mấy năm đó, chẳng hạn như trận động đất ở Tứ Xuyên, hay cơn sóng thần ở Nhật Bản... khiến cô đọc mà kinh hồn bạt vía.

Lại dùng iPad để xem phim “2012”.

Hà Man liên tục thở dài nảo nượ, xem được một nửa liền dừng lại, thấy chị gái vẫn đang chăm chú dồn hết tâm sức để gọt táo, bèn chán nản nói. “Chị à, nếu sau này em thật sự không nhớ được gì nữa, chị bằng mọi người hãy cứ nói với em rằng, trong một lần tận thế của Trái đất năm 2012, tất cả những người mà em quen biết đều đã chết hết.”

“Nghĩ hay nhỉ...” Hà Kỳ không thèm ngẩng đầu lên. “Tự tay mình đánh mất chồng lại còn hy vọng những người khác đều gặp nạn sao? Loại người gì thế hả?”

Bỗng ý thức được mình đã nói hơi quá lời, sợ lại kích động đến Hà Man, Hà Kỳ vội vàng đưa mắt lên lên quan sát phản ứng của cô.

Hà Man bật cười, dường như không để ý.

Rất cuộc sức chịu đựng của con người mạnh mẽ đến đâu, chỉ có người đã từng trải qua những mất mát thật lớn mới có thể hiểu và lý giải được. Chỉ cần còn muốn tiếp tục sống, thì người ta bắt buộc phải chấp nhận.

Mới đầu Hà Man còn muốn giải đáp lần lượt từng vấn đề, từng câu hỏi, nhưng mỗi khi định mở miệng hỏi, lại phát hiện những vấn đề mình phải đối mặt không phải là câu hỏi có thể lựa chọn.

Tất cả là một sự trống rỗng, giống như câu luận cuối cùng trong bài thi, cô cầm bút mà không biết phải bắt đầu từ đâu, viết những gì.

Hà Man khẽ thở dài, càng ngày cô càng trở nên bình tĩnh hơn.

Thấy cô trở nên bình thản như vậy, Hà Kỳ ngược lại càng sốt ruột, không nhịn nổi. “Em chớ vội nói sớm như thế, phim này nói về ngày tận thế 21 tháng 12 năm nay, giờ vẫn chưa đến ngày đó kìa, chưa biết chừng nó lại đến thật.”

“Thật sao?” Hà Man nhìn ra ngoài cửa sổ, cười bình thản.

Nếu vậy thì tốt biết mấy.

2.

Đứng ngoài cổng bệnh viện, một cảm giác lạ lẫm ập đến với Hà Man.

Nói một cách chính xác, đây không phải sự thực.

5 năm hoàn toàn chìm trong quên lãng khiến cô cảm thấy xa cách với tất cả chẳng? Hà Man cũng không thể hiểu nổi cảm xúc của mình hiện tại, sự thích thú hay những hỗn độn của một cuộc sống mới đang chờ đợi cô? Hay sự can đảm trong cô chưa đủ để đối diện với tất cả những thứ đó?

Hà Kỳ đưa tay vẫy một chiếc xe từ xa đang tới.

“Lên xe đi, anh rể em đã chuyển hết đồ của em lên xe rồi, bọn chị sẽ đưa em về nhà.”

Sau khi lên xe, Hà Man cất tiếng chào anh rể, nhìn nửa khuôn mặt của anh ấy, hình như cũng già đi chút ít.

Anh rể liên tục nói chuyện điện thoại, Hà Kỳ vừa lên xe liền đưa túi xách ở ghế lái phụ đưa cho Hà Man. “Túi của em này, sau tai nạn cảnh sát đã gửi đến bệnh viện. Điện thoại hỏng rồi, màn kính bị va, sau này sẽ mua cho em cái mới, không biết em có cập nhật số liên lạc của mọi người từ điện thoại ra máy tính không, nếu cập nhật thì có thể copy vào máy mới... Haiz, giờ có nói chuyện này thì em cũng chẳng hiểu, đến lúc đó chị sẽ dạy em cách dùng vậy.” Hà Kỳ huyền thuyên một hồi, Hà Man không ngừng sẫm soi chiếc túi xách xa lạ trong tay mình. “Đây là túi của em sao?” Hà Man cười. “Sao trông kỳ cục thế nhỉ, giống như mặt của người máy vậy.”

“Đây là túi xách Itbag rất hot của Celine năm 2011 đấy, mọi người đều gọi nó là túi xách mặt cười.” Hà Kỳ nói. “Em thích nó lắm, khoe với chị suốt đấy.”

Hà Man ngắm nhìn chiếc túi xách hàng hiệu trong tay mình, quả thật không thể tin nổi. Khi đi du lịch cùng Tạ Vũ trong tuần trăng mật, cô đã phải nghiêng răng nghiêng lợi tính toán thiệt hơn mới quyết định mua một chiếc túi tạm tạm, hình như mới chỉ ngày hôm qua đây thôi, vậy mà chớp mắt đã 5 năm trôi qua, tất cả đã thay đổi lớn đến thế này.

Mở túi ra, cô phát hiện bên trong có một đồng thẻ: thẻ tín dụng, một số thẻ VIP của các cửa hiệu cao cấp, thẻ tích điểm khách hàng, thẻ hội viên Spa, thẻ hội viên Gym... Hà Man cầm chúng ra nghiên cứu một hồi, cô hầu như đã quên bằng cách nào mình có được số thẻ đó.

Trước đây Hà Man luôn luôn canh cánh trong lòng mối quan hệ giữa mình và mọi người, mãi đến giờ phút này, khi trông thấy những dấu tích thật sự của một “Hà Man trong hiện tại”, cô mới bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ về 5 năm bị quên lãng vừa qua, không hiểu trong 5 năm đó, cô đã sống một cuộc sống như thế nào.

“Chị, xem ra trong 5 năm vừa qua, chỉ ít em cũng không ngược đãi bản thân nhỉ. Thật ra em cũng rất biết tiêu tiền đấy chứ? Tạ Vũ... có phải Tạ Vũ vì thấy em tiêu quá nhiều tiền nên mới ly hôn với em phải không?” Hà Man hỏi.

Hà Kỳ vừa chỉ đường cho chồng, vừa trả lời. “Em đã là giám đốc bộ phận sáng tạo của công ty rồi đấy, kiếm được nhiều mà tiêu cũng nhiều, đó là chuyện bình thường. Hình như Tạ Vũ còn không kiếm được nhiều bằng em thì phải? Chuyện giữa hai người chị quả thật không rõ lắm...”

Lại quay trở lại chủ đề mà Hà Kỳ “không rõ”.

Hà Man còn muốn hỏi gì đó nữa, nhưng taxi đã đến cổng khu chung cư.

“Đây là...”

“Nhà em mà, sau khi ly hôn... dù gì cũng là căn hộ em tự thuê.” Hà Kỳ mở cửa xe, cùng chồng xuống đỡ hành lý.

“Đây không phải nhà em.” Trong đầu Hà Man chỉ có “nhà” trước kia, ảm ức một hồi lâu mới chịu xuống xe.

Anh rể nghe điện thoại, ra dấu cho hai chị em lên tầng trước. Hà Man theo chân Hà Kỳ bước vào thang máy, khi cửa thang máy đóng, hai chị em đối mặt nhau.

“Sao thế?” Hà Man hỏi.

Hà Kỳ thở dài, cau mày nghĩ ngợi một lúc rồi ngần ngừ bấm tầng 19, nhưng sau đó lại ấn thêm tầng 18.

“Chị cũng không nhớ rõ nữa.” Hà Kỳ nói. “Lần trước chị đến đây cũng chỉ giúp em chuyển nhà thôi, cứ lên thử xem sao, nếu không phải tầng 19 thì là tầng 18.”

Hà Man nhìn chăm chăm vào biển hiển thị số tầng đang chạy, không nói một lời.

3.

Vừa mở cửa phòng, đập vào mắt là một xấp thư chưa bóc, chất đống trên sàn nhà giữa phòng, đồ đạc vô cùng lộn xộn.

Hà Kỳ than vãn. “Chẳng hiểu em làm sao nữa, chuyện đến đây mấy tháng rồi mà còn không chịu sắp xếp đồ, đây có phải chỗ cho người ở không hả?”

Hà Kỳ là người như vậy, khẩu xà tâm phật. Khi làm việc nhà lúc nào cũng cần nhẫn không dứt, một mình chăm chỉ làm việc nhưng vẫn muốn người khác phải phiền hà theo.

Nhìn chị thu dọn đồ đạc, Hà Man bỗng buột miệng hỏi. “Em và Tạ Vũ, rốt cuộc vì sao lại ly hôn?” Cô vẫn không thể cam tâm, hơn nữa, cô không tin chị gái mình không biết một chút gì về nguyên nhân của việc động trời đó. Dù không rõ thì chị ít cũng phải biết một chút xui chứ?

Giọng Hà Man yếu ớt, cô đưa tay kéo tấm vải trắng phủ trên sô-pha định ngồi xuống, bụi trên tấm vải bay lên khiến Hà Kỳ ho sặc sụa. .

“Khụ khụ... quả thật chị không hề biết, hồi đó có hỏi, nhưng em không nói, chỉ biết hai năm cuối, hai đứa em sống với nhau không được vui vẻ, thường xuyên xích mích cãi vã. Nhưng dù ly hôn rồi, Tạ Vũ vẫn quan tâm đến em lắm.”

“Quan tâm gì chứ...” Nghĩ lại Hà Man bỗng thấy sống mũi cay cay. “Em bị thương nặng đến thế này mà có thấy mặt mũi anh ấy đâu.”

Từ trước đến giờ cô chưa hề nói với Hà Kỳ về những bất mãn của mình, cuối cùng giờ cũng có cơ để xả, nói một thôi một hồi, mấy câu cuối gần như sắp khóc.

“Ai bảo thế, lúc em bị hôn mê cậu ta đến thăm em mấy lần đấy.”

Nghe thấy Tạ Vũ vẫn còn quan tâm đến mình, Hà Man tươi tỉnh hẳn, khắp người như có một luồng sinh khí thổi qua. “Thật à? Sao chị không nói sớm?” Hà Kỳ đang bận lau bụi bặm, không trông thấy vẻ mặt Hà Man, chỉ tiện miệng đáp. “Ừm!”

“Thế tại sao sau khi em tỉnh anh ấy không chịu đến thăm một lần nào thế?”

Giọng Hà Man nhõng nhẽo chất chứa đầy ảm ức. Hà Kỳ sững sốt ngẩng đầu lên nhìn cô em gái.

“Chị, sao thế?”

“Không sao!” Hà Kỳ bất chợt bật cười. “Lâu lắm rồi chị không thấy em như thế này.”

“Thế nào cơ?”

“Bác sĩ nói em bị mất trí nhớ, không những chỉ mình em không tin, mà ngay cả chị cũng cảm thấy giống như trong phim vậy, thật không thể tin nổi. Nhưng đúng là em chẳng hề giống trước kia chút nào.”

“Trước kia?”

“Không... không...” Thấy Hà Man đang nghĩ về một “Hà Man của trước kia”, Hà Kỳ liền vội vàng sửa lại. “Không phải trước kia, mà là hiện tại.”

“Hiện tại?” Hà Man chớp chớp mắt, nhìn chị không hiểu.

“Ồi dào!” Hà Kỳ sốt ruột. “Nghĩa là không giống với em trước lúc xảy ra tai nạn ấy. Chị không quen nổi.”

Hà Kỳ đột nhiên trở nên buồn rầu, bước tới trước mặt Hà Man, ngồi xuống sô-pha, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Nếu tính cách em vẫn như thế này, chắc hai đứa sẽ không ly dị đâu nhì.”

Hà Kỳ những tưởng mình đã sớm quên hình tượng cô em gái của 5 năm trước, hoạt bát, nhanh nhẹn, ghê gớm nhưng lại rất thoải mái, hòa đồng. Trong trí nhớ của mình, từ một cô gái nhỏ bé Hà Man đã trở thành một phụ nữ thành thị độc lập và mạnh mẽ, chuyện gì cũng có thể tự quyết định, giọng điệu lạnh lùng, bước chân lúc nào cũng gấp gấp vội vã, còn vẻ mặt nhu mì, yếu đuối như cần người giúp đỡ giống bây giờ, thật sự đã lâu lắm rồi chưa nhìn thấy.

Càng nghĩ Hà Kỳ càng thấy chua xót, cô kéo tay Hà Man. “Man này, em phải biết, em và Tạ Vũ đã ly hôn. Chị biết điều này thật khó chấp nhận, dù rốt cuộc nguyên nhân là gì thì giữa hai đứa em giờ đã không còn bất kỳ một mối quan hệ nào cả. Chị cũng thông báo với anh ta em đã tỉnh lại, nhưng chắc cậu ấy nghĩ khi gặp em sẽ rất gượng gạo, nên mới không tới.”

Trông nét mặt Hà Man dần tối sầm, Hà Kỳ cảm thấy không thể chịu đựng nổi. “Chị hy vọng em sớm hồi phục lại, nếu quả thật em không bao giờ nhớ lại được nữa... thế thì... chị cũng hy vọng em có đủ dũng khí để bắt đầu lại từ đầu. Em yên tâm, dù không có Tạ Vũ nữa nhưng dù xảy ra bất cứ chuyện gì, chị cũng luôn ở bên em.”

“Chị...”

Hà Man cắn môi, nước mắt từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

Hà Kỳ đau lòng, ôm chặt lấy em gái vào lòng. Thời gian vùn vụt trôi, những nếp nhăn nơi khóe mắt cô đã hằn sâu hơn trước, con gái cô đã học tiểu học. Nhưng bỗng nhiên, cô em gái thương yêu của cô bị mất đi những 5 năm kỷ ức, bị thời gian nhẹ nhàng đưa trở về quá khứ.

Còn chuyện nào tốt hơn thế không!

4.

Hai chị em cùng nhau dọn dẹp lại nhà cửa mãi đến tận chiều, Hà Kỳ phải về đón con gái tan học, nhưng không yên tâm để Hà Man lại một mình. “Em có thật muốn ở một mình không đây? Phòng khách nhà chị đã dọn dẹp cả rồi, em không đến ở tạm nhà chị thời gian này sao?”

Hà Man nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

“Chị cứ yên tâm, em có thể tự chăm sóc mà... Em cũng muốn được yên tĩnh một mình, những đồ đạc trong nhà biết đâu lại giúp em nhớ lại gì đó...”

Xem chừng vẫn không cam tâm, Hà Kỳ thăm thò dài.

“Có bất cứ chuyện gì phải gọi điện cho chị ngay nhé, chị sẽ đến muộn một chút.”

“Không cần đâu chị... Thời gian qua chị đã phải ở bên cạnh em hàng ngày rồi, cũng phải về chăm sóc cháu gái em chứ.” Hà Man nhún mắt làm trò hề. “Chị xem, tinh thần em ổn thế này kia mà. Bác sĩ nói rồi, em vẫn có thể ở một mình, không sao đâu!”

Thật ra, Hà Man chỉ không muốn bất cứ ai trông thấy bộ dạng cô hiện giờ mà thôi.

Cô cảm thấy mình như đang mặc một chiếc váy trắng lấm lốm đỏ kinh nguyệt đứng trước mặt bàn dân thiên hạ vậy, vừa đáng thương lại vừa buồn cười, chỉ có bản thân mình không hay biết.

Cô muốn mang lại chút đơn độc cho bản thân, để trả lời những vấn đề trống rỗng mà thế giới xa lạ này ném vào mình.

Căn phòng bừa bộn đã được sắp xếp lại gọn ghẽ. Suốt đêm cô lật mở tất cả các thùng giấy, thử tìm lại chút hình bóng của những ngày đã qua, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy chút gì liên quan đến Tạ Vũ.

Mấy cuốn album trống trơn, chỉ còn sót lại vài tấm ảnh. Chắc nhiều ảnh đã bị rút ra vứt đi rồi - Hà Man nghĩ vậy.

Lần chia tay này, chắc cả hai đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Hai người họ vốn dĩ rất thích đấu khẩu đùa cợt với nhau, cũng từng cãi nhau rất kịch liệt, cũng từng thốt ra lời chia tay, nhưng tất cả những điều đó đều không làm sứt mẻ tình cảm mặn nồng giữa hai người.

Chia tay thật thì thế nào nhỉ? Hà Man không thể nào tưởng tượng nổi.

Có kẻ nào đang chìm đắm trong men say tình ái lại có thể tưởng tượng ra sự chia tay chứ! Buồn thay, hiện giờ cô đang là người như vậy.

Nỗi buồn lan tỏa dần trong căn phòng trống, Hà Man buông cuốn album xuống, đến ngồi trước bàn phấn, nhẹ nhàng ngắm khuôn mặt mình trong gương.

Khóe mắt đã có những nếp nhăn nhỏ li ti.

Hà Man thăm thẳm thốt, khuôn mặt lộ rõ vẻ sững sờ.

Dù cả trăm bác sĩ đến tuôn ra một núi thuật ngữ chuyên ngành, cũng chẳng thể làm cho cô chấn động như thế. Ngoài Tạ Vũ ra, rốt cuộc cô cũng đã tìm thấy lý do để khóc một trận long trời lở đất cho thỏa.

Cớ sao chưa trẻ đã vội già?

Trong thâm tâm, Hà Man đã bắt đầu cảm hận chính bản thân mình của 5 năm vừa qua. Bởi không còn nhớ gì cả, vì thế đến ngay cả bản thân cũng trở thành một kẻ thù xa lạ - kẻ thù này đã khiến dung nhan của cô trở nên tàn tạ, héo úa, khiến cô ly tán cùng người mình thương yêu. Sau đó ném trả lại cho cô một mớ hỗn độn, lộn xộn, bắt cô phải nhận lấy.

Cô hẳn học kéo mạnh ngăn kéo ra, bắt đầu thoa kem dưỡng da lên mặt, nhìn những lọ nhỏ trong tay mình, nỗi căm hận trong lòng dường như vơi đi chút ít.

Đó đều là những sản phẩm dưỡng da rất đắt tiền, từng là những thương hiệu cô đã rất muốn mà không dám bỏ tiền ra mua.

Trong lúc nội tâm vẫn đang giằng xé, Hà Man đã thoa kem dưỡng da xong, đưa tay mở lần lượt các ngăn kéo, xem thử có thể phát hiện ra gì không. Ngăn kéo đầu tiên, đều là những văn kiện, bưu phẩm. Hà Man đóng lại, mở ngăn kéo thứ hai. Ngăn thứ hai đựng một số đồ trang sức nhỏ. Khi định đóng lại, cô bỗng phát hiện phía trong góc có một túi nhung màu xanh lam.

“Cái gì đây nhỉ?”

Cô cầm lên, một chiếc nhẫn kim cương rơi ra, lẫn trên bàn trang điểm.

Dưới ánh đèn của bàn phấn, chiếc nhẫn sáng lấp lánh ánh lên phản chiếu vào đáy mắt Hà Man, khiến tim cô chợt đau nhói.

Đó là chiếc nhẫn năm xưa Tạ Vũ đã cầu hôn cô.

Từ trước Hà Man đã là một người luôn vút đồ đạc lung tung, lộn xộn, để mất và rơi đồ không biết bao nhiêu lần. Trước đây khi hai người còn ở bên nhau, Tạ Vũ vẫn là người gọn gàng, ngăn nắp hơn. Nhưng giờ trông thấy chiếc nhẫn được mình cất giữ kỹ càng như vậy, cô chợt hiểu, dù 5 năm sau đó cuộc sống và cuộc ly hôn giữa hai người có không vui vẻ đi chăng nữa thì trong sâu thẳm tâm hồn mình, cô vẫn rất quan tâm đến cuộc hôn nhân này.

“Hà Man trong 5 năm qua” nhất định vẫn còn yêu Tạ Vũ.

Châm chậm xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay, cô tìm thấy chút quen thuộc, một cảm giác an toàn lan tỏa từ đầu ngón tay đến tận trái tim, rất ấm áp.

Hà Man đứng dậy, lạnh lùng nhìn quanh “ngôi nhà” xa lạ của mình.

Cô không muốn ở lại đây, chắc chắn cô Hà Man kia cũng không muốn ở lại đây chút nào.

Cô muốn về nhà, về với ngôi nhà đích thực của mình và Tạ Vũ.

3.

Tin Hà Man bị tai nạn cũng do chị Hà Kỳ gọi điện báo cho anh. Hôm đó Tạ Vũ chỉ để ý không thấy cô đi làm, nhưng anh không quan tâm vì sao, có lẽ ra ngoài gặp khách hàng, hay bị ốm... ai biết được.

Hôm đó anh không làm thêm giờ, bởi đã hứa sẽ chính thức dẫn Lily ra mắt đám bạn chí cốt, vì thế từ sớm anh đã đến quán Danny chơi điện tử. Tạ Vũ thua liền mấy trận, khắp mặt dán đầy giấy vụn, khi nhận được điện thoại thì nhất thời không có phản ứng.

Nhiều lần Tạ Vũ muốn mở miệng hỏi rõ cuộc tình hình cụ thể ra sao, nhưng không cất nổi lời, nhưng câu tiếp theo của Hà Kỳ đã cho anh đáp án, vì thế không cần phải lên tiếng hỏi nữa. Anh cau mày nghe, bạn bè xung quanh tất thấy đều im lặng, nhìn chăm chăm anh đang bất động.

Ngắt điện thoại, Tạ Vũ liền đứng lên nói. “Hà Man bị tai nạn, tôi phải đi xem thế nào.”

Danny chép miệng vẻ khó xử, mấy cậu bạn khác bối rối nhìn nhau, đồng thanh hỏi. “Không sao chứ?”

Về mặt Lily bỗng chốc trở nên kỳ quái, nhưng rất nhanh, cô lại thay vào đó nụ cười rất đổi ngọt ngào.

“Có nghiêm trọng không ạ? Có cần em đi cùng không?”

Tạ Vũ không ngờ Lily lại đề xuất muốn đi theo, anh từng người giấy lát, bỗng cảm thấy có chút ngại ngùng.

Cũng may Danny đã kịp thời đứng ra giải vây. “Ồi chà, Lily để mình Tạ Vũ đi thôi, làm thẳng đần ông, vợ cũ gặp tai nạn cũng phải đi xem thế nào chứ, như vậy mới phải phép, nó đi một lúc rồi về thôi, em cứ ở đây.”

“Tại sao chứ?” Lily hơi bức xúc, nhìn Danny vẻ không hiểu, sự khó chịu với Tạ Vũ giờ cuối cùng cũng có cơ hội để xả ra.

Danny chẳng để tâm “Nó đi rồi thì thôi, bọn anh vốn dĩ cũng không phải tụ tập vì nó, mà muốn gặp mặt, vui vẻ cùng em thôi, em mà đi nữa thì bọn anh chơi với mà à?”

Mấy cậu bạn cũng rất thức thời gạt gù liên tục. Cô cũng biết ý không đòi đi theo nữa, nhưng đứng dậy tiễn Tạ Vũ ra cửa.

“Hy vọng chị ấy không sao.” Lily chớp chớp mắt nhìn Tạ Vũ.

“Chắc không sao đâu.” Tạ Vũ trong lòng rất sốt ruột, đầu óc đang rối loạn.

Lily cũng cảm nhận được, không nói thêm câu nào, bất ngờ ôm chầm lấy anh.

“Đừng sợ, chị ấy nhất định sẽ không sao đâu” Cô dụi đầu vào ngực anh, nhỏ nhẹ. “Em ở đây đợi anh.”

Tạ Vũ khẽ hôn nhẹ lên trán cô. “Ngoan nhé anh về nhanh thôi.”

Nhưng hôm đó anh đã túc trực cả đêm ở bệnh viện.

Tai nạn xảy ra thật bất ngờ. Đúng lúc đèn vàng trong giờ cao điểm, có một chiếc xe đã chồm lên đâm thẳng vào đuôi xe taxi mà Hà Man ngồi, tài xế bị trọng thương, còn Hà Man thì bất tỉnh nhân sự. Bác sĩ nói Hà Man không có vấn đề gì nghiêm trọng cả, trên lý thuyết thì một thời gian sau khi trị liệu sẽ dần tỉnh lại. Buổi chiều tối, Hà Kỳ phải về nhà chăm sóc con gái, lẽ dĩ nhiên Tạ Vũ phải ở lại.

“Tạ Vũ, thật sự chị cũng ngại lắm, đáng lẽ không nên gọi điện thoại cho em, nhưng ông xã chị lại đi công tác, nhà chỉ còn mình chị. Bố mẹ thì mất sớm, từ nhỏ mỗi mình chị nuôi nó lớn khôn, đúng là không thể phân thân ra được, vì thế đành phải phiền đến em một lần vậy.

Tạ Vũ lắc lắc đầu, khẽ nói. “Chị, chị cứ về đi, sớm mai đến thay em là được mà.”

Lily đã gửi rất nhiều tin nhắn để hỏi han tình hình của Hà Man, thật ra đến kẻ ngốc cũng hiểu cô đang hy vọng anh mau chóng trở về. Tạ Vũ trả lời được vài tin thì điện thoại hết pin, cũng chẳng sốt ruột đi sạc, chỉ ngồi như pho tượng bên cạnh giường Hà Man, đầu trống rỗng, cũng không biết mình đang

nghĩ đến điều gì nữa.

Có lẽ anh nghĩ về lần đi nghỉ tuần trăng mật đó, hai người bọn họ cưỡi xe máy đâm thẳng vào cây cọ, cánh tay và chân Tạ Vũ rách mảng lớn, Hà Man bị hôn mê. Đêm hôm đó trong bệnh viện, Hà Man cũng giống như hiện tại, khắp người băng bó giống một cái bánh chưng, trên đầu quần từng lớp từng lớp gạc trắng, tóc tai bị che hết, trông chẳng khác gì một tiểu hòa thượng.

Khi đó anh cũng ngồi bên cạnh giường, đóng tai nghe ngóng đám y tá đi đi lại lại mà không hiểu họ nói gì, vừa lo lắng ngồi chờ cô tỉnh lại, vừa nhớ đến cảnh tượng hai người cùng đâm vào gốc cây, lại thấy thật buồn cười. Anh cầm chiếc máy quay may mắn vẫn còn sử dụng được, quay lại cảnh Hà Man đang nằm thẳng đơ trên giường bệnh với bông băng kín người.

Sau này họ còn cắt xén, biên tập lại đoạn đó thành một clip hài về an toàn giao thông, chiếu trong chương trình cuối năm của công ty, được các đồng nghiệp đặt tên cho clip là “Thể hiện yêu thương - từ thân chờ đợi”.

Vừa nhớ lại, Tạ Vũ vừa không nhịn nổi, bật cười khe khẽ. Giờ nhìn Hà Man đang nằm lặng lẽ ở đó, anh không khỏi mong muốn cảnh tượng trước mắt được chia thành hai nửa, một nửa là Hà Man của 5 năm trước trong kỳ nghỉ tuần trăng mật, còn nửa kia là Hà Man ở thời hiện tại, rồi sau đó lại tự hỏi, rốt cuộc điểm giữa của hai mảnh cắt ấy đã xảy ra chuyện gì vậy.

Nó đã cắt lìa quá khứ và hiện tại, cũng đã nhấn tâm chia cắt cả hai người.

4.

Sau đó Tạ Vũ đến thăm Hà Man mấy lần nữa, nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn, chứ không ở lại qua đêm. Trông khí sắc Hà Man càng ngày càng tốt, Hà Kỳ nói bác sĩ chẩn đoán chắc cô ấy cũng sẽ mau chóng tỉnh lại.

Ngoài phần nào bộ bị tổn thương ra, Hà Man không bị bất cứ một chấn thương nào hết, nếu tỉnh lại cũng coi như khỏe được phân nửa rồi. Từ khi Hà Kỳ nhận tin cô ấy đã tỉnh lại, anh cũng không đến thăm cô nữa.

Có gặp nhau cũng biết nói gì đâu.

Anh cũng không hy vọng cô thấy anh vẫn còn quan tâm đến cô ấy rất nhiều, cũng không hẳn do xấu hổ hay gì đó, nhưng chí ít anh cũng là một thằng đàn ông, chẳng qua chỉ không muốn “mặt nóng gần mông lạnh[5]” mà thôi.

[5] Minh rất nhiệt tình nhưng người ta rất lạnh lùng.

Khi ly hôn, bọn họ đến một câu nói cũng chẳng hề hé răng với nhau, hướng hồ hiện tại, ngay trong bệnh viện này, chăn trắng, gối trắng, tường trắng, đến đèn neon cũng trắng, chẳng lý do gì khiến con người ta không ngại ngần, căng thẳng.

Vậy mà có lần anh đã gặp Lily tại phòng bệnh.

Sau hôm túc trực cả đêm ở bệnh viện, Lily liền gây chuyện với anh. Sáng hôm đó khi về nhà, anh cảm sặc pin điện thoại, nhắn tin cho sếp xin nghỉ một buổi, rồi lăn ra ngủ. Sau khi tỉnh lại thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, ngoài một cuộc của Danny, còn lại đều là của Lily.

Anh cũng biết mình làm vậy thật sự không ổn, có chút bất an, nhưng khi nhắn gọi lại thì cô không bắt máy. Anh nhắn thêm vài tin xin lỗi - tất cả cũng chỉ như ném đá ao bèo.

Anh có hỏi Danny, cậu ấy tung từng đáp. “Cậu à, có phúc mà không biết đường hưởng, đáng đời!”

Chiến tranh lạnh như thế vài hôm, một lần khi Tạ Vũ đang trên đường đến thăm Hà Man, còn chưa đến cửa phòng bệnh đã trông thấy Lily xách giỏ hoa quả, giống hệt một chú thỏ con nhanh nhẹn đang nhón gót cẩn thận nhìn qua cửa kính phòng bệnh.

Anh thấy cô đẩy cửa bước vào, bèn đứng ngoài dõi theo.

Hà Kỳ chắc ra nhà vệ sinh, không ở đó. Lily đi một đôi giày gót rất cao, nhưng vẫn cố gắng hết sức để rón rén bước vào trong, dường như sợ tiếng gót giày của mình sẽ làm Hà Man tỉnh giấc. Cô đặt giỏ hoa quả lên chiếc tủ phía đầu giường bệnh, sau đó nghiêng người về phía trước ngắm Hà Man một cách tỉ mỉ, không hiểu có gì hay ho đến thế.

Tạ Vũ vẫn đứng đợi bên ngoài, Lily bước ra đến cửa vẫn còn ngoái đầu lại lưu luyến nhìn về phía Hà Man đang nằm bất động ở đó, vừa quay lại thì trông thấy Tạ Vũ, giật thót mình.

Tạ Vũ bật cười.

Bị bắt quả tang, Lily cũng quên khuấy là mình đang giận Tạ Vũ. Hai người đứng nhìn nhau một lúc, Tạ Vũ tiến đến nắm tay Lily, kéo cô đi.

“Anh không giận sao?” Lily dè dặt nhìn Tạ Vũ.

“Giận gì chứ? Em không giận là tốt rồi. Tự nguyện đến thăm người ốm, em cũng tốt bụng chứ nhỉ.” Tạ Vũ nói.

“Thật ra cũng không hẳn là tốt bụng.”



“Thế thì vì cái gì?”

“Bệnh nhân thì có gì đẹp để chứ, chẳng phải chỉ là một con gấu trúc to đùng sao.” Lily trề môi dài giọng. “Nếu không phải vì cô ấy... mà anh mới...”

Tạ Vũ lập tức ngắt lời. “Vì thế, em đã hạ độc vào trong hoa quả lúc này phải không?”

“Nói linh tinh gì thế!” Lily tròn mắt, vừa tức khí vừa cười như nắc nẻ, chạy đuổi đánh Tạ Vũ. “Chỉ vì em hiếu kỳ thôi.”

“Hiếu kỳ đến nỗi phải đưa tay ra sờ mặt cô ấy?” Tạ Vũ cau mày.

Lily cúi đầu có chút xấu hổ. “Em muốn sờ xem da mặt chị ấy thế nào thôi mà.”

Không hiểu đầu óc đàn bà chứa chấp những gì thế nhỉ... Tạ Vũ bất lực đưa tay ôm mặt.

Khoảnh khắc ấy là lúc Lily giống Hà Man nhất.

Khi lâu bầu - không giống. Khi nũng nịu, nhõng nhẽo - không giống. Khi nhấn tin đi nhấn tin lại - lại càng không giống. Nhưng thỉnh thoảng có những hành động kỳ lạ, chút tâm tư của con gái hoặc những ý tưởng không thể gọi tên... thì lại giống vô cùng.

Giống cô ấy năm xưa đến thế.

Tạ Vũ vuốt vuốt mái tóc Lily, khoác vai cô bước ra khỏi khuôn viên bệnh viện. Cô vẫn ngoái đầu lại nhìn, Tạ Vũ có chút bức mình, buột miệng. “Rốt cuộc có gì hay ho mà em chú ý vậy?”

Lily bĩu môi. “Anh thử nói xem?”

Tạ Vũ xoa dịu. “Chuyện cũ rồi mà.”

Anh rút chìa khóa ra, mở cửa xe cho Lily, rồi đi vòng về phía ghế lái của mình.

Sau lưng còn văng theo một câu ai oán rất nhẹ. “Chính chuyện cũ mới phiền mà.”

5.

Tạ Vũ vứt lon bia rỗng vào thùng rác cạnh đường.

Phía trước không xa lắm, ngọn đèn đường vàng vọt trước cửa nhà anh vẫn sáng, thứ ánh sáng ấy tự dưng khiến con tim anh ảm áp lạ. Bỗng nhiên, một bóng người vụt hiện ra khiến anh giật mình, bóng đen đó giống như lát cắt của bóng đêm, do dự vài bước đến dưới ngọn đèn.

Là Hà Man.

Mà lại không phải Hà Man.

Cô ấy không còn mặc đồng phục màu đen trắng xám của công ty, mà thay vào đó là một bộ quần áo rộng thùng thình mặc trong nhà có từ rất lâu rồi. Tạ Vũ nhìn rất quen mắt.

Hình như đó là bộ quần áo cô ấy mặc khi đi hưởng tuần trăng mật.

Vừa hay đúng là mùa hè. Tạ Vũ bỗng thất thần. Mái tóc Hà Man cũng không còn búi chặt nữa mà đang buông xõa xuống bờ vai, dưới ánh sáng vàng của đèn đường, trông cô vô cùng thanh thoát, dịu dàng.

Cô cứ như vậy nhìn anh, khiến trống ngực anh đập thình thịch.

Em trở lại đây ư?

Suýt chút nữa câu đó thoát khỏi miệng anh, Tạ Vũ đành phải lái sang chuyện khác. “Em... em xuất viện rồi sao?”

Đã khá lâu không nói chuyện cùng cô, Tạ Vũ cảm thấy không thoải mái lắm, bộ dạng và vẻ mặt đều rất khó xử, ngượng ngùng, thậm chí mất bình tĩnh.

Nhưng cho dù có mất bình tĩnh cũng không có màn tiếp theo như vậy nữa.

Hà Man tiến lên phía trước, đưa hai tay ôm chầm eo anh, cả người nép chặt vào anh. Tạ Vũ cảm thấy tim mình nhói lên như bị ai giẫm, hơi thở như ngừng bật, trước mặt là một khoảng trắng toát.

Dần dần trước ngực truyền đến một luồng hơi ấm áp. Người con gái trong lòng anh tựa như một con thú bị thương, run rẩy, thút thít, yếu đuối đến vỡ vụn.

Đôi cánh tay rắn chắc của Tạ Vũ cũng chậm chậm đưa ra, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Tạ Vũ, em bị mất trí rồi.”

Sự dịu dàng thương cảm đang lan tỏa khắp người anh, bỗng chốc bị câu nói này làm cho sực tỉnh.

Mẹ kiếp, cô định đùa tôi sao?

Nhẹ nhàng mà dứt khoát, anh đẩy cô ra.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Chương bị nhảy nguồn. Mời các bạn đọc chương kế tiếp nhé !

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 5: Cô đôi trá cho ai xem chứ?

“Con người vốn sống dựa vào trí nhớ”

- ánh mắt cô quét qua bình hoa, thăm trái sắn,  
vải bọc ghế sofa, những thứ mà Tạ Vũ vừa  
nhắc tới, lát sau, ánh mắt đó lại chăm chăm  
nhìn vào khuôn mặt anh - “chính vì thế những  
chuyện không nhớ nổi cũng đồng nghĩa những  
chuyện đó chưa từng xảy ra. Tất cả những điều  
anh nhắc đến, đồ vật cũng được, chuyện ly hôn  
cũng xong, cảm giác trong tim em cũng giống như  
khi anh cầm thanh kẹo mút đó. Vì thế em hỏi  
anh, cảm giác đó có dễ chịu không?

1.

Hà Kỳ từng giấu Hà Man gọi điện cho Tạ Vũ, mỗi câu nói của cô đều giống như những lời chuyện trò của các thiên thần.

“Tạ Vũ, Hà Man giờ xuất viện rồi, tất cả đều ổn... chỉ có điều, con bé tạm thời mất trí nhớ về tất cả mọi chuyện xảy ra trong vòng 5 năm vừa qua. Lúc vừa mới tỉnh lại, nó còn tưởng vụ tai nạn này là lần tai nạn xe máy khi hai đứa đi hưởng tuần trăng mật kia đây, những chuyện xảy ra sau đó nó hoàn toàn không còn chút ấn tượng nào cả, cậu đừng gây kích động đến cảm xúc con bé nhé, tôi hiểu điều này đúng là đã ép cậu quá, nhưng xin cậu đấy.”

Mất trí nhớ, cùng với việc tại sao trong những phim kiếm hiệp, tất cả các nhân vật nữ đều có khuôn mặt và dáng điệu giống hệt với người mẹ quá cố của mình mà hoàn toàn bỏ qua yếu tố gen di truyền từ người cha. Hai điều đó đã trở thành hai câu đố kỳ quặc nhất mà Tạ Vũ không thể giải đáp.

Tạ Vũ vẫn luôn thấy vô cùng tò mò về Hà Kỳ. Chị là một người dịu dàng, hào phóng và lý trí, làm việc gì cũng đến nơi đến chốn, là mẫu phụ nữ khiến

người khác phải tôn trọng và muốn đến gần. Từ trước đến giờ hai vợ chồng chị luôn quan tâm chăm sóc đến đôi vợ chồng trẻ là anh và Hà Man, bởi thế khi những lời này được nói ra từ miệng Hà Kỳ, dù trong lòng Tạ Vũ dờ khóc dờ cười, nhưng vẫn lễ phép đáp lại vài câu, không dám thô lỗ ngay trước mặt.

Mất trí ư? Làm trò hề gì thế chứ? Cô ta tưởng mình đang chơi điện tử chẳng may mất mạng chắc? Cứ 5 năm là một mạng, sau khi mất mạng lại có thể chơi lại từ đầu, bắt đầu từ 5 năm trước khi hai người cùng đi hưởng tuần trăng mật sao?

Hay cô ta xem phim thần tượng nhiều quá nên nhảm? Cô ta chẳng phải rất ghét các phim thần tượng đó à? Lúc nào cũng kêu ca chúng toàn lừa đảo, mị dân đó thôi? Mất trí? Hừ, có mà mất cái đầu cô ấy!

Lại nói mất trí, Danny cũng thường xuyên mất trí đấy, từ trước đến giờ cậu ta toàn chẳng nhớ đã từng vay tiền của tôi kia kìa!

Tạ Vũ lễ phép cúp điện thoại, nhưng trong lòng có hàng vạn con ngựa đang hí vang trời rầm rập phi qua.

Thế mà giờ đây Hà Man lại đang đứng trước mặt, ôm chầm lấy anh, nói rằng mình bị mất trí.

Sao cô ấy cũng mất dầy mà nói ra như thế?

Tạ Vũ cảnh giác nhìn ngó xung quanh, chắc không có ai quanh đây chứ? Nhờ cô ấy đang chơi bài sai khiến bị thua, rồi bị ép đến đây nói những lời hoang đường đó thì sao?

Đùa tôi ư?

Tiếng chuông cảnh tỉnh trong lòng Tạ Vũ đang vang lên réo rắt.

2.

Không thể trách Tạ Vũ đã suy nghĩ quá nhiều như vậy.

Sau khi ly hôn, có lần Tạ Vũ đánh bài cùng đám bạn, mọi người cùng thống nhất lần này không chơi theo luật cũ, không chơi tiền, mà người thua phải tham gia một trò mạo hiểm.

Danny tìm được một trò rất thịnh hành trên mạng, gọi là “Nói với người cũ, anh yêu em”. Luật chơi rất đơn giản: dùng điện thoại nhắn tin cho người yêu cũ, cách một phút gửi một tin, dù đối phương có trả lời hay không, hay nhắn lại với nội dung gì, vẫn cứ theo luật chơi đó mà nhắn tin đến lúc trò chơi kết thúc.

Chính vì thế mà hôm đó đã xảy ra nhiều chuyện dờ khóc dờ cười. Người yêu cũ của Danny đã nhắn lại ba tin: “Đùa tôi à”, “Tôi không tin” và “Anh chết đi”. Người yêu của thằng K ngay từ tin đầu tiên đã nhắn lại: “Em cũng thế” khiến cậu ta bị một phen trót cười lưng hổ. Còn người yêu cũ của lão Trương chỉ nhắn lại một lần: “Ha ha ha”...

Hôm đó, Tạ Vũ đánh bài rất chăm chú, chỉ sợ mình thua. Mọi người ai cũng phát hiện ra điều đó, vì thế cùng hợp sức lại vây đánh anh, cuối cùng anh cũng thua một lần.

Tạ Vũ chẳng còn gì để mất, trong lòng nghĩ, chỉ là trò chơi thôi mà, sau đó giải thích cũng được. Anh gửi tin nhắn đầu tiên. “Anh yêu em”

Không có hồi âm

Mọi người lặng thinh đợi cho qua một phút, anh nhắn tiếp. “Anh yêu em”

Hồi lâu sau mới thấy Hà Man nhắn lại một câu. “Em rất bận, xin đừng quấy rầy em nữa.”

Không khí lúc này đã quá gượng gạo. Mấy cậu bạn kia ai cũng có người yêu cũ, và không phải ai cũng từng trải qua tâm trạng rối rắm trong tình cảm như vậy.

Nhưng mọi người đều biết, cuộc hôn nhân giữa Tạ Vũ và Hà Man không giống vậy.

Danny đứng ra thu dọn hậu quả, nói. “Được rồi, được rồi, trò này chán thật đấy, không chơi nữa... không chơi nữa.”

Mọi người cũng hòa theo.

Tạ Vũ lắc đầu, không nói gì. Anh vẫn muốn chơi đến cùng.

Vì thế quyết định nhắn tin lần cuối, “Anh yêu em”

Lần này Hà Man hồi âm rất nhanh. “Em không yêu anh.”

Tạ Vũ không muốn diễn vai tình cũ không rú cũng đến chút nào nữa, vốn dĩ vết thương lòng của anh đã đau đớn lắm rồi, anh vẫn cần phải giữ thể diện “Em lại làm gì nữa đây?” Anh nhẹ nhàng đẩy Hà Man đang khóc thút thít ra. “Chẳng ai tin đâu, em tưởng mình là diễn viên sao?”

Bên cạnh chắc chắn có người đang đứng xem, chắc chắn đây là một âm mưu, nếu ngu ngốc mà mắc mưu thì phiền lắm.

“Tạ Vũ...” Hà Man đưa ánh mắt thăm thương nhìn anh, những giọt nước lăn dài trên má, dưới ánh đèn vàng vọt, khuôn mặt cô càng trở nên nhạt nhòa, ướt đẫm loang loáng như mặt nước trên sông. Tạ Vũ bỗng chốc cảm thấy tim mình mềm nhũn.

Anh vội vàng quay mặt đi.

“Mất trí nhớ thật hả?”

Hà Man gật mạnh đầu.

“Tất cả mọi chuyện sau tuần trăng mật hoàn toàn không nhớ nổi?”

Hà Man lại tiếp tục gật đầu.

“Thế hiện tại chẳng phải em vẫn còn rất yêu anh sao?”

Nói xong lời này, Tạ Vũ chợt cảm thấy mình thật độc ác. Anh không biết bản thân mình thật ra có phải chỉ muốn trêu đùa cô hay không.

Nhưng... Hà Man không hề do dự đến một giây. Cô tiếp tục gật mạnh đầu.

3.

Khó xử.

Tạ Vũ vừa rửa rau trong bếp, vừa thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn Hà Man đang co ro ngồi trên ghế sofa thần thờ xem tivi.

Giả vờ cũng giống thật đấy. Ai biết trong hồ lô chứa thuốc khi gì chứ?

Sau khi hỏi Hà Man ba câu, nhận được những cái gật đầu ngày càng chắc chắn của cô ấy, anh bỗng chợt cảm thấy mình đã tự cắn chặt vào móc câu.

Cô ấy yêu anh ư, sau đó thì sao? Sau đó thì anh sẽ thế nào?

Dù thật giả thế nào, Hà Man có thể quay trở lại 5 năm trước, nhưng anh thì không thể. Nhưng ngay lúc này quả thật anh không thể nghĩ ra được một biện pháp nào khả dĩ hơn cả, vì ngay chính Hà Man cũng không biết vì sao mình lại tìm đến đây nữa, vì thế Tạ Vũ đành phải đưa cô vào phòng.

Cảm thấy không khí có chút căng thẳng, Tạ Vũ liền với lấy điều khiển, mở bộ dàn bên cạnh tivi. Cũng may trong đó có một đĩa CD mà cả hai người đều rất thích. Khi nhạc nổi lên, Tạ Vũ cảm thấy mình như trút đi được một gánh nặng.

Hà Man cũng quay đầu lại, nhìn Tạ Vũ cười. “Ìn thanh tuyệt quá.”

Tạ Vũ sùng sốt, chỉ vào bộ dàn âm thanh cạnh tivi, hỏi khê. “Bộ dàn này là quà tặng của em khi được thăng chức đó, không nhớ sao? âm thanh quả thật rất tuyệt vời.” Anh cố tình cất cao giọng một chút, cảm thấy không khí có chút phấn khích hơn.

Không ngờ, phản ứng của Hà Man chỉ là một khuôn mặt mờ mịt, ngơ ngác.

Tạ Vũ cười bất lực. “Thế... anh đi tắm trước đây, em đợi chút nhé. Muộn thế này rồi cũng không tiện đưa em về nhà, hay hôm nay em cứ ở lại đây...”

“Đương nhiên, đây là nhà em mà!”

Tạ Vũ còn chưa nói xong, Hà Man đã khẳng định một cách điềm nhiên, khiến anh giật nảy suýt cắn phải lưỡi.

Đây đâu còn là nhà của cô chứ, chúng ta ly hôn rồi mà. Cô dựa vào cái gì mà tự nhiên thế nhỉ. Còn nữa, bình thường cô cũng ăn nói thế này đâu... Tuy trước đây cũng thường nói vậy, nhưng sau đó khá lâu rồi chúng ta không còn thân thiết, quen thuộc như vậy nữa, cô đừng giờ trò trò với tôi...

Hàng vạn hàng nghìn xúc cảm, bụi ngùi ủa đến trong tim Tạ Vũ, nhưng nhìn thấy Hà Man mặc bộ quần áo của ngày xưa, một hình ảnh bấy lâu không gặp, nay lại đột ngột xuất hiện tại nhà anh một cách vừa dịu dàng vừa thân thiết, khiến anh không cất thêm được lời nào nữa.

Quay người dứt khoát đi tắm. Khi anh lau tóc quay trở lại phòng khách, thì thấy Hà Man đang loay hoay lục tìm thứ gì đó.

“Em tìm gì vậy?”

“Cái cốc ấy. Chẳng phải nó để trong ngăn kéo này à? Sao em tìm mãi không thấy?”

Hà Man cúi đầu lần lượt mở từng ngăn kéo, giọng điệu vẫn rất quen thuộc, tùy ý và thân thiết, giống như chưa từng rời xa ngôi nhà này.

“Cốc ở trong tủ phía sau lưng em, bên trên ấy.”

Hà Man sững người một lát, đứng thẳng dậy, quay đầu mở cánh cửa tủ, một hàng cốc xếp ngay ngắn trong đó.

“Sao anh lại để nó ở đây? Lúc lấy ra lấy vào không tiện chút nào. Trước đây có để chỗ này đâu...”

Hà Man vẫn lầu bàu, dường như đang mê muội. Tạ Vũ ngạc nhiên cảm thán. “Em không phát hiện ra khắp góc ngách trong nhà này đều không giống trước rồi sao? Tất cả đã thay đổi từ lâu rồi.”

Câu nói này giống như tiếng chuông điểm 12 giờ đêm, thức tỉnh cô gái Lọ Lem trong đêm dạ hội.

4.

“Này, cái bình hoa này, em còn nhớ không? Nó được mua ở Madrid nhân dịp kỷ niệm chúng mình kết hôn đấy. Anh bảo không mua vậy mà em cứ nhất định mua cho bằng được, bảo hại anh phải khệ nệ cồng cạp một bình hoa to đùng về nước, đi đến đâu cũng sợ nhờ có ai va phải mình thì chết, lén lút lút như giấu ma túy, suýt chút nữa thì bị hải quan hành quyết...”

“Đây nữa, còn cái thảm này, em nhất mực nói bàn trà kiểu gì cũng ma sát làm hỏng sàn gỗ, một mét vuông bao nhiêu tiền, thế mà em bắt anh phải mua cho bằng được cái thảm ở Angola đó, nói để bảo vệ sàn gỗ nhà mình. Anh phải đi đâu để kiếm về cho em đây, đành phải lên mạng đặt mua, rồi nói dối em là đặt ở nước ngoài, thế mà em cũng tưởng thật, xem ra em cũng chẳng biết cái gì...”

“Còn vài bọc sô-pha này nữa...”

“Cả cái bệ rửa tay này, mỗi lần dùng nước đều bị tràn ra, sau này anh đã tìm một người bạn của Danny, cậu ta đã sửa lại giúp anh đấy...”

Tạ Vũ vừa giới thiệu, vừa bắt đầu hoài nghi Hà Man liệu có phải cô ý giả vờ hay không.

Làm sao mà không thể nhớ ra nổi chứ, đâu thể tin nổi cô ấy? Anh chú ý thấy, Hà Man chăm chú ngó theo tay anh chỉ vờ về mặt vừa nghi hoặc vừa mù mờ.

Tạ Vũ tiu ngưu thất vọng, anh dừng lại một chút, bản thân cũng không hiểu phải lấy thứ gì ra để làm ví dụ. Hà Man chủ động chỉ đôi khuyên tai đặt trên tủ rượu cạnh tivi hời. “Thế... đôi bông tai này là của em sao?”

Đôi bông tai đó được làm theo hình đuôi công, điểm xuyết những viên đá màu ngọc bích, trong suốt, sáng lấp lánh.

Sao có thể của cô được, nếu nói nó là đồ trang sức của cô 5 năm về trước thì còn tạm được, giờ cô đâu còn dùng mấy thứ đồ vừa phức tạp lại vừa bắt mắt đến thế.

Tạ Vũ oán thầm trong lòng, nhưng bản thân cũng không hiểu sao đôi bông tai ấy lại có mặt ở đây, nên đành lấp bấp giải thích. “Không... đó là của bạn gái hiện tại của anh.”

Không biết chuyện mình có bạn gái, Hà Kỳ đã nói cho cô ấy biết chưa nữa. Nói xong, anh vờ lấy đôi bông tai của Lily đặt trong ngăn kéo.

Đóng ngăn kéo xong, như vẫn chưa cam tâm, anh hỏi lại. “Thật em không nhớ gì sao?”

Hà Man nghe xong sững người một lát, Tạ Vũ cảm nhận thấy trong lòng có chút hả dạ.

Giả vờ đi... cứ thoải mái... Tôi xem cô đóng kịch tiếp như thế nào.

Bỗng Hà Man cúi đầu cười, thò tay vào trong túi lấy ra một thanh kẹo mút hình tròn, đưa cho Tạ Vũ.

Tạ Vũ cầm thanh kẹo ngắm nghía, đó chỉ là một thanh kẹo mút bình thường, chỉ cần 2 tệ cũng có thể mua được ở những cửa hàng tạp hóa ven đường, được gói trong một lớp giấy kính trong suốt, không có gì đặc biệt.

“Em đưa anh cái này làm gì?”

“Đây là món quà trước đây anh tặng em mà. Em rất trân trọng nó.” Hà Man cúi đầu dịu dàng cười, thấy vậy Tạ Vũ cảm thấy trong lòng có chút gì đó rất khác lạ.

“Anh tặng em khi nào nhỉ?”

“Anh không nhớ sao?” Hà Man ngạc nhiên mở to mắt. “Để trong hộp thiếc nhỏ mà bình thường hay để đồ quan trọng ấy, khi sắp xếp đồ trong phòng em đã tìm thấy nó. Em còn nhớ trước khi chúng mình kết hôn, có lần em phải làm thêm giờ đến nửa đêm, bị cấp trên - chính là mẹ già ác như hổ đói - mắng cho em một trận thê thảm, dọc đường về em vừa đi vừa khóc. Anh thấy cửa hàng tạp hóa bên đường có bán kẹo mút, nhớ ra em rất hảo ngọt, liền chạy qua đó mua cho em, còn nói nhất định sẽ có một ngày em không phải khổ như thế nữa, hàng ngày sẽ được ăn những đồ ngon ngọt như mật với anh.”

Càng nói, cô càng như chìm đắm vào những câu chuyện của dĩ vãng, khuôn mặt bỗng buồn đau vô hạn. “Nhưng... sau đó tại sao... chúng mình...”

Cô không thể nói tiếp. Trong lúc hoang mang, Tạ Vũ cũng bị cuốn theo những tình tiết của câu chuyện trong quá khứ.

Chắc mình đã từng hứa như vậy, nhưng vào lúc nào thì... Có chút bối rối, ngượng ngừng thoáng dấy lên trong lòng anh.

“Anh không nhớ ra sao?” Hà Man ngược lên nhìn anh, ánh mắt ngân ngấn nước.

Tạ Vũ hoảng hốt, sự tự tin bất giác bay biến đâu mất.

Hai người nhìn nhau, rất lâu, cuối cùng Tạ Vũ cũng đành chịu thua, áy náy hết sức nói. “Anh... anh... anh...” Lấp bắp mãi mà không thể nói tiếp.

Hà Man lại cười phá lên thành tiếng.

Tạ Vũ ngơ ngác nhìn, trong mắt Hà Man vẫn còn long lánh nước, cổ vịn vào ghế sofa cười gập cả người, tiếng cười vui vẻ sáng khoái đó khiến cảm giác thân thuộc đã lâu lắm rồi không thấy ủa về tuổi mất trong anh.

Dường như căn phòng bấy lâu nay lạnh lẽo âm u giờ được thổi vào một luồng sinh khí mới.

“Rốt cuộc ý em là sao?” Anh không muốn bị dao động một cách dễ dàng như thế, nên cố cất giọng cứng nhắc.

“Anh thấy sao?” Hà Man ngẩng đầu lên, nụ cười vụt tắt. “Bỗng nghe thấy một tình tiết thuyết phục người ta đến vậy, mà bản thân lại không thể nhớ ra, nhưng vẫn nghĩ chắc chắn nó từng xảy ra rồi, cảm giác đó có dễ chịu không?”

Tạ Vũ im lặng.

“Lúc này trên đường đến đây, có một cửa hàng tạp hóa vừa khai trương vẫn mở cửa, chủ cửa hàng đó phát kẹo mút cho những người đi ngang qua. Còn câu chuyện đó, em chỉ bịa ra để lừa anh thôi.”

Hà Man nhẹ nhàng lấy thanh kẹo từ tay Tạ Vũ, tiện tay vứt luôn vào sọt rác.

“Con người vốn sống dựa vào trí nhớ.” Ánh mắt cô lướt qua bình hoa, thảm trải sàn, vài bọc sofa, những thứ mà Tạ Vũ vừa nhắc tới, lát sau, ánh mắt đó lại chăm chăm nhìn vào khuôn mặt anh, “Chính vì thế những chuyện không nhớ nổi, cũng đồng nghĩa những chuyện đó chưa từng xảy ra. Tất cả những điều anh nhắc đến, đồ vật cũng được, chuyện ly hôn cũng xong, cảm giác trong tim em cũng như khi anh cầm thanh kẹo mút đó. Vì thế em hỏi anh, cảm giác này có dễ chịu không? Rõ ràng như chưa từng xảy ra, nhưng lại bắt người ta phải chấp nhận, phải gánh hậu quả. Em biết anh rất khó lý giải, chuyện mất trí này đúng là nghe rất hoang đường, vì vậy mà em mới thêu dệt nên câu chuyện đó, hy vọng anh hiểu được rằng, em cũng thấy toàn bộ chuyện này vô lý như anh vậy.”

Tạ Vũ im lặng.

Nghĩ lại cũng đúng, Hà Man chẳng có thời gian và cũng chẳng có tâm trạng nào để đến đây chơi trò mất trí nhớ này cả. Khi đó cô ấy bước đi rất tuyệt tình, làm gì có chuyện quay ngược lại chơi trò đuổi bắt thế chứ.

Thật ra anh cũng từng hy vọng Hà Man - một Hà Man nửa năm trước lạnh lùng kéo vali đi đâu không thèm ngoảnh lại - hồi tâm chuyển ý, giả vờ mất trí nhớ mà nói một câu “Em yêu anh.”

Chẳng phải vì muốn tái hợp, cũng không phải vì muốn buông tay. Tạ Vũ tự nhủ, chỉ là muốn thử phào một cái, muốn giải thoát cho nút thắt trong lòng.

Chỉ vậy mà thôi.

Anh định lên tiếng an ủi cô, không ngờ, Hà Man lùi lại phía sau một bước, nói tiếp với giọng ngượng ngừng. “Nhưng giờ em đã hoàn toàn chấp nhận...” Cô lắc đầu cười chua xót. “Anh... khi anh đẩy em ra lúc ở cửa, em đã cảm nhận được tình cảm và mối quan hệ của chúng mình đã không còn như thế nữa.”

Những giọt nước mắt lần này là thật.

Cô đưa tay lên, vừa quạt nước mắt vừa cố gắng cười nói. “Tại em cả, em còn tưởng chúng mình mới trở về sau kỳ nghỉ tuần trăng mật nên có chút đường đột. Em... em sẽ chú ý.”

Nước mắt càng lúc càng thánh thót rơi, cuối cùng cô ngồi thụp xuống, cười đến bật khóc nức nở.

5.

Gần đi ngủ, Tạ Vũ mới phát hiện sạc điện thoại vẫn để trong phòng ngủ.

Anh tung chăn, xuống ghế sofa, nhẹ nhàng bước lên tầng, rón rén đẩy cửa phòng ngủ.

Hà Man không kéo rèm cửa sổ, ánh trăng xuyên qua cửa kính, tràn vào phía trong khiến cả phòng trở nên lạnh lẽo, cô tịch.

Tạ Vũ cầm sạc chiếc iPhone trên đầu giường một tiếng “tinh” vang lên. Không biết có phải Hà Man bị đánh thức không, cô trở người quay sang hướng Tạ Vũ, khuôn mặt thắm đẫm ánh trăng, cùng với tiếng ngáy đều đều nhẹ nhàng.

Tiếng ngáy. Tạ Vũ như bị thứ gì đó chụp lấy linh hồn, chôn chân tại chỗ.

Mấy hôm trước đây thôi, một bộ phim mà anh rất thích đã đến hồi kết. Bà lão trong phim cuối cùng ra đi trong giấc ngủ, bên vòng tay thân ái và quan tâm của họ hàng, hàng xóm cùng các con cháu, ông lão cô độc vẫn cười một cách mạnh mẽ và độ lượng. “Tôi ổn mà, đừng lo. Có điều tiếc một nỗi không được nghe thấy tiếng ngáy của bà ấy nữa, nên chắc ngủ không say, tôi có thể mượn ở nông trại bên cạnh một chú lợn con về đặt trong phòng ngủ không.”

Mọi người cười ồ lên, Tạ Vũ cũng cười, nhưng cay cay nơi khóe mắt.

Yêu nhau bao nhiêu năm, kết hôn cũng 5 năm, một khi chia tay, cái khiến người ta đau đớn ruột gan nhất không phải là tình cảm - tình cảm đã bị rạn nứt, vỡ vụn, nhạt nhòa từ rất lâu rồi, nếu không cũng sẽ chẳng đến mức này. Điều khó chịu nhất, buồn nhất chính là thói quen, đó là khi gọi Lily nhờ mang đến một cốc nước, nhưng lại vô tình thốt ra “Man ơi!” Là những đêm tĩnh lặng không có tiếng ngáy nhẹ nhàng của cô. Là những đồ mỹ phẩm vứt lộn xộn còn sót lại trên bề mặt bàn tay mà cô không buồn mang đi...

Khi ly hôn, Hà Man dọn dẹp hành lý rất nhanh, cũng không nói rõ cuộc cô chuyển đi đâu.

Tạ Vũ tựa cửa, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn Hà Man nhanh nhẹn chỉ bảo những người khuân vác. “Cái này... cái này, đóng gói hết, những cái khác không cần.”

Hà Man vẫn mang phong cách thường thấy như khi làm việc, nghiêm túc, lý tính, thậm chí có chút hà khắc, trông cô chẳng có vẻ gì của người đang chuyển nhà khi ly hôn.

Anh vốn cho rằng thủ tục thì làm nhanh, nhưng chuyện cô ấy chuyển đi lại không hề đơn giản và dễ dàng. Hai người dù gì cũng đã sống với nhau trong căn hộ này khá lâu rồi, người không có kinh nghiệm chắc chắn sẽ cho rằng chuyển nhà là một việc rất đơn giản, giống như những cánh trên tivi vậy, chỉ vài vali là có thể đóng gói tất cả đồ đạc, nhưng những dấu tích của cuộc sống đầu thế kỷ dễ dàng xóa sạch như thế. Quần áo, mỹ phẩm, văn bản giấy tờ, sách, bình pha cà phê và cả mấy chục đôi giày của cô ấy nữa...

Thu thu dọn dọn mất hơn nửa ngày. Sắc mặt Tạ Vũ vẫn trầm trầm, cố gắng ép mình không chú ý đến tiến độ của họ, nhưng khi nhìn thấy những thùng to nhỏ, những túi xách chất đầy trong phòng khách, anh thật sự rất khó chịu.

Những đồ đạc trong phòng khách đó - là sự hiện diện của Hà Man trong căn nhà này.

Khi nó được bê đi, nghĩa là cô ấy không còn tồn tại nữa.

“Em còn nhớ trước đây chúng mình chuyển nhà từ ngoài vành đai vào trung tâm thành phố không?” Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại mở miệng thốt ra câu hỏi đó.

Hà Man không trả lời. Cô lười phải đáp lại anh bất kỳ một câu hỏi nào, chỉ quay mặt ném ánh nhìn miệt thị cái sự không đầu không cuối, không lý do của anh.

Tạ Vũ không nói gì nữa. Hà Man lại tiếp tục cúi người kiểm tra đồ đạc.

Đó là thời gian khoảng 2 năm sau khi kết hôn, hai người quyết định thuê một căn hộ ở gần khu vực trung tâm thành phố. Dù sao ở vành đai cũng quá xa, mỗi lần phải làm thêm thường về rất muộn, đến tàu điện ngầm cũng đã hết chuyến, thật sự bất tiện vô cùng. Khi đó hai người đã có chút điều kiện, nhưng vẫn chưa được như bây giờ. Trước khi chuyển nhà, họ đã mất mấy ngày để đóng gói đồ đạc, phải nhanh chóng chuyển đi khi nhà cũ hết hạn thuê. Hà Man lên mạng so sánh giá của một vài công ty chuyển nhà, cuối cùng căn cứ chọn một công ty rẻ nhất, với điều kiện: hai người phải chuyển đồ đạc xuống tầng trệt, người ta đến chỉ việc khuân đồ lên xe, sau khi đến nơi, hai người lại tự mình chuyển đồ vào nhà.

Vì để tiết kiệm tiền nên chẳng còn cách nào cả. Giữa mùa hè oi bức, hai vợ chồng mồ hôi mồ kê nhễ nhại, lên mỗi tầng lại nghỉ một lát, nhìn nhau cười rồi tiếp tục vác lên.

“Sau này thế không bao giờ chuyển nhà nữa, em hao mất mấy chục năm tuổi thọ rồi đấy.”

Lời của Hà Man khi đó, như còn vọng vọng bên tai.

Giờ đã khác, trong bộn bề công việc, cô vẫn có thể để thư ký giúp mình tìm một công ty vận chuyển nhà chu đáo, uy tín mà không cần phải nghĩ đến giá cả, giúp cô sắp xếp tất cả những đồ đạc thuộc sở hữu của mình một cách thỏa đáng, đến một sợi tóc cũng chẳng hề thất thoát.

Đóng gói xong, Hà Man chỉ huy bọn họ khuân đồ ra cửa.

Tạ Vũ cũng không tiễn, anh đứng đó, Hà Man đi qua mà không hề nhìn anh lấy một lần.

“Tôi để chìa khóa trên bàn.”

Đó là câu cuối cùng cô ấy nói trong ngôi nhà này.

Tạ Vũ cũng không nhớ mình có đáp lại hay không, chắc chỉ nói một câu “Ừm”, hoặc cũng có thể chỉ gật đầu.

Hà Man vẫn đang say giấc. Tạ Vũ vô thức đến bên cạnh, nhẹ nhàng lướt ngón tay trên khuôn mặt cô, nhưng không chạm hẳn vào.

Cô ấy chỉ nhớ được toàn bộ những chuyện vui vẻ, ngọt ngào xảy ra trong tuần trăng mật, nhớ đến những nỗi khổ cùng gánh chịu, những niềm vui cùng sẻ chia, nhưng lại không hề lưu giữ chút ấn tượng nào về những mâu thuẫn, những câu nói ác ý khiến tình cảm hai người ngày càng nhạt nhòa xa cách sau đó.

Tạ Vũ còn nhớ buổi nói chuyện cuối cùng của hai người trong phòng họp công ty trước khi tai nạn xảy ra.

Dù hai người đã ly hôn, nhưng cùng làm trong một công ty quảng cáo, Tạ Vũ là giám đốc kinh doanh, còn Hà Man là giám đốc sáng tạo, bao nhiêu cuộc họp lớn nhỏ trong công ty, họ đều phải chạm mặt nhau. Nhưng, khi đi làm họ cố ý không đi cùng thang máy, khi tan làm cũng mỗi người một ngã, cố gắng giảm hết sức tần suất thấy mặt nhau.

Chủ đề của cuộc họp hôm ấy là về “Sản phẩm tái sinh” dành cho đa lão hóa. Sếp và các nhân viên cấp dưới đều ngồi chật kín phòng họp. Hai người họ buộc phải đối mặt trước mọi người, dù biết thủy hỏa không họp.

Tạ Vũ đặt một tệp phương án lên chiếc bàn ở giữa, trầm giọng nói. “Đây chắc chắn không phải là thứ mà khách hàng cần.”

Hà Man “Ồ” lên một tiếng tuy nhẹ nhưng vô cùng sắc bén, sau đó mỉm cười, ánh mắt nhìn ra chỗ khác. Chỉ thuận mồm buột ra một câu cũng có thể khiến người khác tức đến á khẩu.

Thời kỳ hai người còn ngọt ngào bên nhau, Hà Man là một cô gái vô cùng thoải mái, phóng khoáng, chỉ tỏ thái độ khinh miệt đối với người mà mình cực kỳ ghét. Tạ Vũ biết rõ, nên mỗi lần cô dùng vẻ mặt và ngữ điệu đó khiến người khác phải tức đến á khẩu, anh sẽ cười sự tình quái và khó tính của cô ấy.

Sau đó, cô lại hết lần này đến lần khác cười nhạo trước mặt anh.

Cố gắng kiềm chế mình thật bình tĩnh, Tạ Vũ nói. “Không có gì để nói.”

Hà Man lại cất cao giọng. “Thế anh có tư cách gì để phê bình phương án của chúng tôi? Thế nào gọi là không có gì để nói? Công ty mời anh đến chính là muốn anh phải đi tiếp xúc với khách hàng, truyền tải nội dung muốn quảng bá sản phẩm của tôi đến với họ, từ khi nào mà những sáng tạo của bộ phận chúng tôi lại bắt đầu bán trực tiếp sang cho bộ phận nghiệp vụ các anh vậy?”

“Chức trách của chúng tôi chính là phải hiểu rõ yêu cầu và phương hướng của khách hàng, nếu tôi cảm những phương án này đi nói chuyện với họ thì đó chính là hành động tự sát, chắc chắn khách hàng sẽ không bao giờ chấp nhận!” Tạ Vũ cảm giác hoàn toàn không thể thuyết phục nổi Hà Man.

Hà Man lại cười khẩy. “Anh không đàm phán được là do năng lực công việc của anh có vấn đề, liên quan gì đến chúng tôi? Thế này nhé, nếu anh không đàm phán được, tôi sẽ đích thân đi, được chưa? Chỉ sợ sau khi đàm phán xong rồi, bộ phận nghiệp vụ lại chẳng còn lý do gì để tồn tại nữa.”

Đến mức này thì cũng như đã cách mặt nhau ra, cả phòng họp bỗng dung im phăng phắc.

Hà Man nhìn thẳng Tạ Vũ, không mấy may có ý định nhượng bộ.

Tạ Vũ chậm chậm đứng lên, bước tới trước mặt Hà Man, rút tấm danh thiếp của khách hàng từ trong ví của mình ra, đặt trước mặt cô, nói với giọng giễu cợt. “Cố gắng nhé.”

Nói xong, Tạ Vũ liền quay người rời khỏi cuộc họp, đó là lần cuối cùng anh gặp Hà Man ở công ty.

Một Hà Man của “hiện tại”.

Lúc này, đang nằm ngủ ngon lành trên giường của anh, là một Hà Man đang chìm đắm trong ánh hào quang của quá khứ 5 năm về trước – hồn nhiên, tinh khiết như một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Tự vệ - phản kích

Tình yêu cuối cùng có phải là vậy không?

Ngay từ đầu đã ẩn giấu một kho vũ khí nguy

hiểm, chỉ thể hiện mặt tích cực nhất, đẹp nhất

của mình, một thời gian sau thì chao ôi, xì hơi,



ợ khan, tất cả đều không thêm ky hỷ nữa, đã hiểu rõ bạn đời như thuộc cả dấu chỉ tay của mình, và lúc ấy - kho vũ khí nguy hiểm mới dần dần ngấm vào bộ mặt giả tạo vẫn thường dành cho người ta ngắm nghía kia, tan vào trong huyết quản.

1.

Khi Hà Man tỉnh giấc, trời đã sáng từ bao giờ. Đồng hồ trên đầu giường báo 9 rưỡi. Cô không biết Tạ Vũ đã đi làm chưa, nhưng cũng không dám bước chân xuống tầng để nghe ngóng mà chạy vội chạy vàng vào nhà vệ sinh, quyết định phải tắm rửa trước.

Không thể để anh ấy nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác lôi thôi và khuôn mặt bóng nhẫy dầu của mình được, hơi thở và cả gi mắt nữa... ời, không thể.

Nhiều năm trước, khi hai người mới bắt đầu sống chung, cứ buổi sáng, Hà Man lại len lén thức dậy, đánh răng rửa mặt xong lại tiếp tục vào nằm, làm ra vẻ “mặt thì ngái ngủ mà mặt mũi vẫn tươi rói.” Mãi đến một hôm rồi cuộc không tiếp diễn nổi nữa, cô đã bị lộ bản mặt mộc của mình.

Làm gì có người nào vừa mới ngủ dậy mà đã sạch sẽ xinh đẹp đến vậy chứ - sau khi biết chân tướng sự việc, Tạ Vũ bưng tỉnh ngộ.

Tình yêu cuối cùng có phải là vậy không? Từ đầu đã ản giấu một kho vũ khí nguy hiểm, thể hiện mặt tích cực nhất, đẹp nhất của mình, một thời gian sau thì chào ời, xì hơi, ợ khan, tất cả đều không thêm ky hỷ nữa, đã hiểu rõ bạn đời như thuộc cả dấu chỉ tay của mình, và lúc ấy - kho vũ khí nguy hiểm mới dần dần ngấm vào bộ mặt giả tạo vẫn thường dành cho người ta ngắm nghía kia, tan vào trong huyết quản.

Giờ bỗng nhiên mọi thứ quay trở lại.

Hà Man nhìn mình trong gương, nhìn thật lâu. Đúng là đã già đi thật, cổ đưa tay khê sờ lên mặt. Dù không rõ nét lắm, nhưng khuôn mặt và đôi mắt đã hằn lên chút dấu tích của thời gian.

Con người không thể chống chọi lại được với thời gian, mới chỉ một hai ngày cô đã buộc phải học cách chấp nhận sự thật đó.

Hà Man không muốn nghĩ nhiều nữa, quay đầu đi thẳng vào phòng tắm, vừa vịn vôi hoa sen liền bị nóng bỏng kêu lên thất thanh.

Thì ra vôi hoa sen trong phòng tắm có nút tắt bật trái ngược nhau, bình thường những nhà khác khi vịn sang trái là nước nóng, vịn sang phải là nước lạnh. Nhưng nhà họ thì hoàn toàn ngược lại, Hà Man vốn đã quen với sự ngược đời đó, nhưng lần này thì quên mất.

Hà Man bật cười. Hôm qua nói chuyện với Tạ Vũ về ban công ngoài phòng bếp gì đó... chắc đã cải tạo lại rồi. Cô dặn lòng nhớ kỹ, sau đó vịn đi vịn lại vài lần để không còn bị nhầm nữa.

Cô cảm thấy thật ra từ trước đến nay bản thân mình cũng có một ưu điểm rất lớn, đó chính là biết lắng nghe, phân biệt phải trái.

Tắm xong, cô quấn khăn, chăm chú nhìn mình trong gương một lần nữa, sau đó theo thói quen đưa tay lên bề bồn rửa tay lấy đồ. Mấy cái lọ này, sao không quen thuộc chút nào thế nhỉ.

Hà Man chăm chú đọc từng thành phần được in trên nhãn lọ bằng tiếng Trung và tiếng Anh, lầm bầm. “Đây có phải dành cho tuổi mình dùng đâu.”

Tuổi của mình... Lòng cô bỗng dấy lên một niềm chua xót.

Chắc đó là đồ của “bạn gái” Tạ Vũ. Cô phát hiện ra rằng, càng đối mặt với nhiều sự kích động, cô lại càng thấy mình bình tĩnh. Mà không bình tĩnh cũng không được, trên danh nghĩa cô là người đang vượt thời gian, từ quá khứ đến một tương lai ngập tràn những sản phẩm khoa học công nghệ hiện đại và vẫn chưa thể thích ứng nổi với những niềm vui và nỗi sợ hàng ngày. Chỉ là một người bạn gái thôi mà, không đến nỗi khiến cô phải cảm thấy tổn thương thế chứ.

Lạ thật.

Hà Man nắm chặt lọ kem nhỏ, chỉ ước được như những cảnh phim võ hiệp, có thể dùng sức mạnh của lòng bàn tay để bóp nó vỡ nát.

2.

Khi xuống tầng, quả nhiên cô phát hiện Tạ Vũ đã đi làm từ lâu rồi.

Trên bề rửa tay trong phòng bếp, cô nhìn thấy tờ giấy Tạ Vũ dùng chìa khóa phòng bếp chèn lên. “Anh đi trước đây, em ngủ thêm chút nữa nhé. Trong tủ bếp bên trái có ngũ cốc, tủ lạnh có sữa và hoa quả tươi, trong tủ đông có hoành thánh và kem đấy. Điện thoại của anh là 186-1908-1328, hoặc em

có thể gọi đến công ty, nhờ tổng đài chuyển máy cho anh. Dưới bàn trà trong phòng khách có ví tiền cũ đầy, bên trong có tiền mặt, nếu không đủ tiền em có thể lấy. Anh sẽ gọi điện cho chị Hà Kỳ đến đón em. Yên tâm”

Đuổi em đi sao?

Lòng Hà Man bỗng nặng trĩu. Cô muốn nhấn tin chữ Tạ Vũ là đồ khốn kiếp, nhưng lúc này mới sực nhớ mình chưa mua điện thoại mới, chỉ có thể dùng máy bàn gọi cho anh ấy mà thôi.

Hay là không nói gì với anh ta nhỉ... mắt mặt lăm. Hà Man sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách, cuối cùng quyết định ăn một chút gì đó, kết quả vừa mở ngăn kéo tủ bếp liền trông thấy đôi bông tai của “bạn gái” mà Tạ Vũ hôm qua trong lúc hoang mang đã cất vào đó.

Hà Man đóng sầm ngăn kéo lại.

Mẹ kiếp, đúng là tức chết đi được!

3.

Hà Man đổ ngũ cốc ra bát, trộn sữa tươi lạnh rồi nhai vài miếng lấy lệ, cảm thấy dạ dày ổn hơn một chút, sau đó dựa vào ghế sofa, thần thờ cả buổi trưa.

Ánh nắng gay gắt buổi trưa khiến tâm trạng con người ta được bộc lộ rõ nét. Cô chậm chậm nhắm mắt. Sự nhiệt tình và rung động của buổi tối hôm qua khi cô đứng chờ anh ở cổng giờ đã hoàn toàn tan biến, Hà Man bắt đầu thử nghĩ về tình cảnh của mình hiện tại.

Tạ Vũ có tin mình bị mất trí thật không? Cô cố gắng không chú ý đến hàng loạt những cử chỉ đầy tính cảnh giác và né tránh của Tạ Vũ, không muốn những cảm xúc đó ảnh hưởng đến tư duy của mình.

Ly hôn rồi mà, có cảm giác xa cách với mình cũng là điều bình thường, có bạn gái mới... cũng là chuyện bình thường.

Bạn gái mới. Hà Man cắn chặt môi. Khi còn yêu nhau, đã không biết bao nhiêu lần cô hỏi đến những vấn đề vô vị như thế, chẳng hạn nếu một ngày nào đó cô bị bệnh, hoặc chết vì tai nạn xe cộ hay máy bay gì đó, liệu Tạ Vũ có yêu người con gái khác không, cô gái đó liệu có giống cô hay không... Hai người đang yêu nhau say đắm, làm sao có thể suy nghĩ một cách nghiêm túc về vấn đề này chứ. Mỗi lần cô nhắc đến chữ “chết”, Tạ Vũ lại “xùy xùy”, bảo phi phui cái mồm và lăm bầm cầu xin trời Phật phù hộ, tha thứ cho cô vợ trót đại miệng của mình.

Tạ Vũ từng nói, nếu cô chết, anh ấy sẽ cùng chết theo chứ làm sao có thể tìm được ai khác chứ? Có người nào hơn được cô đâu.

Ai hơn được cô chứ? Hai dòng nước mắt nóng hổi tràn ra khóe mi, từ từ lăn dài trên má Hà Man.

Cô hy vọng khi chớp mắt tỉnh dậy, tất cả đều chỉ là một giấc mộng, cô vẫn đang ngồi trên chuyến bay đến vùng biển hè hưởng tuần trăng mật, Tạ Vũ ngồi bên cạnh ngáy vang như sấm. Cô lay anh dậy, nói rằng cô mơ thấy 5 năm sau anh có tình yêu mới, rồi sau đó cầu véo anh túi bụi.

Nhưng mọi thứ đã không thể quay trở lại nữa. Giờ đây cô phải đối mặt với một Tạ Vũ vừa xa lạ vừa khách sáo, hơn nữa cô còn cố gắng tự nhủ phải kiềm chế, phải lý trí, không được ăn nói hàm hồ.

Trước mặt anh, dường như cô đã không còn tư cách để ăn nói hàm hồ.

Chưa bao giờ cô thấy bộ dạng lạnh nhạt như vậy của Tạ Vũ. Khi xưa lần đầu tiên cô và anh gặp nhau tại thành phố này, cứ vậy mà cảm mến nhau, rồi bỗng nhiên yêu nhau, cãi cọ, giận dỗi... cứ vậy vài năm, rồi kết hôn...

Bỗng nhiên giờ chẳng còn gì nữa.

Giữa họ không trải qua quá trình theo đuổi lẫn nhau, tất cả cứ tự nhiên như nước chảy xuôi dòng, giống như một cặp trời sinh. Từ trước đến nay Hà Man với chị gái như hình với bóng, sống nương tựa vào nhau, cảm giác dựa dẫm và thân mật đó tự nhiên chuyển hết sang Tạ Vũ, không có bất kỳ một sơ suất hay kẻ hở nào.

Chẳng trách giờ đối diện với một Tạ Vũ như vậy, chân tay cô lại trở nên thừa thãi, luống cuống.

Cô mất trí thì sao chứ, trong mắt anh, chẳng qua cũng chỉ là một Hà Man đã từng ly hôn với anh mà thôi.

Hà Man bật dậy từ ghế sofa.

Cô muốn phản kích.

Nếu phải ở đây đoán già đoán non làm thế nào để trở thành một người đàn bà thép của năm 2012, chi bằng hãy cứ tự nhiên là chính mình. Dù trong mắt của mọi người trên thế giới này, cô là phiên bản Hà Man 2012 thì có làm sao, kiểu gì cũng có một ngày cô sẽ khiến mọi người phải thừa nhận, cô là Hà Man phiên bản năm 2007, ngọt ngào, thoải mái, dễ thương, đáng yêu, không thể là một người giả tạo.

Huống hồ bây giờ, đến kẻ khờ cũng có thể nhìn ra Hà Man phiên bản 2012 là một người đàn bà không thể khiến ai thích nổi.

4.

Hà Man lấy một vali từ trên nóc tủ quần áo trong phòng Tạ Vũ, kéo nó ra khỏi nhà rồi gọi taxi, trở về căn nhà cô thuê.

Khi cô hăm hở nhét quần áo của mình vào vali, bỗng một sự sợ hãi lướt qua. Tối qua Tạ Vũ không hề nhắc đến chuyện cô có thể ở đó bao lâu - có lẽ cũng chào đón cô về nhà, cũng có thể do tối qua đã quá muộn, nên để cô lưu lại tạm một đêm.

Sao nghĩ đi nghĩ lại đều thấy mình như kẻ đến sau thế nhỉ.

Ngoài biết lắng nghe ra, Hà Man còn có một ưu điểm nữa, đó là da mặt cô đã dày lên, có thể bỏ ngoài tai mọi lời nói cũng như thái độ của người khác.

Hà Man sắp xếp đầy một vali quần áo mùa hè và giày dép, lấy thêm mấy hộp kem dưỡng da và bộ trang điểm trên bàn phấn nhét vào túi xách, sau đó nặng nhọc xách túi to túi nhỏ quay trở lại nhà Tạ Vũ. Giờ là nhà của cô. Đương nhiên trước đây cũng vậy và sau này cũng thế.

Hà Man xếp tất cả quần áo vào trong tủ, thu dọn xong xuôi nhìn đồng hồ đã điểm 4 giờ chiều. Cô xuống tầng vào phòng bếp, ngó nghiêng một hồi, từ hiện trạng bếp núc mà phỏng đoán, căn nhà này rất ít khi nổi lửa, trong tủ lạnh thức ăn nhanh chiếm đa số.

Cô nhớ lại tối qua trước khi đi ngủ Tạ Vũ hâm cho cô một cốc sữa nóng, Hà Man đã nhân cơ hội đó hỏi bạn gái mới của anh có biết nấu ăn không. Đương nhiên Tạ Vũ không muốn nói đến cô gái ấy trước mặt Hà Man, chỉ trả lời nhất gừng. “Cô ấy không biết nấu cơm.”

Cũng chẳng hiểu sao, khi trông thấy căn phòng bếp rộng rãi thế này cô lại muốn nấu cơm đến thế. Năm 2012 thì có sao, khoa học kỹ thuật vẫn chưa tiến bộ đến mức phát minh ra hẳn người máy chuyên để nấu cơm rửa bát chứ? Nếu không nổi lửa lên thì sao gọi là nhà mình được, sao có cảm giác thân thuộc đoàn tụ chứ.

Cô cầm chìa khóa, bước ra khỏi cửa.

Mất trí nhớ quả thật gây ra nhiều bất tiện cho cuộc sống. Bước ra khỏi khu nhà của mình, Hà Man mới nhận ra xung quanh đã thay đổi quá nhiều, siêu thị nhỏ trước đây hay đến mua đồ đã không còn nữa, cô chặn một người đi đường hỏi quanh đây có siêu thị lớn nào không, họ chỉ trỏ một hồi, cuối cùng cảm thấy quá phiền phức, lẳng lặng ném một câu. “Cô tra trên mạng ấy, hoặc có thể dùng Baidu map[1] để chỉ đường có phải dễ không?”

[1] Baidu map: tương tự Google map, là bản đồ điện tử trực tuyến.

Anh trai ơi, anh nói tiếng người đi có được không hả? Hà Man đứng im một chỗ, hơi nóng ban ngày của mùa hè tích lũy trong nền đất, lựa lúc mặt trời chuẩn bị xuống núi bắt đầu phát huy tối đa uy quyền của mình. Hà Man đưa tay lau mồ hôi trên trán, quyết định hỏi tiếp.

Cuối cùng cũng đã nhìn thấy biển hiệu Walmart, Hà Man xúc động suýt rơi nước mắt, bước nhanh vào đại sảnh mát lạnh của siêu thị, toàn thân như được sống lại. Cũng may 5 năm qua đi, quy cách mua đồ trong siêu thị cũng không có nhiều thay đổi lớn, Hà Man đẩy xe đi qua đi lại, trong lòng có chút an tâm.

Một số mặt hàng trước đây cô thích giờ đã không thấy bán, một số mặt hàng đã thay nhãn mác, suýt nữa không nhận ra. Nhiều sản phẩm mới khiến cô cảm thấy vô cùng hiếu kỳ, dạo một vòng quanh siêu thị, xe chở đồ đã chất đầy ắp.

Khi thanh toán, xếp hàng trước cô là một đôi tình nhân đang tranh luận với nhau. Cô gái cúi người cầm lên một hộp nhỏ hình chữ nhật trong giỏ hàng nhìn chàng trai đầy nghi hoặc. “Anh mua nhiều kẹo cao su vậy để làm gì?”

Cậu ta huyệt sáo, đang định nở nụ cười hắc ám, định thần nhìn lại nhãn hộp trong tay cô gái, kêu thất thanh. “Chết cha, là kẹo cao su thật sao. Anh định mua bao cao su mà! Đóng gói kiểu này đúng là hù dọa nhau quá!”

Mặt cô gái bỗng chốc đỏ như quả cà chua, hậm hực sút cho anh chàng một cú, quay người để hộp kẹo cao su lên quầy.

Cậu con trai chen qua người Hà Man, vừa chạy vừa ngoái đầu nói với lại cùng cô gái. “Chờ chút, để anh chạy đi lấy hai hộp.”

Cô gái tức giận dưng dưng quay đi, không ngờ chạm phải ánh mắt Hà Man. Hà Man cười tỏ vẻ thiện ý, khuôn mặt cô gái vừa bình tĩnh đã đỏ bừng trở lại.

Hà Man mím môi nén cười, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng trước lúc đi hưởng tuần trăng mật, cô và Tạ Vũ cùng đi siêu thị để mua đồ dùng cần phải mang theo. Đi ngang qua một giá hàng, bỗng Tạ Vũ kéo Hà Man, thì thào. “Đợi anh một chút, anh phải đi mua một thứ rất quan trọng.”

Hà Man ngơ ngác nhìn Tạ Vũ đứng trước giá hàng, bỗng chốc chợt hiểu.

“Đồ lưu manh!” Cô đỏ bừng mặt, nghiêng răng mắng.

“Gi mà lưu manh chứ, em không hiểu à, cái này là sản phẩm dùng để kế hoạch hóa sinh đẻ, Nhà nước cũng ủng hộ đấy!”

“Ủng hộ cái đầu anh!” Hà Man đẩy xe quay người bước đi, chỉ sợ những người xung quanh biết được giữa họ có mối quan hệ nào đó. Mấy phút sau Tạ Vũ đuổi kịp, vút mấy hộp nhỏ màu sắc sặc sỡ vào xe đẩy. “Anh làm gì thế, chỉ biết mình anh thôi à, làm như những đồ này một mình em có thể dùng được vậy...”

Ký ức quá thân thiết, đối với cô, dường như đó là chuyện mới xảy ra một tháng trước mà thôi. Nhưng đối với Tạ Vũ thì có lẽ chuyện đó đã từ kiếp trước rồi.

Tên lưu manh từng ôm eo cô đi dạo vòng quanh siêu thị, giờ chỉ cười với cô nụ cười xã giao mà thôi, tưởng như cô có thể cắn xé người khác không bằng, lúc nào anh cũng cảnh giác và xa cách, Hà Man lại thấy tim nhói đau, đau đến không cất nổi thành lời.

Hà Man vẫn còn đang mãi gặm nhấm nỗi hoảng hốt, nhân viên thu ngân đã bắt đầu thanh toán đến lượt của cô.

Cô cố gắng xua đuổi những tạp niệm khỏi đầu, cúi người xếp đồ trong xe lên quầy thu ngân, nhằm tính một chút giá tiền, rồi lại nhìn ví tiền, mới phát hiện tiền mặt mình mang theo không đủ.

Thế thì quẹt thẻ vậy.

Nhìn xấp thẻ trong ví, Hà Man hoảng hốt thật sự.

Cô có thẻ tín dụng của ngân hàng Ngoại thương sao? Lại cả ngân hàng Giao thông nữa, mà lại đều là thẻ vàng... Tiếc thay, cô không nhớ mặt mã một thẻ nào cả.

Nhân viên thu ngân nhanh nhẹn quẹt mã vạch trên từng sản phẩm, chiếc máy trong tay kêu “tình tình” tựa như tiếng chuông đòi mạng.

Giờ chỉ còn cách thử loạn các mặt mã thôi. Hà Man gõ vài lần, mấy mặt mã đó đều không đúng, ánh mắt của nhân viên thu ngân rõ ràng lộ chút không hài lòng.

Những người xếp hàng đợi phía sau cô bắt đầu sốt ruột, thỉnh thoảng lại ngoái cổ lên nhìn, dường như muốn tìm hiểu rõ xem chuyện gì đang xảy ra. Hà Man nhìn đồng hồ chất như núi trên mặt bàn thu ngân, cuống đến mức mồ hôi chảy ròng ròng. Cô muốn gọi điện cho Tạ Vũ, nhưng điện thoại lại chưa mua.

“Đề tôi thử lại lần cuối xem sao, nếu không được, tôi không mua những thứ này nữa.”

Khi Hà Man nhìn vào mặt nhân viên thu ngân nói câu đó, cô cảm nhận một cách sâu sắc rằng, đến một câu mắt mặt như thế mà cô cũng thốt ra được trước mặt dân thiên hạ, vậy thì sợ gì nữa mà không mở miệng? Tội nay cô nhất định phải nói rõ cho Tạ Vũ biết, cô muốn quay trở lại, tiếp tục ở trong ngôi nhà mình đã gắn bó lâu nay, đó cũng là lẽ chính đáng.

Lần cuối cùng đưa tay nhấn lên phím của máy quét thẻ, ngón tay cô run bần bật.

Thử xem sao... thử tổ hợp số này xem có khớp không.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng “xoẹt xoẹt” phát ra từ máy quét, tim cô mới trở lại nhịp đập bình thường. Nhìn tờ phiếu thanh toán nhỏ dài đang được in ra, cô thấy khi xưa nhận được giấy thông báo trúng tuyển Đại học cũng chẳng sung sướng đến thế.

Khi bước ra khỏi siêu thị, mặt trời đã xuống núi. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời chuyển sang màu xám sẫm, tự nhiên một cảm giác lạ lẫm, không thật ủa đến.

Từ giây phút tỉnh lại sau cơn hôn mê, cô luôn chìm trong mộng tưởng như vậy. Bác sĩ chữa trị chính, Hà Kỳ, Tạ Vũ... ai cũng nói cho cô hay một đồng sự kiện, một mơ sự thực yêu cầu cô phải chấp nhận, nhưng nó giống như một vở kịch tồi, cô không thể nhớ nổi câu thoại tiếp theo là gì cả.

Tại giờ khắc này, khi trải qua “giây phút sinh tử” trước quầy thu ngân, cô - dù là Hà Man của quá khứ hay hiện tại - mới thật sự bắt đầu một cuộc sống mới cho mình, một người cần đối diện và giải quyết tất cả những vấn đề của bản thân.

Một lần nữa, cô lại đứng trên con lộ rải nhựa đường của hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Vụn bánh mỳ và lũ chim

Hà Man cảm thấy mình lúc này giống như

người anh quanh quần nơi rừng sâu núi thẳm,

nhưng không tóm được con chim đáng ghét nào

để trút giận. Cô chỉ có thể cúi đầu ra sức tìm

kiếm, có lẽ, trên mặt đất vẫn còn vương lại một  
ít vụn bánh mì, dù có phải bỏ ra bao nhiêu công  
sức và trả giá thế nào, cô cũng nhất định phải  
nắm chặt lấy những manh mối nhỏ nhoi cuối  
cùng đó, tìm ra đường trở về nhà.

1.

Tạ Vũ hiếm khi có buổi tan làm sớm thế này, nhưng anh không báo cho Lily biết. Ăn tối xong đoán chừng bây giờ đã qua thời gian cao điểm của bữa tối, anh lái xe đến nhà hàng của Danny.

Tạ Vũ ngồi chờ dưới cái ô bên ngoài tiệm một lát, Danny xuất hiện với hai chai bia trên tay, đặt xuống trước mặt Tạ Vũ.

Tạ Vũ hỏi. “Không phiền đến việc kinh doanh của cậu chứ?”

Danny mở cả hai chai bia, rót cho mình và Tạ Vũ mỗi người một cốc, đáp một cách ngông cuồng đắc ý. “Loại làm ăn tép riu thì mới phải cẩn thận, chứ nhà hàng cao cấp này của bọn tớ, toàn là khách hàng trông mong mỗi mắt lử lượt kéo đến, có bụng thức ăn lên hay không còn phải xem tâm trạng ông chủ tớ đây thế nào ấy chứ.”

Tạ Vũ bật cười. “Không uống đâu! Tớ còn phải lái xe.”

Danny phớt lờ. “Xe thì lát nữa đỗ ở chỗ tớ, cậu ngủ luôn ở đây là xong. Còn cô nàng đó ấy à, để cô ấy đợi ở nhà cho xong, như thế là đã chiều có lắm rồi đấy.”

Chưa dứt lời, Danny đã cầm cốc bia của mình lên, chạm cốc bia trước mặt Tạ Vũ, mặc anh có uống hay không, rồi ngửa cổ tu trước nửa cốc, sau đó “ợ” một tiếng sảng khoái, neho mắt nói tiếp. “Tớ thấy tối nay cậu cứ ngủ lại đây, ngày mai cũng đừng có đi làm đi liếc gì nữa, đi lễ luôn cùng tớ, tìm thầy tướng số bói cho một quẻ, xem thử xem liệu cậu và cô nàng Hà Man này có duyên số phu thê bảy kiếp gì đó không, đến nỗi kiếp này ly hôn rồi mà cô ta còn bày trò mất trí nhớ để bám riết lấy cậu như thế!”

Tạ Vũ không tiếp lời, chỉ cầm cốc lên, chạm nhẹ cốc Danny. “Đừng nói vậy, cô ấy cũng đủ đáng thương lắm rồi.”

Danny hiểu, đến tận bây giờ Tạ Vũ vẫn không thích nghe mình nói về Hà Man như vậy, tốt hơn là biết điều ngậm miệng lại.

Hai người cứ ngồi như thế nhìn dòng người xe qua lại nườm nượp như mắc cửi, uống bia, trầm lặng.

Một hồi lâu sau, Danny mới thận trọng cất tiếng hỏi. “Có thật là mất trí không?”

Tạ Vũ khẽ gật đầu. “Ban đầu tớ cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng giờ thì tin rồi.”

“Sao lại tin rồi?” Danny há hốc mồm, ngữ điệu rõ ràng là không đồng tình.

“Vi nhìn đi ngắm lại thế nào thì cô ấy cũng không hề giống cái người mà tớ đã ly hôn, mà lại thực sự giống y hệt đáng dấp 5 năm về trước, khi bọn tớ vừa cưới nhau, như là... một... một cô bé.”

“Buồn nôn quá đi mất!” Danny vội vàng tu một ngụm bia lớn để trấn tĩnh.

“Ok!” Danny quyết định sẽ không hỏi han lằng nhằng về cái mớ thật thật giả giả này nữa, xét cho cùng mất trí hay không mất trí thì cũng là chuyện giữa chồng cũ vợ cũ nhà người ta. “Thế bây giờ cậu định thế nào? Nói lại ư?”

Tạ Vũ neho mắt nhìn đèn xe nối đuôi nhau thành một dải, không nói câu nào.

“Chả có lẽ...” Danny toát mồ hôi lạnh.

“Làm gì có chuyện đó!” Tạ Vũ ngắt lời Danny, mặt không thể hiện chút biểu cảm nào.

Danny thờ dãi đánh sượt, nghĩ ngợi gì đó, lại chau mày dùng dùng bất bình nói. “Cũng hay thật đấy. Cô ta còn mặt dày gây ra chuyện động trời đó...”

“Đừng nhắc chuyện quá khứ nữa. Dù sao thì cũng đã đường ai nấy đi rồi.” Tạ Vũ lại ngắt lời Danny.

“Vậy bây giờ cậu định...”

“Giúp đỡ cô ấy như một người bạn thôi.”

Danny bực mình dằn mạnh cái cốc xuống bàn. “Ôi trời, anh trai của tôi ơi, chặn họng người khác hay ho lắm hay sao hả? Trong lòng cậu biết rõ mồn một

tớ định hỏi cái gì, làm ơn nói một lèo ra ngô ra khoai được không. Hỏi ba câu mới trả lời được một câu, cậu tưởng tớ thấy thỏa mãn lắm chắc?”

Tạ Vũ vội tự phạt uống một cốc, nét mặt Danny mới tươi tỉnh lên phần nào.

“Với hoàn cảnh của Hà Man bây giờ, công việc và cuộc sống là cả vấn đề. Cha mẹ cô ấy mất sớm, chỉ có một người chị gái, nhưng chị cô ấy đã lập gia đình, phải lo liệu cho con cái và cả cha mẹ chồng nữa, chắc chắn không thể chăm sóc cho Hà Man. Bản thân Hà Man cũng không có bạn bè nào cả...”  
Đột nhiên Tạ Vũ nhớ ra chuyện gì đó, ngập ngừng giây lát rồi cười nhần nhó. “Mà dù có đi nữa thì cũng đều bị chính cô ấy hành hạ đến nỗi bỏ đi hết rồi. Thế nên tớ định giúp cô ấy hồi phục lại trí nhớ trong một thời gian. Bây giờ cô ấy chẳng khác nào người nguyên thủy, đến smartphone cũng không biết dùng, dù sao cũng phải từ từ thích nghi với cuộc sống.”

“Không phải chứ, có thật là đến iPhone cũng không biết dùng không?”

Tạ Vũ thở dài. “Năm 2007 bọn tớ cưới nhau, làm gì có ai dùng điện thoại Apple. Hồi đó iPhone đã ra chưa nhỉ? Tớ còn chẳng nhớ nữa.”

Danny tặc tặc lưỡi, dường như cũng bị dọa đến giật mình.

“Đầu sao tình cảm bao nhiêu năm nay, tớ cũng không thể đối xử tuyệt tình quá được. Dù gì... dù gì chỉ giúp cô ấy vượt qua được giai đoạn này là được rồi.”

“Cậu phải suy nghĩ cho kỹ càng đấy, đừng có giúp rồi thiệt thân lúc nào không hay.”

“Nói linh tinh gì thế...” Tạ Vũ cười. “Tớ có phải thằng mất trí đâu.”

“Những chuyện mất trí của cậu còn ít ỏi? Nếu cậu không phải là thằng mất trí thế này thì cũng đâu đến nỗi dây dưa lằng nhằng với cô ta lâu như vậy, đến tận lúc không thể cứu vãn được thì mới ly dị.”

“Cậu không tin tớ thì chỉ ít cũng phải tin được cô ấy chứ?” Tạ Vũ cười chua chát. “Chị gái cô ấy từng nói với tớ qua điện thoại, bác sĩ bảo, Hà Man mất trí nhớ là do não bị chấn động, việc sống trong môi trường quen thuộc rất có lợi cho quá trình phục hồi trí nhớ của cô ấy. Đợi đến khi nhớ lại mọi chuyện, thì sẽ đối xử với tớ như thế nào, cậu tưởng tớ thực sự không biết ư?”

Danny nhún vai, bất giác nhớ về Hà Man trước khi xảy ra tai nạn, rùng mình sợ hãi.

“Hy vọng vậy!” Danny không quấy rầy nữa, nghĩ ngợi chốc lát, mắt chợt sáng lên, vội kéo Tạ Vũ cười cười về thân bí. “Tuy nhiên, thật ra thì mất trí nhớ cũng không hẳn là chuyện xấu.”

Kiểu nói của Danny khiến Tạ Vũ trở nên hào hứng.

“Hả?”

Danny cười gian. “Cô ta đã quên mình là một người vợ như thế nào trong 5 năm qua, giờ chạy đến nhờ cậu giúp đỡ để nhớ lại, thì chẳng phải cậu có thể thoải mái cải tạo cô ta ư? Dù sao bản thân cô ta bây giờ cũng chẳng phân biệt được thật giả, chẳng thà cậu cứ nói rằng, xưa nay cậu bảo cô ta đứng thì cô ta không dám ngồi, cậu bảo cô ta ngồi thì cô ta không dám đứng, niềm say mê lớn nhất của cô ta là ở nhà chăm chồng dạy con, dọn dẹp nhà cửa, rửa bát, lau nhà, sân nhà lau lúc nào cũng sáng bóng, đến nỗi có thể soi gương luôn được!”

Mấy câu tán gẫu tình nghịch này quả thật khiến Tạ Vũ nhẹ lòng. “Đừng cợt nhả nữa, bây giờ tớ và cô ấy chỉ là bạn bè thôi. Tớ đã nói rồi, có thể hồi phục trí nhớ thì tốt, nếu không được, thì tớ cũng chỉ muốn giúp cô ấy đến khi có khả năng tự chăm sóc bản thân. Cậu đừng quên tớ còn có Lily.”

Nhắc đến Lily, Danny càng tỏ ra ngần ngại.

“Ừ nhỉ, cậu... cậu thăm rồi!”

Tạ Vũ không để tâm, chỉ mỉm cười qua chuyện. Sau đó hai cậu bạn thân cũng không nói thêm câu nào nữa.

2.

Tạ Vũ bước xuống khỏi xe taxi, ngẩng đầu nhìn thấy đèn nhà mình vẫn sáng.

Đã lâu lắm rồi việc này không xảy ra. Trong nhà có một ngọn đèn, luôn bật sáng, chờ anh về.

Tạ Vũ nhìn đăm đăm hồi lâu rồi mới lên gác móc chìa khóa bước vào cửa.

Anh vừa thay dép bước vào phòng thì nhìn thấy Hà Man đang ngủ gật say sưa bên bàn ăn. Trên bàn bày bốn đĩa thức ăn và một nồi canh, cải thìa sốt nấm hương, thịt ba chỉ rang hai lần[1], đậu phụ sốt gạch cua, thịt viên kho tàu và canh móng giò hầm đậu ván, toàn những món ngày trước anh thích ăn, chỉ có điều nấm com đã nguội lạnh từ lâu.

[1] Thịt trở lại nồi: đây là món ăn Tứ Xuyên, còn gọi là thịt ba chỉ chín hai lần, lần thứ nhất luộc chín xong vớt thịt ra để tủ lạnh, lần hai lấy ra khỏi tủ lạnh, thái mỏng, rang với tương và một số loại gia vị khác.

Tạ Vũ trở nên mềm lòng, anh khẽ vỗ vai Hà Man.

“Tỉnh dậy đi, Man, đừng ngủ nữa.”

Hà Man mắt nhắm mắt mở đứng dậy, vội vàng lấy mu bàn tay quạt nước miếng ở khóe miệng. Lúc này Tạ Vũ mới để ý thấy, Hà Man lại còn trang điểm nhẹ nữa, son môi màu cam in cả lên khăn trải bàn. Chiếc váy vừa người vì bò lăn ra ngủ lâu quá nên phần bụng đã bị nhăn cả lại.

Tạ Vũ bắt giác thấy vô cùng áy náy.

“Anh vừa tan làm à? Em biết ngay là anh lại làm thêm mà, vốn định gọi điện cho anh, lại sợ ồn ào ảnh hưởng anh làm việc. Com nước gì chưa? Có muốn cùng ăn một ít với em không?”

Chính Hà Man cũng ý thức được ánh mắt mình đang nhìn Tạ Vũ quá khản cầu và đáng thương.

“Em không cần đợi com anh, anh ăn rồi...” Tạ Vũ định từ chối, nhưng trông vẻ mặt tha thiết của Hà Man, quả thật không đành lòng, đành nói. “Nhưng đúng là vừa tăng ca xong rất dễ đói bụng, bữa tối anh ăn com Nhật, mà em biết đấy, vốn không thể no được, anh có thể ăn thêm một chút.”

“Tuyệt quá!” Hà Man vui mừng đứng bật dậy. “Vậy em hâm nóng lại thức ăn, anh đi rửa tay đi.”

Quay trở lại ngồi vào bàn, Hà Man xới com đưa cho Tạ Vũ, tiện tay gấp miếng thịt để vào bát, mỉm cười nhìn anh. “Anh ăn thử xem có ngon không?”

Tay nghề nấu nướng của Hà Man xưa nay vẫn luôn tuyệt hảo.

“Ngon! Ngon y như ngày trước!”

Như ngày trước. Hà Man bỗng thấy sống mũi cay cay.

Cô nhớ lần gần đây nhất nấu cho Tạ Vũ ăn cũng chỉ mới hơn nửa tháng trước thôi mà, buổi tối trước chuyến du lịch trắng mặt, ở nhà, đậu phụ trộn trứng bách thảo, canh trứng rong biển, làm gì đến mức dùng từ “ngày trước”.

Bầu không khí bỗng chốc chùng xuống, hai người lặng lẽ ăn com. Hà Man bắt đầu kiểm soát bắt chuyện để xua tan bầu không khí khó xử này.

“Sao anh lại im lặng thế?”

“Anh im lặng ư? Chúng ta vốn rất ít khi trò chuyện mà.” Tạ Vũ nói mà không buồn ngẩng đầu lên.

Hà Man chẳng nghĩ gì đã ngắt lời luôn. “Thôi đi, mỗi bữa anh đều nói cực kỳ nhiều, giả vờ giả vịt gì chứ.”

“Đó là ngày trước.”

Lại là ngày trước.

Nói xong Tạ Vũ cảm thấy không thoải mái, ngẩng lên nhìn Hà Man, tự chữa thẹn. “Mà đúng rồi, em cũng là người của ngày trước mà.”

Hai người cùng bật cười.

Hà Man quyết định từ nay về sau sẽ không trò chuyện xoay quanh bất cứ chủ đề nào có thể gây ra sự ngại ngùng khó xử, như mối quan hệ hay tình cảm giữa hai người nữa. Từ khi gặp được Tạ Vũ tới qua, cô chưa từng hỏi anh một câu “Rốt cuộc giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì”.

Câu hỏi mà cô truy hỏi Hà Kỳ không biết bao nhiêu lần, khi đối diện với với người trong cuộc - người biết rõ nhất, thì cô lại không thể mở nổi miệng. Hà Man không biết hành vi này của mình rốt cuộc là “đa điều tiêu cực”[2] hay “nhìn về phía trước” tích cực nữa.

[2] Mỗi khi gặp nguy hiểm, loài đà điểu đều nhắm mắt và vùi đầu vào trong cát, hoàn toàn yên tâm vì không còn phải nhìn thấy kẻ thù ở đâu nữa. Hình ảnh này cũng trở thành ẩn dụ cho những ai trốn tránh thực tế, giống như đứa trẻ bịt tai lại và la toáng lên: “Tôi không nghe thấy gì cả”.

“Bây giờ mới 8 giờ, ăn com xong anh định làm gì?”

“Há? Anh chưa có dự định gì cả.” Tạ Vũ vừa dứt lời, điện thoại di động của anh để trên bàn rung lên bần bật, chân dung một cô gái trẻ bắt đầu nhấp nháy trên màn hình.

Tạ Vũ vội tóm lấy điện thoại.

“Anh nghe điện thoại.” Anh quay ngoắt người đi lên gác.

Hà Man lặng đi một lúc, một cảm giác chua xót trào xốc lên mũi, bị cô nhắm mắt đè nén xuống một cách không thương tiếc. Đến khi mở mắt ra, khuôn mặt cô đã bình thản trở lại.

Cô đứng dậy, bắt đầu thu dọn bát đĩa. Khi rửa được một nửa thì Tạ Vũ quay lại, nhìn thấy bàn ăn sạch sẽ gọn gàng, lấy làm lạ hỏi. “Sao em đã thu dọn

rồi? Anh chưa ăn xong mà.”

“Thế à? Em còn tưởng anh ăn xong rồi cơ.” Hà Man đáp, không thèm quay đầu lại.

Tạ Vũ đứng trân trân tại chỗ nhìn cô. Ngày trước Hà Man cũng như thế này. Hồi Danny thường nghĩ một cô gái mềm miệng lạnh lợi như Hà Man, lúc cãi nhau với anh nhất định sẽ chẳng khác nào một khẩu súng máy. Kỳ thực bọn họ đều đã nhầm, khi thật sự tức giận, Hà Man lại không thích nói chuyện, nếu có thì cũng chỉ nhất gừng từng câu.

Khi Tạ Vũ giận dữ, anh cũng không nói gì. Có lẽ, đây mới là nguyên nhân chính khiến cho bao vấn đề cứ thế dần dần đè nặng lên sợi dây liên kết giữa hai người, rồi đến một ngày bất dưng không thể cứu vãn.

Sao có thể chứ? Tạ Vũ bật cười vì chính suy nghĩ không đâu của mình. Ngay từ hồi họ mới quen biết đã như vậy rồi, nếu thật sự không hợp nhau thì đã sớm chia tay rồi, đâu cần dây dưa đến nông nổi này.

Chỉ có điều, Hà Man ngày xưa hờn dỗi một lúc xong sẽ quay người lại thẳng thắn nói ra tâm trạng của mình, hoặc yêu cầu rõ Tạ Vũ phải dỗ dành. Còn Hà Man sau này, một khi đã giận dữ, thì sẽ không nói gì nữa.

Mà nếu có cô cũng đâu cần nói với anh.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Tạ Vũ chợt lạnh như băng.

Không ngờ, Hà Man đột nhiên xoay người lại.

3.

“Anh nghĩ em giận có lý không?”

Chính là câu này.

Ngày trước, sau mỗi lần giận dỗi, Hà Man đều hỏi anh như thế. Cho đến tận bây giờ, Tạ Vũ vẫn không tìm ra đáp án chuẩn mực cho câu hỏi này.

“Anh...”

“Anh cái gì mà anh, đừng nói anh vẫn chẳng hề nhận ra là em đang giận đấy nhé?” Hà Man cau mày.

Cái cảm giác này là gì nhỉ? Hà Man đứng dưới ánh đèn màu cam của phòng bếp, mặc bộ đồ ngủ của ngày trước, nét mặt thuộc về những ngày tháng ngọt ngào đã qua.

Tạ Vũ thấy mình không mở nổi miệng.

Hà Man không làm khó anh nữa, nhẹ nhàng cất lời. “Từ góc độ của anh, quả thật là vô lý.”

Cô dứt lời và cười chua chát.

“Chúng ta đã ly hôn rồi, mà hình như... hình như còn chia tay theo cách chẳng lấy gì làm vui vẻ. Bây giờ em lại chạy đến tìm anh, chắc chắn anh thấy rất lố bịch. Dù có tin chuyện em bị mất trí nhớ hay không thì anh cũng đã tiếp nhận em, thế mà lúc này, em lại còn nổi giận vì anh nghe điện thoại của người yêu, đúng là... đúng là hết sức nực cười, phải vậy không?”

“Man à, anh không...”

“Không, anh nghe em nói,” Hà Man lắc đầu, “Thế nhưng đứng ở góc độ của em, em cũng cảm thấy rất tủi thân. Lần trước em gặp anh, anh còn lái xe máy chở em, trên con đường dọc theo bờ biển, chúng mình... bây giờ...”

Nước mắt Hà Man đã chảy xuống bàn bếp đá.

Tạ Vũ tiến lên hai bước, rồi lại ngập ngừng dừng bước.

Hà Man liếc nhìn thấy vậy, trái tim chùng xuống. Cô vội giơ tay quạt nước mắt trên má, khịt khịt mũi, cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Tuy vậy, điều em muốn nói với anh lúc này không phải vậy, cũng không cần anh thương hại em, càng không phải nói về sau em sẽ tiếp tục làm loạn lên vô lý như thế này. Tạ Vũ, em chỉ hy vọng anh có thể giúp em một việc.”

Ngày trước, chỉ những lúc nghiêm túc nhất, Hà Man mới gọi cả họ tên Tạ Vũ. Tạ Vũ bất giác phải tỏ ra nghiêm túc.

“Việc gì? Em nói đi.”

“Em chỉ hy vọng anh giúp em làm quen... làm quen với cuộc sống trong thời đại này...” Hà Man cười buồn. “Em đã chịu đủ cú sốc rồi, cứ quanh quẩn tìm hiểu vì sao mình lại kém may mắn thế này cũng chẳng thay đổi được gì, thế gian cũng chẳng thể vì một mình em mà dừng lại ở 5 năm trước. Em phải xốc



lại tinh thần, anh có thể bớt chút thời gian giúp em không, ví dụ như, ít nhất cũng dạy em dùng loại điện thoại đó của anh như thế nào, kể cho em nghe sự thay đổi của công ty trong mấy năm qua, em còn phải quay lại làm việc chứ. Không có anh, dù sao em cũng phải tự lực cánh sinh.”

Tạ Vũ không hiểu nổi bản thân mình sao nữa.

Rõ ràng trước khi từ nhà hàng của Danny về anh còn suy nghĩ nghiêm túc nếu như Hà Man thật sự “đeo bám” mình thì phải làm sao, rốt cuộc mình phải lựa chọn thế nào, liệu có tiếp tục mềm lòng hay “mất trí” không.. Đúng lúc đó, Hà Man lại nở nụ cười rất chín chắn tỏ vẻ rất hiểu chuyện, lui lại vị trí đứng bên phải của mình một cách đầy cảm thông như vậy, Tạ Vũ bỗng cảm thấy lòng nặng trĩu.

“Thế nên...” Hà Man hít sâu, mỉm cười tươi tỉnh. “Cái gì đã qua rồi thì cho qua đi, em sẽ nhanh chóng hồi phục, sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. Hay là, bước đầu tiên, anh đưa em đi mua một cái điện thoại.”

Tạ Vũ còn đang ngây người, nghe thấy câu nói này, đột nhiên như sực tỉnh.

“Hả? Ừ, vậy. Đi thôi.”

“Đi đâu cơ?” Hà Man không hiểu.

“Thì đi mua điện thoại chứ đâu. Bây giờ cửa hàng chắc vẫn mở, anh đưa em đi.” Tạ Vũ với tay lấy ví tiền để trên bàn.

4.

Lần đầu tiên trong đời, Hà Man bị khoa học kỹ thuật mê hoặc.

Dưới sự hướng dẫn của anh chàng bán hàng, Hà Man sử dụng chiếc iMac đời mới nhất, nghe cậu ta giảng giải thế nào là App, Appstore, còn tự mình thử chơi mấy trò chơi và phần mềm quản lý thời gian.

Năm 2007, cô sở hữu chiếc iPod Classic đầu tiên, là Tạ Vũ tặng cô. Hồi đó món đồ này đã được coi cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ rồi, không ngờ chỉ trong vài năm, đế quốc công nghệ này đã phát triển thần kỳ hơn gấp bội.

“Anh thường xuyên giảng giải cho người khác những điều này à? Nói năng trôi chảy thật đấy.” Cô nhân đà khen ngợi anh chàng bán hàng.

“Cũng không thường xuyên chị ạ!” Cậu chàng cười ngượng. “Thỉnh thoảng có các ông già bà cả đến mua iPad, sợ bị lừa, lại không biết dùng, em sẽ giảng giải nhiều hơn một chút.”

Nụ cười của Hà Man đông cứng lại trên mặt. “Ha ha ha, iPad ấy à, tôi từng dùng rồi, rất được.”

Cô muốn cứu mình một vố, không ngờ anh nhân viên bán hàng nghe xong câu này của cô thì vẻ mặt càng lạ lùng hơn.

Cái cô này từ thời đại nào rơi về đây không biết?

“Vâng, vâng, sản phẩm của chúng em đều rất tốt.” Cậu ta lúng túng đáp lời.

Hà Man đỏ mặt, gật gật đầu với người bán hàng tỏ ý cảm ơn, rồi đi như chạy đến quầy thu ngân tìm Tạ Vũ.

Lúc cô đứng phía sau Tạ Vũ, nhận ra nhân viên cửa hàng đã đặt hộp điện thoại vào chiếc túi màu trắng chuyên dụng. Tạ Vũ kiểm tra sơ qua rồi chuẩn bị quẹt thẻ.

“Đội đã!” Hà Man lên tiếng ngăn cản. “Mới vậy mà anh đã chọn xong rồi sao?”

“Ừ, máy móc không vấn đề gì, tem cũng đầy đủ, trả tiền là xong thôi.”

“Sao anh... Sao anh không để em chọn mẫu và số model đã?”

Cô nhân viên thu ngân cũng nhìn sang với ánh mắt nghi ngại, Hà Man bỗng chột dạ. Lại nói gì sai ư?

Tạ Vũ vuốt nhẹ tóc Hà Man, rõ ràng đang nhin cười. “Không cần chọn, lát nữa ra khỏi đây anh sẽ giải thích cho em.”

Hà Man không nói thêm nữa, nhưng vội tóm ngay lấy cánh tay Tạ Vũ đang định quẹt thẻ.

“Để em.”

“Không sao đâu, coi như anh tặng em.”

“Không không, hôm nay em đi siêu thị, khó khăn lắm mới khớp đúng mặt khẩu của máy tấm thẻ, bây giờ em phải quẹt thêm vài lần, không cho em quẹt là em bức bối khó chịu lắm.”

Hà Man rút ví, lấy thẻ ngân hàng đưa cho cô thu ngân, sau đó bấm sáu con số mặt khẩu trên máy POS một cách đặc ý.

Khi Hà Man nhấn số, Tạ Vũ không cố ý tránh đi mà nhìn cô bấm xong con số cuối cùng.

070707

Ngày kỷ niệm đám cưới của hai bọn họ, mừng 7 tháng 7 năm 2007.

Tạ Vũ nhìn chăm chăm vào máy quẹt thẻ hồi lâu, cho đến khi Hà Man ký xong tên trên hóa đơn, anh vẫn chưa định thần trở lại.

“Đi thôi!” Hà Man xách túi hắt nhẹ đầu ra hiệu với Tạ Vũ. “Mau về nhà nào, còn dạy em cách dùng nữa!”

“À,” Tạ Vũ mỉm cười, “ừ.”

Hà Man vừa quay người đi đã nghe thấy cô thu ngân tán chuyện với anh bán hàng.

“Cái cô đó có phải là người từ thời khác đến đây không nhỉ?”

“Vớ vẩn... Có khi bóc lịch mấy năm vừa ra cũng nên.”

Hà Man khẽ chép miệng, rảo bước rời khỏi cửa hàng đó.

5.

Về sau Hà Man mới hiểu ra vì sao hành động và cử chỉ của mình lúc đó lại trở nên kỳ lạ trong mắt mọi người xung quanh.

Điện thoại Apple cũng chẳng có mấy kiểu để mà chọn lựa.

Hà Man học cũng khá nhanh, Tạ Vũ chỉ mất hơn một tiếng đồng hồ để giúp cô hiểu được hệ điều hành iOS, Android và Symbian – hệ điều hành bên bờ vực bị “khai tử”, rồi còn giúp Hà Man nhớ lại mật khẩu dự trữ cho ứng dụng iCloud của cô trên máy tính.

Cũng không cần nhớ nhiều, vẫn là 070707.

Tạ Vũ nhìn Hà Man nhẹ nhàng gỡ sáu con số mật khẩu với vẻ mặt khó nghĩ, hỏi anh. “Rồi sao nữa?”

Tạ Vũ vội định thần, đáp. Trong điện thoại của em có rất nhiều tài liệu và tin nhắn của các khách hàng quan trọng, anh nhớ hồi trước tuần nào em cũng sao lưu một lần ở iCloud, việc cần làm bây giờ là đổ lại tất cả dữ liệu vào điện thoại mới. Sau đó cho sim lúc này mới mua vào là có thể kích hoạt điện thoại.”

Hai người cùng nhìn thanh tiến độ khôi phục dữ liệu trên máy tính chạy từng đoạn nhỏ, trong chốc lát chẳng ai nói gì.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Hà Man cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cất tiếng hỏi.

“Không nghĩ gì cả. Còn em?”

“Thấy thật thần kỳ.”

“Đúng vậy, nếu không đã chẳng có nhiều ‘Apple fan’ đến thế.”

“Em không nói nó,” Hà Man chỉ vào chiếc điện thoại màu trắng, “em nói chúng mình kia.”

Hà Man khẽ thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ. “Bây giờ việc mua một chiếc điện thoại trở nên thật dễ dàng. Ngày trước bọn mình sẽ chọn đi chọn lại giữa hàng tá mẫu tương tự nhau, lượn lờ khắp các cửa hiệu đồ công nghệ để so sánh giá cả, anh tìm hiểu model, em so sánh mẫu, cái thật sự ưng ý thì không đủ tiền... Vậy mà chẳng mấy chốc, anh cầm một cái điện thoại giá tận mấy nghìn tệ lên, không buồn chớp mắt đã trả tiền rồi.”

Tạ Vũ không biết nên nói gì. Từ lúc Hà Man trở lại ngôi nhà này, mới có hai ngày thôi mà anh đã có quá nhiều khoảnh khắc không thốt nên lời.

Nửa năm trước, việc cùng rảnh rỗi ngồi dưới ngọn đèn bàn, dán mắt vào màn hình máy tính với người phụ nữ này quả thật là một sự xa xỉ mà anh không dám nghĩ đến.

Cô ấy không đoái hoài tới việc ở bên cạnh anh và anh còn tệ hơn, đến liếc nhìn cô ấy thôi anh cũng chẳng muốn.

Sao lưu điện thoại xong xuôi, Tạ Vũ kết nối mạng wifi tài rất nhiều ứng dụng cơ bản vào máy, lần lượt giải thích cho Hà Man chức năng và cách dùng của từng cái một.

“Tối nay trước khi đi ngủ, em chịu khó mày mò điện thoại một chút. Điện thoại thông minh cũng rất thú vị, dù sao giờ anh cũng không nhớ nổi hồi trước khi chưa có smartphone, rốt cuộc anh đã phải chịu đựng thế nào để sống sót qua nổi mấy buổi họp dài lê thê và nhạt nhẽo đó.” Tạ Vũ gấp màn hình máy tính xuống, rút dây cáp điện thoại ra.

“Đây là cái gì, anh còn chưa giải thích cho em”

“À, Taobao[3] ấy hả... Em cố gắng hết sức tránh động vào cái này thì hơn, anh cài vào chỉ để phòng bắt trộm thôi.” Tạ Vũ gãi đầu gãi tai.

[3] Taobao: ứng dụng trên Android của trang mạng bán hàng phổ biến nhất Trung Quốc.

“Vì sao cơ?” Hà Man truy hỏi.

“Vì cái phần mềm này mà vận hành thì có thể khiến cả hệ điều hành sụp đổ, tốt hơn hết là em đừng có táy máy vào nó. Anh nói thật đấy.” Tạ Vũ nghiêm túc “120%” dọa nạt Hà Man.

“Hả? À, vâng, em sẽ không động vào nó.” Hà Man vội vàng gật đầu.

Nhìn Hà Man như một chú thỏ con, ôm khư khư điện thoại nhảy nhót lên gác, trong lòng Tạ Vũ bỗng trào lên cảm giác thành công kỳ lạ.

Sao mà từ sau khi mất trí nhớ cô ấy lại trở nên dễ bị lừa thế nhỉ? Xem ra lời Danny nói vẫn rất có lý.

Có nên thêm dặt thêm vài chuyện nhằm nhí chọc cô ấy không?

Tạ Vũ đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, thì Hà Man lên được một nửa cầu thang dừng lại, quay người reo to gọi anh.

“Anh Vũ!”

Tạ Vũ ngẩng đầu lên, Hà Man hiện ra trước mắt cười thật đúng như một chú thỏ, để lộ hai cái răng cửa ngộ nghĩnh.

“Cảm ơn anh.”

Cô cười rồi chạy tung tăng lên gác.

Những thứ thuộc về quá khứ luôn thật tươi đẹp. Từ đáy lòng, Tạ Vũ nghĩ như vậy.

Chỉ một chiếc điện thoại thôi cũng có thể khiến cô ấy thỏa mãn như thế. Những phút giây gần gũi bên nhau cũng khiến anh mừng đến vậy.

Biết bao mối quan hệ bị hủy hoại chỉ bởi không biết điểm dừng, hay biết bao chuyện tình cảm bị giết chết bởi lòng tham không đáy.

6.

Cuối cùng Hà Man cũng mở ứng dụng Taobao ra.

Rồi... cô bị mê mẩn không dứt ra được, nghịch một lèo đến tận 2 rưỡi sáng.

Hệ điều hành sụp đổ ư? Hơ hơ. Hà Man cười khẩy. Là tinh thần của hội đàn ông bị suy sụp mới đúng chứ?

Từ sau khi “xuyên thời gian” đến năm 2012, Hà Man luôn chối bỏ việc phải chỉnh sửa lại thẻ ngân hàng và các giấy tờ khác, nay nhờ sự cố vũ kích lệ của Taobao, cô quyết định ngày mai sẽ lập tức đến ngân hàng, đăng ký kích hoạt mọi dịch vụ như thanh toán trực tuyến, thanh toán nhanh bằng thẻ tín dụng, ngân hàng qua điện thoại. Nếu không bao nhiêu đồ hay đồ tốt thế này mà không bỏ vào giỏ hàng được, chỉ có thể nằm ngấm sốt ruột mà chết mất!

Hà Man nghịch điện thoại, lăn qua lộn lại trên giường, lần đầu tiên trong bao nhiêu ngày qua cô vui vẻ cười thành tiếng.

Năm 2012 cũng hay ho đấy chứ.

Cô lại nghĩ đến Tạ Vũ, nghĩ đến cái avatar cô “bạn gái” nhảy nhót trên màn hình điện thoại của anh.

Cô nhớ trong phòng bếp, chính cô đã nói với Tạ Vũ, cái gì đã qua rồi thì hãy để nó qua đi.

Cô nói, cô chỉ ở nhờ một thời gian, chỉ cần anh giúp đỡ thôi.

Thế nhưng trong lòng cô, anh vẫn là của cô. Dù cô có tự đổ dành bao nhiêu lời ngon ngọt đi nữa thì điều này cũng không thể thay đổi.

Nếu như nói anh và cô chia tay là vì cô đã thay đổi, trở nên quá quắt, lạnh nhạt, nặng nề đòi rời xa anh – thì bây giờ cô đã trở lại, đến kẻ ngốc còn nhận ra cô vẫn yêu anh, vậy mà vì sao anh vẫn kháng cự và đề phòng như thế, chỉ vì không nuốt trôi cục tức mang tên ly hôn ư?

Nhưng cô không dám mở miệng hỏi anh, sợ điều đó sẽ phá vỡ bầu không khí hòa hợp mong manh nhưng cực kỳ hiếm hoi đáng quý đang có giữa hai người.

Chỉ có thể trông đợi vào việc cô nhớ lại mọi chuyện.

Nếu như nói trước đó cô luôn giống như một đứa trẻ ương bướng cãi cọ vô lý, không chịu chấp nhận hiện thực, một mực đòi ông trời đưa cô trở lại năm

2007, thì nay cô lại có một mục tiêu mới.

Cô nhất định phải nhớ lại, tự mình tìm ra sự thật đằng sau việc ly hôn giữa anh và cô, sau đó giành lại Tạ Vũ.

Hơn nữa, ly hôn chưa chắc đều do lỗi của cô, ai có lỗi với ai còn chưa biết.

Lúc nhỏ Hà Man từng đọc một câu chuyện cổ tích. Có cậu anh trai và cô em gái nương tựa vào nhau để sống, người cha dượng độc ác luôn tìm cơ hội để bỏ rơi chúng. Lần đầu tiên, cha dượng đưa chúng đi săn từ sáng sớm tinh mơ, người anh rải các viên sỏi trắng dọc theo đường đi, khi cha dượng trốn nấp ở đằng xa cùng âm mưu vứt bỏ chúng, người anh bèn dắt tay em gái, lần theo các viên sỏi trắng dọc đường về tới nhà. Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, cho đến một ngày, số sỏi trắng mà người anh thu thập được đã dùng hết sạch, cậu chỉ có thể xé chiếc bánh mỳ mang theo người thành các mẩu nhỏ rải dọc đường đi. Lần này, hai anh em cậu không thể tìm được đường về nhà.

Là lũ chim, chúng đã ăn sạch chỗ vụn bánh mì mà hai anh em rải dọc đường.

Hà Man cảm thấy mình lúc này giống như người anh quanh quẩn nơi rừng sâu núi thẳm, nhưng không thể tóm được con chim đáng ghét nào để trút giận. Cô chỉ có thể cúi đầu ra sức tìm kiếm, có lẽ, trên mặt đất vẫn còn vương lại một ít vụn bánh mì, dù có phải bỏ ra bao nhiêu công sức và trả giá thế nào, cô cũng nhất định phải nắm chặt lấy những manh mối nhỏ nhoi cuối cùng đó, tìm ra đường trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8: Thất tịch không mưa [1]

[1] Là tên một cuốn tiểu thuyết của Lâu Vũ Tĩnh, nhà văn nổi tiếng của Đài Loan. Mùng 7 tháng 7 chính là ngày lễ tình nhân của Trung Quốc. Ngày này được coi là ngày gặp mặt của Ngưu Lang – Chức Nữ, mưa rơi trong ngày này là nước mắt của nỗi nhớ nhung.

Mây mà còn có rượu.

Đề lấp đầy khoảng trống giữa hai trái tim, hoặc

dùng từng câu từng lời, không thì uống rượu

từng ly từng ly một.

1.

Tạ Vũ vừa bước chân vào nhà hàng của Danny đã cảm thấy ngay bầu không khí có gì đó khác lạ.

Nhà hàng của Danny chuyên về ẩm thực Ý, chủ yếu kinh doanh vào buổi tối, buổi trưa thường chỉ có lèo tèo vài vị khách ăn cơm suất văn phòng. Hôm nay ở đây im ắng một cách khác thường.

Chẳng có nổi một bóng người. Cũng không có người phục vụ nào ra đón tiếp.

“Danny, cậu ở đâu thế? Tôi đến lấy xe.”

Tạ Vũ đi qua góc tường rẽ vào căn phòng nhỏ ở trong cùng, thấy Lily đang tươi cười hơn hờ còn Danny mặt méo xệch như sắp khóc.

Chuông báo động trong lòng Tạ Vũ vang lên réo rắt. Danny đang không ngừng đưa tay lên làm điệu bộ ở cổ, nhe răng nhe lợi như đang sợ hãi chết khiếp.

Chắc là biết chuyện của Hà Man rồi. Tạ Vũ thăm thò dài.

Nhất định phải cố mà giải thích rõ ràng.

“Anh ăn cơm chưa?”

Lily không hề mở miệng ra là tra hỏi dồn dập như Tạ Vũ nghĩ, mà ngược lại, miệng vẫn cười tươi rói, chỉ có điều, ngón tay cô liên tục bật ra đóng vào cái nút sập của chiếc túi Chanel quai xích mà Tạ Vũ tặng, “tạch tạch” mở ra, “tạch tạch” đóng vào.

“Chưa, sao em lại ở đây?”

“Anh Danny gọi em đến đây chứ, anh ấy bảo trưa nay anh sẽ đến.” Lily vừa cười vừa vỗ bồm bộp vào vai Danny. “Hôm nay anh Danny chiêu đãi bọn em nhé!”

“Đứng, đứng, đứng, hôm nay tớ mời, tớ tự nguyện, không ai ép cả...” Danny vừa nói to vừa nháy mắt chau mày nhìn Tạ Vũ cầu cứu, Tạ Vũ còn chưa phản ứng gì, Lily đã cười cười gi tay vào mặt Danny.

“Anh Danny làm sao thế, mặt anh có chỗ nào khó chịu à? Nếu bị trúng gió thì em giúp anh mát-xa nhé!”

Danny ngậm miệng ngay tức khắc, vội lách người trườn khỏi phạm vi khống chế của Lily, chạy một mạch mất hút sau góc tường, vừa chạy vừa gào. “Anh xuống bếp xem thế nào.”

Cuối cùng ánh mắt của Lily cũng rời khỏi bóng Danny để chuyển sang nhìn Tạ Vũ.

“Giận rồi à?” Tạ Vũ chủ động mở lời trước, tươi cười ngồi xuống bên Lily.

Lily thu lại nụ cười có phần khiến người khác gai người lúc này, bĩu môi không nói gì.

“Thật ra hôm nay anh định nói chuyện với em, anh biết em có thể sẽ không vui, Hà Man đúng là đang ở chỗ anh.”

“Rốt cuộc hai người là thế nào? Chẳng lẽ giấy chứng nhận ly hôn chỉ để bày cho vui sao? Hai người thế này... hai người thế này là coi thường luật pháp!”

Tạ Vũ vốn đang cân nhắc xem câu tiếp theo nói thế nào, nghe thấy câu chỉ trích của Lily, anh không nhịn được cười phá lên.

“... Và... cũng là coi thường tôi!” Lily hơi xấu hổ, nổi giận đùng đùng vội bổ sung một câu.

“Anh nào dám coi thường em, nếu coi thường thì anh đã không rón rén cẩn thận giải thích với em làm gì nữa? Hiện giờ tình cảnh của cô ấy rất khó khăn, theo nghĩa theo tình thì anh phải giúp đỡ cô ấy, nhưng lý dị là lý dị, chắc chắn anh sẽ không...” Tạ Vũ lại muốn bật cười. “Coi thường pháp luật đâu.”

Lily đang hé miệng cười theo Tạ Vũ, giờ lại từ từ nghiêm sắc mặt. Không tức giận hùng hổ như lúc này, lúc này cô trở nên trầm tĩnh, ít nhất đó là vẻ trầm tĩnh mà xưa nay Tạ Vũ chưa từng chứng kiến.

“Anh Vũ, em hỏi anh, nếu bây giờ em nói muốn cô ta chuyển đi, anh có chịu không?”

Tạ Vũ hơi sững người.

Sau ba giây im lặng ngắn ngủi, Lily bỗng lấy lại vẻ mặt tươi cười, như thể lúc này cô chưa hỏi gì cả, ôm chặt lấy cánh tay Tạ Vũ. “Được rồi, được rồi, em chọc anh cho vui thôi. Cô ta là một bà cô già xấu tính xấu nết, đương nhiên là em tin anh. Công việc của anh bận tối mắt, rồi còn phải tốt bụng chăm lo cho cô ta, em sẽ không gây thêm rắc rối cho anh đâu.”

Tạ Vũ vòng tay ôm Lily vào lòng, cảm thấy rất áy náy.

“Lily, anh...”

“Không cần nói mấy lời sáo rỗng đâu, em rộng lượng hiểu biết như thế, anh bù đắp thế nào cho em đây?”

“Em muốn anh bù đắp thế nào?” Tạ Vũ mỉm cười nhìn cô.

“Đưa em đi Hokkaido nhé!”

Chuyến đi Hokkaido này Tạ Vũ đã cho Lily leo cây không biết bao nhiêu lần, trăm ngàn giây lát, cuối cùng anh cũng đồng ý tháng sau xin nghỉ phép, nhất định dành thời gian đưa cô đi Hokkaido một chuyến.

“Tuyệt quá! Lâu nay em nghe nói lá phong ở Hokkaido chuyển màu đỏ sớm hơn Tokyo rất lâu, cuối tháng sau anh xin nghỉ phép, bọn mình chọn thời điểm thích hợp, nhất định sẽ kịp. Đi tắm suối nước nóng, ngắm lá phong đỏ, anh thấy sao?”

Lily vừa nói vừa nhảy nhót hớn hờ, lập tức lôi iPad từ trong túi ra, bắt đầu tìm kiếm thông tin các chuyến du lịch suối nước nóng Hokkaido, tranh thủ lúc đợi tài trang web, cô hôn Tạ Vũ một cái thật kêu, nũng nịu. “Em biết ông xã yêu em nhất mà.”

Đúng lúc ấy, Danny bước vào, tay trái bung một đĩa salad, tay phải cầm một bình nước ép kiwi, nhìn thấy Lily thay đổi thái độ nhanh như trở bàn tay mà toát mồ hôi hột.

Đồ ăn lần lượt được dọn lên, ba người vừa ăn vừa trò chuyện, không ai nhắc đến chuyện Hà Man nữa. Nhưng khi sắp dùng bữa xong, Danny vừa nhồm dầy định gọi nhân viên phục vụ đến thu dọn bát đĩa, thì đột nhiên bị Lily kéo lại.

“Vừa hay có anh Danny ở đây,” giọng Lily nhẹ nhàng nũng nịu nhưng giọng điệu lại cực kỳ nghiêm túc. “Ông xã em đã đồng ý với em một chuyện, anh Danny làm chứng nhé.”

“Chuyện Hokkaido ấy hả? Ngày mai anh sẽ đặt luôn vé máy bay là được chứ gì, cần gì Danny làm chứng, đến việc đánh bài thua rồi nợ anh bao nhiêu tiền cậu ta còn chẳng nhớ nữa là...” Tạ Vũ chưa dứt lời đã bị Danny đấm một phát.

“Không, đây là bù đắp, không phải lời hứa. Em muốn một lời hứa kia.” Nói xong, Lily còn cố ý dừng lại một lúc.

Tạ Vũ chợt có cảm giác bất ổn, Danny cũng không đùa cợt nữa.

Lily rất thỏa mãn với vẻ mặt và thái độ của hai anh chàng lúc này.

“Bắt đầu từ hôm nay trở đi, cho đến lúc người phụ nữ đó dọn khỏi nhà anh, anh phải hứa bắt kể tin nhắn điện thoại, tin nhắn blog, QQ, MSN, Skype, Facebook hay Twitter của em, anh đều phải trả lời nhanh nhất có thể! À, lúc họp hành thì thôi.”

Tạ Vũ gật gật. “Không thành vấn đề, lâu nay anh toàn làm vậy còn gì?”

Lily ra hiệu mình chưa nói hết.

“Sau khi tan làm, tất cả các cuộc điện thoại em gọi anh đều phải nghe, đặc biệt là Face time.”

“Kiểm soát người yêu cũng chặt quá đấy!” Danny ở ngoài nói xen vào.

“Đây chỉ là vấn đề thái độ thôi, chứng minh anh ấy không có bí mật nào đến nỗi không thể cho người khác biết!”

“Được, anh đồng ý.”

Tạ Vũ vươn tay định xoa đầu Lily. Kể cũng kỳ lạ, đầu của Lily rất giống Hà Man, đều có một vết lõm sau gáy, rất ngộ nghĩnh.

Lily nghiêng đầu né tránh. Nhân lúc Tạ Vũ chưa kịp phản ứng, cô xách túi lên, nhìn anh bằng vẻ đắc ý. “Vây được rồi, hứa chắc như đinh đóng cột rồi nhé, anh phải thực hiện đấy! Ài chà, ảm ức tổn hại sức khỏe ghê, em đi dạo phỏ đây!”

Tạ Vũ cười méo xệch, móc ví rút ra một cái thẻ ngân hàng đưa cho Lily.

“Em quẹt nhẹ tay thôi, nể tình nương tay một chút nhé.” Tạ Vũ khẽ than thở.

Lily nhướn mày nhận lấy, gõ giày cao gót khoái chí rồi đi.

Danny nhìn theo, thờ dài thườn thượt. “Coi như mình đã hiểu vì sao thời cổ đại chỉ có nhà quyền quý mới có tư cách nạp thiệp. Phụ nữ ấy à, kẻ không có tiền đừng hòng nuôi nổi, chỉ kẻ có tiền mới rảnh rỗi nuôi cả bầy như thế.”

2.

Cuộc sống ở nhà của Hà Man có thể nói khá thú vị.

Mỗi ngày cô đều học được rất nhiều kiến thức mới, đọc đủ thể loại từ tin tức chính trị, kinh tế và xã hội đến tiểu thuyết, hay xem mấy bộ phim dài tập Mỹ đã chiếu hết, xem đuổi Harry Potter từ tập ba đến tập bảy...

Dường như từ sau khi tốt nghiệp đại học, cô chưa từng học hành với lịch trình dày đặc thế này, ngày trước là để thi cử, lần này vì mục đích sinh tồn. Nội dung học phong phú đa dạng, muôn màu muôn vẻ, đâu đâu cũng gặp hàng vạn câu hỏi vì sao.

Hà Man chìm đắm trong niềm say mê kiểu học đó.

Nghe Tạ Vũ nói, một thời gian trước khi ly hôn, Hà Man khi đó từng có ý định thôi việc, mục đích là đi học MBA ở Viện Kinh tế, trở lại trường học để nạp thêm “năng lượng”.

Cuộc sống đi làm mang lại cho Hà Man rất nhiều kinh nghiệm và sự trưởng thành, điều đó hoàn toàn đủ để cô ứng phó với hầu hết những thách thức trong công việc, chỉ vì khối lượng công việc quá lớn nên cô luôn vô cùng bận rộn và căng thẳng. Trên thực tế, từ lâu cô đã không còn thời gian để học hỏi và trưởng thành, ngày ngày bị đóng đựm án và đơn hàng lặp đi lặp lại vắt kiệt sức, cô có thể cảm thấy cục pin trong mình dần bị cạn kiệt đến mức báo động, lâu lắm rồi không được sạc, không có cảm giác nâng cao giá trị.

“Thế lúc đó ý kiến của anh thế nào? Anh ủng hộ em chứ?” Vừa nghĩ Hà Man liền hỏi ngay.

Tạ Vũ đang rửa bát, câu hỏi đó khiến anh im lặng hồi lâu, đến khi đóng vòi nước, anh mới buồn bã cười trừ. “Em đâu cần ý kiến của anh.” Anh đáp ngắn gọn.

Hà Man mấp máy môi, nhưng rồi lặng thinh không nói.

Tạ Vũ cảm thấy bầu không khí quá ngại ngùng khó xử, vừa cho bát đĩa vào máy tiết trùng, anh vừa tiếp tục cất lời. “Anh làm kinh doanh, nói trắng ra chính là bán hàng, bắt mối khách hàng, tạo dựng quan hệ, nên cảm nhận của anh không mạnh mẽ quyết đoán như em. Nhưng em là giám đốc sáng tạo, việc duy trì sự nhạy cảm và nhiệt tình đối với thông tin và những điều mới mẻ vô cùng quan trọng, nếu không sẽ bị tụt hậu, đến trào lưu cũng không theo kịp còn nói gì đến việc tạo ra xu thế, dẫn đầu trào lưu và kích thích điểm nóng tiêu dùng nữa. Vì thế anh cũng rất hiểu.”

Hà Man khẽ gật đầu như thể đang suy nghĩ điều gì.

“Đương nhiên, cũng có thể là vì em không muốn chạm mặt anh trong cùng một công ty nữa.”

Khi nói câu này, vẻ mặt Tạ Vũ bỗng trở nên vô cảm.

Trong lòng Hà Man lại một lần nữa dậy sóng, muốn thẳng thừng hỏi Tạ Vũ, vì sao họ lại ly hôn, vì sao cô lại thay đổi nhiều như vậy, vì sao anh lại ghét bỏ cô đến thế.

Cuối cùng cô vẫn nín nhịn.

Hà Man luôn có một linh cảm, một khi cô cất lời hỏi thẳng Tạ Vũ, dù có nhận được câu trả lời thật sự, thì chuyện giữa cô và anh sẽ không bao giờ có cơ hội nữa.

Xét cho cùng, cô cố duy trì trạng thái bất hạnh và ngỡ ngàng này... chính là để cứu vãn.

“Chúng mình cùng xem DVD nhé!” Hà Man nhanh chóng đổi chủ đề.

3.

Xem DVD là một việc vô cùng thú vị. Giống như những đôi vợ chồng xem mặt, khi không có chủ đề để nói thường sẽ cùng xem phim. Xem DVD có thể giúp Hà Man và Tạ Vũ ít nói chuyện hơn, bầu không khí cũng sẽ đỡ gượng gạo hơn.

Tạ Vũ lau khô tay, cùng Hà Man đi tới phòng khách, lôi từ trong hộp đựng DVD ra một ổ đĩa đưa cho Hà Man chọn, đa phần là các phim bom tấn tung hoành khắp các rạp phim trong mấy năm qua.

Hà Man cầm đĩa Avatar bản HD, hiếu kỳ hỏi: “HD là gì? Phim này hay không anh?”

Thời gian này Tạ Vũ rất thích tận hưởng cảm giác giải đáp mọi thắc mắc cho Hà Man. Cảm giác hỏi - đáp này giúp họ tránh được nhiều tình cảnh lúng túng khó xử, đồng thời kiểu gì cũng tìm ra chủ đề để nói.

“HD nghĩa là đĩa Blu-ray, mới phổ biến hai năm nay, loại đĩa phim có độ phân giải cao này còn sắc nét hơn DVD nhiều. Còn Avatar ấy à, quá đỉnh luôn, là phim bom tấn của James Cameron, kể về chuyện loài người di cư đến hành tinh khác, cử một anh chàng nọ thâm nhập vào nội bộ của người ngoài hành tinh, kết quả anh ta lại bị một hot girl ngoài hành tinh tán tỉnh rồi xúi bẩy làm phản, giúp đám người ngoài hành tinh đó giết chết hết người của mình.”

“... May mà anh không theo nghề sáng tạo ý tưởng quảng cáo. Không thì chẳng mấy chốc mà thêm mua sản phẩm do anh quảng cáo đâu.”

Hà Man vứt cái đĩa về hộp, rồi trong chớp mắt lại bị ổ đĩa khác thu hút.

“Ôi, Scream[2] đã ra đến tập 5 rồi cơ à? Ghê gớm thật, chúng mình xem phim này được không anh?”

[2] Scream (Tiếng hét): loạt phim kinh dị với tạo hình giết người hàng loạt và có đặc điểm chung: mặc áo choàng đen và đeo mặt nạ ma. Hành động giết người của các nhân vật đều theo một kế hoạch hoàn hảo được định sẵn.

“Chẳng phải em sợ xem kiểu phim này sao?”

“Chính vì thế mới hồi hộp kịch tính!” Chính vì thế mới có thể nhảy bổ vào lòng anh chứ, tất cả mọi người ai chẳng biết phim kinh dị dùng để làm gì. Hà Man tự nhủ.

Tạ Vũ đón lấy đĩa. “Cho em chọn lại, chẳng phải em xem Harry Potter đến tập 6 rồi à? Anh cùng em xem tập 7 nhé.”

Hà Man lắc đầu. “Không, chắc anh xem Harry Potter tập 7 rồi, ngày mai khi ở nhà một mình em sẽ xem. Anh ngồi bên cạnh lại ngứa miệng tiết lộ hết nội dung thì chán chết.”

Tạ Vũ nhún vai. “Được thôi, vậy thì xem Scream, xem từ tập mấy đây?”

“Tập 3 đi!” Hà Man lắc lắc cái đĩa đang cầm trên tay.

Tạ Vũ tắt đèn phòng khách, hai người cuộn tròn cạnh nhau trên sofa, trên bàn trước mặt bày la liệt đồ ăn vặt. Ban đầu Hà Man còn nhai snack ròn rột như chuột, một lúc sau không còn âm thanh gì nữa.

Tên hung thủ đeo mặt nạ, đội mũ đen, áo choàng đen lần lượt giết một người, hai người rồi ba người... Hà Man chốc chốc lại thần hồn nát thần tính liếc nhìn cánh cửa kính ra vào phòng khách của nhà mình - sao mà giống trong phim thế nhỉ?

Đúng lúc ấy bóng cây khế lay động, Hà Man được một phen hết hồn.

Nhưng cô không nhảy bổ vào lòng Tạ Vũ.

Thực ra, từ nhỏ đến giờ cô chưa từng thật sự chủ động theo đuổi ai, việc gặp gỡ và yêu đương với Tạ Vũ đều đến rất tự nhiên, trắng đến rằm trắng tròn,

sao đến tối sao mọc, bây giờ bảo cô bị mất ngủ vào lòng bất cứ ai như mấy cô nàng trong phim thần tượng thì cô không làm được.

Bất kể gặp phải chuyện gì cũng cắn răng chịu đựng, đó mới là bản tính của Hà Man.

“Vẫn xem tiếp chứ?” Tạ Vũ ngồi cạnh không nhịn được cười.

Hà Man cắn môi. “Tất nhiên, anh sợ rồi à?”

“Anh lo cho em thôi, đầu óc em bây giờ vốn đang không ổn định, ngộ nhỡ sợ quá ngất ra đấy lại thành ra mất trí nhớ thật thì sao?”

“Hừ!” Hà Man đáp trả. “Đầu óc em chỉ tạm thời không ổn thôi, so với việc đầu óc anh thường xuyên không ổn thì còn tốt chán.”

Tạ Vũ không ngờ Hà Man vẫn chưa hoàn toàn bị dọa sợ khiếp vía, nhất thời không tìm được câu nào để trả miếng. Hà Man thấy vậy rất hả hê. “Đấy, nói có sách mách có chứng nhé, vừa nói đầu óc anh không bình thường, anh liền chứng minh cho em thấy luôn.”

Tạ Vũ vừa lấy lại tinh thần, chỉ lên màn hình tivi cao hứng nói. “Kìa, có nhìn thấy người đàn ông đội mũ thứ hai bên trái không?”

“Làm sao?”

“Hắn ta là anh trai cùng mẹ khác cha của nhân vật nữ chính Sydney. Chính là hung thủ đấy.”

Tạ Vũ nói xong liền nhồm người khỏi ghế sofa chạy biến.

“Tạ Vũ!!! Anh muốn chết phải không hả?” Hà Man túm lấy một cái gối ôm ném về phía Tạ Vũ.

Thế là khỏi xem phim.

Hà Man tắt tivi, lấy đĩa ra, Tạ Vũ bật đèn phòng khách lên.

“Thứ 7 anh không làm thêm đấy chứ?” Hà Man chậm rãi cho đĩa vào hộp đựng, giả bộ hỏi vu vơ.

“Chắc là không. Sao vậy?”

“Em... Em mời anh ăn cơm nhé, để báo đáp sự giúp đỡ bấy lâu nay của anh!”

Tạ Vũ liếc nhìn cô đầy nghi ngờ. “Tại sao? Em đã đỡ hơn rồi à?”

“Đỡ gì cơ?” Lần này đến lượt Hà Man không hiểu.

“Thì là...” Tạ Vũ giờ tay phải chỉ vào thái dương. “Đầu của em đó.”

Cả căn phòng như bị nhấn nút pause.

“Chưa!” Hà Man chậm rãi lắc đầu. “Một chút cũng chưa.”

Tạ Vũ gật đầu, vẻ mặt không rõ là thất vọng hay vui mừng nữa.

“Vi thể...” Hà Man quay trở lại chủ đề. “Thứ 7 tuần này bọn mình cùng ra ngoài ăn cơm nhé?”

“Đi đâu?”

“Em vẫn chưa quyết định,” Hà Man để hộp đĩa lên giá. “Tối nay trước khi đi ngủ em sẽ tìm trên trang ‘Mọi người bình chọn’[3] xem sao.”

[3] Dazhong dianping wang (<http://www.dianping.com>): trang mạng lớn nhất Trung Quốc chuyên cung cấp các thông tin phản ánh về các dịch vụ tiêu dùng trong đời sống hằng ngày.

“Ồ, đã biết cả trang ‘Mọi người bình chọn’ rồi cơ à?” Tạ Vũ cúi đầu nghịch điện thoại. “À mà thứ 7 là ngày bao nhiêu nhỉ?”

Một lúc lâu sau Hà Man mới lên tiếng. “Mùng 7.”

Mùng 7 tháng 7.

Hà Man không dám quay đầu lại, không biết Tạ Vũ phản ứng ra sao. Một hồi lâu sau, lâu như cả thế kỷ, cô mới nghe thấy giọng nói pha lẫn ý cười của Tạ Vũ. “À, vậy thì để anh chọn nhà hàng nhé.”

4.

Mình chỉ muốn nhanh chóng giúp Hà Man khôi phục trí nhớ, chứ chẳng có ý gì khác. Tạ Vũ nghĩ. Thế mà cô ấy vẫn nhớ ngày đó, mình cũng không tiện



bất bẻ. Anh đứng trước cửa ra vào nhà hàng của Danny, chuẩn bị tâm lý rất lâu rồi mới hít một hơi dài bước vào.

5 năm trước Danny mới chỉ là đầu bếp chính, sau khi người quản lý tiền nhiệm rời đi, anh dùng số vốn dành dụm được mua lại nhà hàng, tự làm ông chủ. Đạo trước, năm nào Tạ Vũ và Hà Man cũng tổ chức kỷ niệm ngày cưới ở đây. Tất nhiên Hà Man hiện giờ không thể biết được chuyện này.

Tối qua cô ấy cũng không nhắc tới việc đến đây. Xem ra đúng là vẫn chưa nhớ lại thật.

Hà Man đến nhà hàng từ rất sớm, cô chưa gặp Danny, chỉ đi theo sự chỉ dẫn của người phục vụ đến ngồi ở bàn mà Tạ Vũ đã đặt trước.

Bàn đặt trước của họ nằm trong khuôn viên nhỏ, bức tường được xây bằng những tảng đá to leo đầy những dây thường xuân, tầng tầng lớp lớp, kết lại tựa như một dòng thác xanh lục bị đông cứng, lại vừa giống một bức tranh cuộn lặp bất tận. Trong ánh sáng yếu ớt buổi cuối ngày, sắc trời đã chuyển dần từ màu lam tối sang màu biển đêm, người phục vụ bước tới châm hai ngọn nến trên bàn. Hà Man nhìn đắm đắm vào ngọn lửa nhảy nhót, chợt thấy buồn tẻ, bèn cầm điện thoại lên tự chụp ảnh.

Cô thật sự thích chiếc điện thoại này quá đi mất. Cái camera ở mặt trước giúp cô không cần phải quay ngược điện thoại lại để tự chụp nữa. Ngày xưa chụp kiểu này mười phát thì may ra có một tấm ra hồn, số còn lại không mất góc này góc kia thì nét mặt cũng khó coi.

Hà Man khi mới bắt đầu đi làm thường xuyên trang điểm, xỏ khuyên tai và uốn tóc, nên có một đạo rất thích tự chụp ảnh, nhưng lại không biết tạo dáng, chỉ biết giơ hai ngón tay chữ V trước ống kính. Ở ngoài phố, trên bàn ăn, trước cây thông Noel, trong nhà vệ sinh, chụp cả người hay chụp chân dung cũng giơ tay như vậy... Đến nổi về sau, Tạ Vũ đã lưu tên cô trong danh bạ thành “Man V”.

Hà Man lặng yên ngắm khuôn mặt mình trên màn hình điện thoại. Tối nay cô và Tạ Vũ chia nhau ra khỏi nhà, khi đi còn không kịp chào nhau, chính là vì cô không muốn anh nhìn thấy bộ dạng sau khi chăm chút trang điểm quá sớm của mình.

Xét cho cùng cũng không sánh nổi với chính mình 5 năm về trước. Hà Man từng nghĩ, cái gọi là “tuổi 25 là thời điểm quan trọng nhất trong đời người phụ nữ” vốn là câu lừa phỉnh mà các hãng mỹ phẩm câu kết với nhau thêu dệt nên để chào bán các sản phẩm mới mà thôi, giờ thì cô đã có chút tin tưởng vào điều đó.

Dù không ấn tượng như hồi mới cưới, nhưng đôi mắt càng có thần thái hơn, không cần phải cố ý trợn mắt chu môi giơ tay chữ V nữa, chỉ tùy hứng chụp một bức, Hà Man trong ảnh đã tự nhiên gọi cảm.

Hà Man đặt điện thoại xuống.

Hôm nay cô phải tỏ ra mình đang ở trạng thái tốt nhất. Cô có điều quan trọng muốn nói với Tạ Vũ.

Tạ Vũ rảo bước vào sân với vẻ mặt hối lỗi. “Em đến sớm thế à, anh không ngờ đường lại tắc như vậy. Xin lỗi em nhé.”

Hà Man mỉm cười. “Không sao, anh uống ngụm nước đi đã.”

Mất trí nhớ tuyệt thật đấy, nếu là ngày trước anh dám đến muộn, chỉ duy lý do Hà Man phải đợi, anh đã bị hắt thẳng cốc nước vào mặt.

Cùng một câu “anh uống nước đi”, nhưng cách thực hiện lại khác nhau một trời một vực.

Tạ Vũ đón cốc nước từ tay cô, uống cạn một hơi, định thần xong mới nhận ra Hà Man chải chuốt trang điểm rất xinh đẹp, Tạ Vũ nhìn cô qua ánh nến, sững sờ trong giây lát.

“Sao thế?” Hà Man hiểu quá rõ, nhưng lại nhướn mày tỏ vẻ ngờ ngạc.

Đó là chiến thuật. Cả thế giới đều công nhận, “đẹp mà không biết mình đẹp” là cảnh giới cao nhất của người phụ nữ.

“Không có gì, anh đói rồi.”

Chết nhá! Hà Man cười tủm tỉm.

“Welcome!” Một giọng nam giới vang lên sang sáng.

Hà Man còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị Danny chủ động ôm siết nồng nhiệt, toàn thân cứng đờ.

Mình và anh ta thân thiết thế sao?

Danny là bạn thân nhất của Tạ Vũ. Nhưng xưa nay Hà Man lại không hợp với anh ta lắm. Bên cạnh người yêu mình lúc nào cũng có một anh chàng công tử miệng lưỡi dẻo quẹo, đứng là một kẻ xúi bẩy sờ sờ ra đấy, ả mà chẳng đề phòng.

Huống hồ, cô và Danny còn từng có hiềm khích.

Ngay lúc Hà Man đang âm thầm đặt câu hỏi thì Danny đã vồn vã. “Chị dâu! Em nhớ chị lắm đấy.”

“Danny? Anh... anh không đi nấu nướng sao? Đầu bếp chính mà lại chạy loăng quăng bên ngoài thế này à?”

“Hà Man, chị thật biết đùa, phòng bếp của bọn em có phải phòng giam đâu.”

Tạ Vũ phì cười. “Danny đã mua lại nhà hàng này rồi, bây giờ cậu ấy là ông chủ.”

Hà Man tròn mắt, vội vàng chúc mừng Danny: “Vây thì tốt quá rồi, cậu giỏi thật đấy! Chúc mừng chúc mừng!”

Danny ngượng ngùng cười toe toét. “Vâng, vâng, em cũng rất vui... Em vui thế này cũng sắp được 5 năm rồi đấy.” Anh xoay người nháy mắt với Tạ Vũ, lấy tay chỉ vào đầu mình. “Giờ thì tớ tin 100% rồi.”

“Tin gì cơ ạ?” Hà Man hỏi.

Danny lập tức thay đổi thái độ, vẻ mặt tỏ ra vô cùng đau khổ. “Là không dám tin sự cố này lại xảy ra với chị, em thật sự buồn thay cho chị, chị đau à.”

Dừng lại một chút, rồi nghiêm túc bổ sung thêm. “Chị phải biết mấy năm nay chúng ta lúc nào cũng rất thân thiết như thế này đấy.”

“Vây... sao?” Mỗi nghi hoặc trong lòng Hà Man càng lớn hơn, quay sang nhìn Tạ Vũ để xác nhận. Tạ Vũ không biết đáp lại thế nào, đành ngượng ngùng cười trừ đáp lại.

Ánh mắt Danny trở nên xa xăm, làm ra vẻ đang hồi tưởng chuyện cũ, nói tiếp. “Năm nào em cũng dành sẵn bàn này cho hai người, đích thân vào bếp, mà mỗi lần đến chị đều gọi món bít-tết đắt nhất và rượu vang đắt nhất của nhà hàng em. Tạ Vũ rất chiều chị, chị muốn món gì anh ấy gọi món ấy, thanh toán không bao giờ thêm chóp mát! Ai chà, đúng rồi, vừa hay mấy hôm nay chúng em mới nhập một lô Lafite[4], hai người có muốn dùng thử không?”

[4] Lafite là loại rượu vang đắt tiền của Pháp.

Mặt Tạ Vũ xanh dần như tàu lá.

Hà Man nghe vậy trong lòng vui như mở cờ, có người phụ nữ nào không thích nghe người khác khen chồng mình yêu chiều mình cơ chứ. Cô hồ hởi quay ngay sang hỏi Tạ Vũ. “Vũ, anh thấy sao? Có muốn thử một chút không?”

Giờ thì cô cũng đã tin rằng quan hệ giữa mình và Danny 5 năm nay thật sự tốt đẹp.

“Em muốn gọi thì gọi đi.” Tạ Vũ mỉm cười nhìn Hà Man.

Sau đó anh gờ ngón giữa ở dưới gầm bàn với Danny.

Hà Man vui vẻ quyết định. “Vây được, cho chúng tôi một chai!”

“Còn có thịt bò Kobe[5] vừa về, vận chuyển bằng máy bay, tuyệt đối tươi ngon, em sẽ đích thân ra tay nấu nướng, chị cứ yên tâm!”

[5] Kobe là loại thịt bò đặc sản của đất nước mặt trời mọc.

“Chẳng phải là cậu nấu món Ý hay sao?” Tạ Vũ đau đầu.

“Được đấy, cho chúng tôi hai suất.” Hà Man tươi cười gật đầu.

Mất trí nhớ xong lại thấu tình đạt lý thế, Danny lấy làm hi hã lắm, tranh thủ thời cơ tiếp tục bịa chuyện. “Hai người kết hôn mấy năm nay, tất cả anh em bạn bè của Tạ Vũ đều nói chị dâu phóng khoáng nhất, hiền thực nhất. Chị có biết không, mỗi lần đến giải Euro, Seria A, World Cup, chị đều mời mấy anh em đến nhà xem bóng đá. Mà bao giờ nhà cửa cũng được chị dọn dẹp như lau như li, cái sàn đá lát cẩm thạch trắng hôm nào cũng được lau bóng lộn, soi được cả gương, đến một hạt cát cũng không thấy, cả căn nhà thơm ngát hương hoa, đây là hoa gì ấy nhỉ... À, hoa oải hương! Đúng là khiến người ta nhớ mãi không quên!”

Lần đầu tiên có người chịu kể về cuộc sống hôn nhân của cô và Tạ Vũ một cách thoải mái như vậy, Hà Man dù cảm thấy có nhiều chỗ hơi kỳ lạ, nhưng thấy rất vui, cảm giác vừa lạ lẫm lại vừa thích thú. Tạ Vũ ngồi bên cạnh vẻ mặt rất khó coi, vừa nhin cười lại vừa nhăn nhó khổ sở.

Danny vẫn tiếp tục lên bổng xuống trầm. “Điều khiến anh em bạn bè cảm động hơn nữa là, mỗi lần trước khi mọi người đến, chị đều bày bìa kín tủ lạnh, còn phong phú hơn cả quán bar, à, mà chị còn biết pha cocktail Margarita cơ đấy, lại biết rắc nhẹ một lớp muối trên nửa vành ly...”

Tạ Vũ thấy Danny càng nói càng luyên thuyên, vội vàng mở miệng đuổi khéo. “Bọn tớ đói rồi, đừng lải nhải nữa, mang đồ ăn lên mau.”

Thấy Tạ Vũ lên tiếng ngăn lại, Danny đành ngậm miệng, quay người ra hiệu cho nhân viên phục vụ, rồi nói với Hà Man. “Không thành vấn đề, lát nữa em sẽ trò chuyện với hai người sau, nhưng khui rượu uống trước nhé, khui rượu trước!”

Gạo nấu thành cơm rồi, xem lát nữa cậu có chịu trả tiền không. Danny vui vẻ bước đi.

5.

Anh chàng phục vụ rất nhanh nhẹn, Danny vừa đi khuất, cậu ta đã mang rượu cùng bình chia rượu ra.

Không hiểu sao, có lẽ do Danny vừa pha trò rộn ràng quá, nên khi cậu ta vừa đi khỏi, chỉ còn lại hai người im lặng đối diện với nhau.

May mà còn có rượu.

Để lấp đầy khoảng trống giữa những trái tim, thì hoặc dùng từng câu từng lời một, không thì uống từng ly từng ly rượu một.

Hà Man uống rất nhanh, vừa ăn xong món khai vị và súp, hai người đã uống hết hơn nửa chai.

“Uống từ từ thôi em,” Tạ Vũ ngăn lại, “món bò Kobe em gọi còn chưa lên, chai rượu này là để dùng cùng bít-tết đó, bây giờ em mà uống hết thì lát nữa làm thế nào?”

Tất nhiên anh phải khuyên can cô. Cô nàng này lần nào cũng cụng ly mời anh, hại anh bất đắc dĩ phải nốc no một bụng rượu.

“Ồ.” Hà Man đã ngà ngà say, nhìn bức tường thường xuân bắt đầu thấy uốn lượn, bỗng nhiên cô rất muốn thổ lộ, những cảm kị và yếu hèn của ngày trước đã biến mất, chẳng có gì là không thể nói ra. Hoi men luôn khiến người ta trở nên mạnh dạn.

Rất dễ vui vẻ.

Và cũng rất dễ buồn bã.

“Em về nhà... Em đã ở nhờ anh hơn một tuần rồi đấy.” Hà Man chậm rãi cất lời.

Tạ Vũ không biết cô định nói gì, cũng không biết tiếp lời ra sao, đành lặng yên nhìn cô.

“Chẳng có chút manh mối nào để nhớ lại. Làm sao bây giờ, em cứ mãi chẳng nhớ ra gì hết, em phải làm thế nào đây?”

Ánh mắt Tạ Vũ nhìn xuyên qua ánh nến nhảy nhót mơ màng.

“Đó cũng là việc tốt, không cần gượng ép.”

“Nếu không nhớ lại được, em sẽ cứ yêu anh...” Gò má Hà Man ửng hồng, đôi mắt long lanh nhìn anh không chút kiêng dè. “Như 5 năm trước.”

Tạ Vũ lặng đi.

Hà Man thấy mắt cay cay, nhưng cô kìm được, nói tiếp. “Nhưng anh không yêu em nữa. Anh căm ghét em. Em cảm nhận được. Nhưng em không hiểu vì sao. Anh nói cho em biết được không?”

Tạ Vũ vẫn không nói gì. Hà Man cũng không ép anh, tự cầm ly lên, nhắm mắt uống nốt chút rượu cuối cùng còn sót lại.

“Đôi khi em không muốn nhớ lại, em sợ nhớ lại rồi em sẽ không yêu anh nữa. Nhưng có lúc, em lại khao khát mình nhớ lại được, như thế em sẽ không yêu anh nữa, chúng mình sẽ bình đẳng.”

“Đừng uống nữa.” Tạ Vũ nhẹ nhàng gỡ ly rượu khỏi tay Hà Man.

Vừa may lúc đó Danny đích thân bung hai đĩa bít-tết tới, lần lượt đặt xuống trước mặt hai người. Danny để ý chai rượu, mắt lóe lên sự ngạc nhiên phản kích. “Từ lượng của chị đầu khá quá, một chai có đủ không, có cần làm thêm một chai nữa cho hứng khởi không?”

“Anh chờ đã!” Hà Man cao giọng, cúi xuống lấy một cái bút từ trong túi xách ra, tóm lấy cái nút gỗ để trên bàn, xiêu xiêu vẹo vẹo viết lên đó mấy chữ, cười cười giơ lên trước mặt Danny.

Trên nắp chai rượu ghi một hàng chữ nghiêng nghiêng ngả ngả. “Thêm một chai nữa.”

“Bọn mình trúng thưởng rồi!” Hà Man reo lên vui vẻ.

Mặc dù vừa cảm thấy xót xa trước những lời Hà Man nói lúc nãy, nhưng trông thấy cảnh này, Tạ Vũ cũng phải bật cười thành tiếng.

Danny nhăn mặt, quay đầu bảo Tạ Vũ. “Vợ cậu phong độ chẳng kém năm xưa, không hổ danh tài đức vẹn toàn.”

Đến tận lúc Danny bỏ của chạy lấy người, Tạ Vũ vẫn đang cười. Hà Man phủ phục trên bàn đăm đăm nhìn Tạ Vũ không chớp mắt, cô cũng đang nở nụ cười ngơ ngơ thường thấy của những kẻ say.

“Anh cười trông rất đẹp. Tuy bây giờ mặt đã có nếp nhăn, nhưng vẫn đẹp lắm.”

Tạ Vũ chuyển từ cười lớn sang mỉm cười. Anh nhẹ vuốt tóc Hà Man, một cách vừa khó xử vừa cảm thương.

“Nhắc đến Danny, em vẫn lấy làm lạ là sao mấy năm nay quan hệ của em và cậu ấy lại tốt đẹp thế. Em nhớ ngày trước có lần bọn em từng cãi nhau một vụ to lắm, sau đó lại làm hòa hả anh?”

Trên đường về nhà, Hà Man bước đi hơi nghiêng ngả, nhưng cũng chưa đến mức xiêu vẹo, có thể nhận ra thần thái cô vẫn tỉnh táo. Tạ Vũ đỡ cô vài lần, nhưng vừa chạm vào tay cô, anh liền rút lại ngay.

“Em còn nhớ rất rõ lần cãi nhau đó. Cái cô nàng lễ tân ở công ty bọn mình tán tỉnh anh, biết rõ mười lăm là bạn gái ‘xịn’ đang ở ngay cùng công ty, thế mà ngày nào cũng mang cơm cho anh, đồ yêu tinh!” Hà Man nghiêng răng kèn kẹt. “Còn Danny, chẳng từ chối ai bao giờ, chỉ cần là cô nào cura cảm anh là cậu ta đều gọi tuốt thành chị dâu, chẳng trách tất cả các cô đề ý đến anh đều coi cậu ta là nhân vật then chốt, nhà hàng kia của cậu ta quả đúng là cái động bản to!”

Chuyện nào ra chuyện ấy chứ. Tạ Vũ cười khỏ sở.

Hồi đó khi em phát hiện ra là con yêu tinh ấy thường xuyên đến ăn ở nhà hàng của cậu ta. Trong lúc đập bàn tranh cãi, em hỏi tại sao lại gọi người khác là chị dâu, anh đoán xem cậu ta bảo gì?”

“Bảo gì?”

“Anh ta nói, chẳng có gì là không thể.”

Tạ Vũ cười méo xệch. Sau lần ấy Hà Man liền tuyên chiến với Danny, điều này anh biết chứ.

“Thật ra thì em rất hiểu. Các anh là bạn bè bao năm nay, ‘chiến hữu sát son, nữ nhi gió thoảng’, cậu ta chỉ quan tâm đến anh, các cô gái bên cạnh chẳng có nghĩa lý gì, anh thích ai thì cậu ta đón nhận người ấy, việc này chẳng có gì là sai cả.”

Hà Man vừa nói vừa tự gật đầu. Tạ Vũ thận trọng chú ý bước chân cô, suốt chặng đường về anh im lặng nghe cô lẩm bảm một mình.

“Em còn nhớ, lúc đó em đã thề: anh cứ đợi mà xem, Danny, tôi sẽ cho anh thấy, ngoài tôi ra còn ai dám ‘có thể’.”

Nói đến đây, Hà Man ngập ngừng, ánh mắt uor ướt tội nghiệp nhìn Tạ Vũ.

“Vì thế mà hôm nay gặp lại Danny, em cảm thấy rất mất mặt. Rốt cuộc thì em cũng không thể trở thành người ‘có thể’ duy nhất ấy.”

Cô cúi đầu, nước mắt tuôn là chã. Kết cục của việc say xin lúc nào cũng là nữ hoàng rắc rối, chuyện bé xé ra to, tình cảm trào dâng chẳng cần giữ ý. Huống hồ trong thời gian qua, Hà Man đã kìm nén quá sức rồi.

Đúng lúc đó, điện thoại Tạ Vũ rung lên bàn bật.

Anh móc điện thoại ra xem, cuộc gọi Face time, người gọi là Lily.

Tạ Vũ chần chừ giây lát, sau đó lạng lẽ chuyển từ chế độ rung sang im lặng.

Anh nhét lại điện thoại vào túi, yên lặng nhìn cô, một lúc lâu sau mới khẽ hỏi. “Em có muốn uống thêm chút bia không?”

Hà Man sững người, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, qua màn nước mắt, cô nhìn thấy một Tạ Vũ lơ mơ ẩn hiện khi xa khi gần, thời gian trở nên mơ hồ, tất cả vẫn như thuở ấy.

“Muốn!” Cô vừa khóc vừa cười. “Anh một lon, em một lon.”

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Những điều xưa nay em không hỏi, anh cũng không bao giờ nói

Chẳng ra sao.

Lily cảm thấy ba chữ này

như một cú đập thẳng vào lòng cô.

Đúng là chẳng ra sao. Cô nổi điên hay nhẫn

nhìn hoặc giả vờ ngốc nghếch một cách có tính

toán... tất cả những điều đó đều chẳng ra sao.

1.

Lily đứng trong khoảng tối trước cổng nhà Tạ Vũ. Xe taxi đi khỏi, cô cầm điện thoại, tránh quảng sáng của đèn đường, chờ đợi trong im lặng. Đến khi trông thấy bóng dáng của hai người rõ ràng đã có men rượu, đang ngã nghiêng dựa vào nhau vừa nói cười vừa đi từ đằng xa lại.

Trước khi biết Tạ Vũ, Danny từng giới thiệu về Tạ Vũ như sau. “Anh em tốt của anh, đàn ông tốt ‘thượng hạng’, có nhà có xe, đứng đắn chín chắn, tướng mạo đường hoàng, cơ bụng tám múi.”

“Thế sao đến tuổi này rồi vẫn còn cần anh giới thiệu bạn gái?” Lily vừa xúc kem bằng chiếc thìa nhỏ, vừa hỏi vu vơ. “Nếu thật sự là đại gia thì nhất định tướng mạo sẽ xấu xí, nếu manly phong độ thì chắc chắn đến giờ này vẫn chưa làm nên trò trống gì. Không thì không thể giải thích được. Anh lại ba hoa rồi.”

Danny bấu môi.

Lily biết rõ, xưa nay Danny chỉ coi cô là một nàng tóc vàng hoe ông ẹo, chỉ biết sắm sửa quần áo, dán lông mi giả, sơn móng tay móng chân. Và cô, đương nhiên cũng chỉ luôn xem Danny là một anh chàng con nhà giàu chủ một nhà hàng Ý, nói mười câu thì phết lác chín câu, hoàn toàn không đáng tin.

“Cậu ấy không muốn tìm bạn gái, mà là anh muốn giới thiệu cho cậu ấy, nhưng anh đảm bảo với em không sai nửa lời. Với lại, em xinh đẹp thế này, cậu ấy lại giỏi giang như thế, hai người đều còn độc thân, không ở bên nhau thì quả thật có lỗi với trời đất quá. Anh là người ngoài cuộc, giới thiệu hai người quen biết nhau, đây gọi là thay trời hành đạo.”

“Vậy sao anh ấy không tự đi tìm bạn gái?” Lily đột nhiên hào hứng, mở to mắt. “Có phải... có phải... anh ấy không thích phụ nữ không?”

“Ăn nói vớ vẩn!” Danny đành nói thật. “Cậu ấy ly hôn rồi. Cái cô vợ Hà Man đó, thật sự làm tan nát trái tim cậu ấy, nhưng bây giờ có nói cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, dù sao cậu ấy cuối cùng cũng đã thoát khỏi bể khổ. Hiện giờ bạn anh đang bị tổn thương tình cảm, trong lòng trống trải, lại vừa hợp với em, đúng là thời cơ tốt cho em ra tay đây!”

Trước khi gặp mặt Tạ Vũ, Lily vẫn nhớ như in trong đầu những câu nói đầy khoa trương của Danny, chờ đợi một món hàng thứ cấp xuất hiện trước mặt khiến mình phải giật mình hoảng sợ. Cô chẳng áp ủ hy vọng gì, chỉ đơn giản là vì nhàm chán chẳng có việc gì làm, dù sao cô vẫn còn rất trẻ, có nhiều thời gian để lựa chọn.

Cô chưa từng hẹn hò với đàn ông đã ly dị, có lẽ sẽ rất thú vị đây. Dù có không thêm đếm xỉa, chắc chắn đôi phương vẫn sẽ chết mê chết mệt cô, chẳng qua chỉ là thêm một phương án dự bị thôi. Có gì to tát chứ.

Sau đó, Tạ Vũ từ bên kia đường bước tới, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Một lần gặp gỡ mà cô như bị thôi miên.

Tạ Vũ hoàn toàn khác với những chàng trai trẻ mà trước đây cô từng hẹn hò, gương mặt sắc nét, râu tóc phong trần, ánh mắt trầm lặng khi nhìn người khác, tất cả những điều ấy khiến trái tim Lily không ngừng nhảy múa, không biết phải ứng xử thế nào.

Cô biết Tạ Vũ có thích mình. Lần đầu gặp mặt, dưới bóng chiếc dù bên ngoài tiệm cà phê, khi cô đứng dậy mỉm cười chào anh, ánh mắt anh đã bùng sáng, như thể được gặp người quen nào đó.

Đây chẳng phải mới gặp mà như đã quen từ thuở nào ư?

Sau này, khi thấy Hà Man trong bệnh viện, cô mới hiểu ra, cổ nhân ấy rốt cuộc là ai.

Cô đã trải qua không ít cuộc tình, nên cũng cảm giác được khi bắt đầu mối quan hệ này, Tạ Vũ không có vẻ gì là nhiệt tình cả, nhưng một khi đã xác định lâu dài, cô vẫn cảm nhận được sự quan tâm chu đáo từng ly từng tí của anh.

Đáng tiếc, cảm giác an toàn đã vấp phải thử thách ngay từ lần đầu tiên cô cùng Tạ Vũ về nhà.

Cô nhận ra, Tạ Vũ vẫn còn yêu người vợ nghe nói rất tồi tệ đó. Dù trong lòng không còn, nhưng ít nhất trong nhà vẫn còn.

Tạ Vũ nghĩ vợ cũ của mình đã dọn sạch đồ rời khỏi đây, nhưng đàn ông quả thật rất vô tâm. Lily vừa đưa mắt nhìn quanh, gần như tất cả mọi nơi mọi chốn đều có vết tích của người cũ. Người phụ nữ mà cô chưa từng gặp ấy đã dùng phong cách bài trí trong nhà để ra oai phủ đầu với Lily.

May Tạ Vũ cũng thoải mái, không ra sức can ngăn việc “cải tạo nội thất” đầy dụng ý của cô. Lily không dám vứt bỏ bộ cốc đánh răng đôi của Tạ Vũ và vợ cũ, cô chỉ cất chúng tận góc sâu trong tủ, sau đó, lấy đồ trang điểm, khuyên tai, dép lê và quần áo ngủ của mình bày ra để xâm chiếm lãnh địa.

Đôi khi, con người và thú cưng cũng không khác nhau là mấy.

Không ai không thích Lily. Cô cũng hoàn toàn biết cách thể hiện bản thân thế nào để khiến mọi người thích mình. Người qua đường cô còn cưa đổ dễ dàng, huống hồ là người cô tìm trăm phương ngàn kế để chiếm hữu.

Cô nghe ngóng hỏi han mọi người xung quanh về sở thích của Tạ Vũ. Lời của Danny chỉ có thể tin được một chút xíu. Cô cẩn thận thăm dò, nghiền ngẫm từng ly từng tí, trở thành một người bạn gái tốt của Tạ Vũ. Vợ cũ của anh ích kỷ ngang ngược, lạnh lùng cay nghiệt, vậy thì cô phải thành một tri kỷ ngọt ngào, biết làm nũng và đủ quan tâm chăm sóc, không bao giờ nhắc đến những chuyện khiến anh muộn phiền.

Hà Man có thể khiến anh khóc, thì cô nhất định phải làm anh cười.

Tạ Vũ từng có lần nói với cô. “Lily, cảm ơn em lâu nay đã không hỏi về quá khứ của anh.”

Cô mỉm cười ngọt ngào, đáp. “Tương lai còn quan trọng hơn, em sở hữu hiện tại và tương lai của anh, còn quan tâm gì đến quá khứ nữa.”

Làm sao có thể không quan tâm cơ chứ, trong lòng như có móng vuốt mèo hoang cào cào, ngứa ngáy không chịu được.

Thế nhưng chính vào lúc Lily cảm thấy Tạ Vũ đã hoàn toàn đón nhận cô, cô có thể tự nhiên bày trò làm nũng, thậm chí là hờn dỗi một chút, thì không ngờ cái tin “Hà Man xảy ra tai nạn” bỗng từ đâu bay đến.

Phản ứng của Tạ Vũ lúc nhận được điện thoại khiến cô vô cùng chua xót.

Sự lo lắng lẫn giữa hai hàng lông mày anh, rõ ràng là biểu hiện của tình yêu.

Trong hoàn cảnh nhận ra chân tình. Lily không thích câu nói này chút nào. Cô chẳng muốn hoàn cảnh.

Càng không phải thứ hoàn cảnh để nhận ra chân tình của kẻ khác.

Lily vừa gượng cười ngồi đánh bài với hội Danny vừa tự an ủi, dù sao Hà Man cũng là vợ cũ, nếu như anh ấy thật sự tỏ ra quá lạnh lùng, sẽ khiến người ta thất vọng – mình đã tìm được một người bạn trai trọng tình trọng nghĩa, đây là chuyện đáng mừng mới phải.

Cô vờ không nghe thấy tiếng tích tắc đếm ngược bên tai của quả bom hẹn giờ đến từ quá khứ.

Cho đến đêm nay, Tạ Vũ đã năm lần không nghe Face time của cô, quả bom này cuối cùng đã nổ “bùm” một tiếng, làm tan nát trái tim pha lê của cô.

Đồ lừa dối. Cô nhìn hai người đang từ đằng xa đi lại với ánh mắt lạnh lùng sắc lẹm.

2.

Lily nở nụ cười tươi, từ trong bóng tối nhảy ra vùng sáng của đèn đường.

“Hey!”

Giọng cô lạnh lót, vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch, làm Tạ Vũ giật mình.

Lily như thể không nhìn thấy vẻ kinh ngạc của hai người, chủ động bước đến chào hỏi Hà Man. “Chào chị, chị là Hà Man phải không? Tôi là Lily, bạn gái của anh Vũ.”

Lily nghiêng đầu cười tủm tỉm, thoai mái đối diện với Hà Man.

Vừa nãy cô đã đứng trong bóng tối quan sát Hà Man rất lâu, đánh giá từ kiểu tóc cho đến cách trang điểm, váy, giày.

Đẳng cấp cũng chỉ xoàng thôi.

Hà Man đã ngà ngà say nên phản ứng hơi chậm. Cô hầu như không có hứng thú gì với sự xuất hiện của Lily.

“Chào cô, tôi là Hà Man.” Cô chậm rãi nói.

“Lily...” Tạ Vũ đứng cạnh nói xen vào.

Lily không ngắt lời mà hào hứng quay đầu lại nhìn anh, như thể trong lòng có khúc mắc gì, đang kiên nhẫn chờ anh giải thích, để mặc anh kéo dài âm điệu tên mình đến cả cây số.

Quả nhiên Tạ Vũ không nói gì nữa.

Mở miệng nói được mới lạ. Lily vòng qua Hà Man, bước tới bên Tạ Vũ, khoác tay anh tự nhiên như không, cười nói. “Chị Hà Man, tôi biết chị, Tạ Vũ từng kể rất nhiều chuyện về chị. Tôi cũng lấy làm tiếc về việc xảy ra với chị, hy vọng chị sớm hồi phục được trí nhớ.”

Lời vừa thốt ra, Lily nhận ra ngay sự gượng gạo trong giọng nói của mình, quả nhiên sắp không kìm được nữa.

Khách khí được thế này đã là giỏi lắm rồi.

Lily chuyển ánh mắt từ Hà Man - kẻ đang khiến cô có phần mất kiểm soát sang Tạ Vũ. Cô bực bội trách cứ. “Sao anh không nhận điện thoại của em, anh quên đã hứa với em thế nào rồi sao? Xem ra vừa mới ăn uống linh đình đấy nhỉ! Bây giờ ăn chút đồ ngọt là thích hợp đấy, em mua nước đậu đỏ này, vào nhà cùng uống nhé!”

Tạ Vũ mỉm cười, khẽ gật đầu, không nói gì.

Lily cũng không hy vọng anh có thể có phản ứng gì, chỉ ôm cánh tay trái của anh một cách thân mật, cố tình bỏ mặc Hà Man ở đó, kéo anh vào nhà.

Hà Man, tôi và anh ấy đi bên nhau, cái bóng của chúng tôi có đẹp không?

Lily nheo mắt đắc ý, sai bước về phía trước.

Hà Man tụt lại đằng sau, dựa vào bức tường ngoài cổng, nhìn theo dáng hình thân mật của hai người, ánh mắt mơ màng đã dần nhìn rõ trở lại.

3.

Hà Man ngồi ở lối lên cầu thang tầng hai, lon bĩa trong tay vẫn chưa uống hết.

Qua khe cầu thang, cô có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng hai người ở phòng khách tầng dưới.

“Anh uống rượu phải không? Không sao. Uống chút nước đậu đỏ nhé, đậu đỏ tốt cho gan, dùng để giải rượu.” Tiếng Lily vọng lại. Người phụ nữ này hình như thích ăn to nói lớn. Về nhu mì ngọt ngào, nhưng giọng nói lại lạnh lốt.

“Ừm.” Tạ Vũ khẽ đáp.

“Em bón cho anh nhé.”

“Anh chưa say, tự uống được, không sao đâu.”

“Em cứ muốn bón cơ! Nào, há miệng...”

“Lily, đừng nghịch ngợm nữa...”

“Đi mà! Nhanh lên... Người ta cảm thấy mệt rồi đây này...”

Hà Man thân nhiên lắng nghe, càng không muốn nghe cô càng phải nghe.

Thuốc đắng luôn giải tật.

4.

“Lily, anh biết trong lòng em ầm ứ, em cứ xả ra với anh cho hả, đừng như vậy.”

Lily sững người, rồi lại cười tươi.

“Có giận gì đâu, em hiểu hết mà. Anh đừng phụ lòng tốt của em như thế chứ, hai bát nước đậu đỏ này em xách từ xa xôi đến, thử một ngụm đi mà!”

“Hà tất gì em phải làm vậy.”

“Hà tất gì em phải làm vậy?” Lily cảm thấy nụ cười của mình như cứng đờ lại, sắp rơi xuống đất vỡ tan tành. “Anh uống nước đậu đỏ thì đã sao? Sợ cô ta trông thấy ư?”

Tạ Vũ lắc đầu. “Anh không có ý đó. Giữa anh và cô ấy không thể có bất cứ chuyện gì, nhưng cũng không cần thiết phải kích động cô ấy như thế, chẳng ra sao.”

Chẳng – ra – sao.

Lily cảm thấy ba chữ này như một cú đập thẳng vào lòng cô.

Đúng là chẳng ra sao. Cô nổi điên hay nhăn nhai hoặc giả vờ ngốc nghếch có tính toán... tất cả những điều đó đều chẳng ra sao.

Cô quay người lại, ném thẳng chiếc bát sứ trong tay vào tường.

Tiếng vỡ chói tai như khúc dạo đầu của màn tháo trang sức. Cuối cùng Lily cũng tháo xuống nụ cười từ lâu đã không còn đeo nổi trên mặt nữa.

“Anh sợ kích động cô ta! Vậy em thì sao? Vợ chồng ly hôn rồi còn ở cùng nhau, giúp cô ta tìm lại trí nhớ, anh coi em là con ngốc à? Ly hôn rồi còn chúc

mừng kỷ niệm ngày cưới, đến điện thoại của em cũng không dám nghe, trong lòng anh rối cuộc có gì khuấy tất? Nếu tình cảm của hai người sâu đậm như vậy, sao còn ly hôn chứ? Anh đùa cợt em phải không hả Tạ Vũ? Em còn phải nhẫn nhịn đến bao giờ? Rốt cuộc cô ta còn muốn ở đây bao lâu nữa? Rốt cuộc ai là bạn gái anh? Lẽ nào những việc em làm không đủ tốt ư? Anh nhất định để cô ta sống ở đây, em có nói gì không? Thời gian qua em nhường nhịn còn chưa đủ sao? Em biết anh bận, không muốn làm ảnh hưởng đến anh, bao khó chịu bức dọc em đều giấu trong lòng! Em chỉ yêu cầu anh nhận điện thoại Face time thôi, mỗi việc đó mà anh cũng không làm được, còn muốn em tin tưởng gì nữa?!”

Lily thờ dốc, giọng nói không còn chút nũng nịu nào.

Cô luôn tự tin vào bản thân, ly hôn rồi thì sao, trong lòng có người khác thì sao, tình cảm có thử thách mới thú vị. Những điểm yếu vụn vụn của anh mắc phải đều là những điểm mạnh của cô, hình bóng trong lòng anh có sâu đậm đến đâu chăng nữa thì cô cũng có thể cường chế đi dòi, xây nên ngôi nhà của chính mình trong đó.

Vì thế không hỏi han, không nổi giận, không thêm phiền phức cho anh, bọn họ thấy cô nông cạn mà lại đáng yêu, không khiến người ta mệt mỏi, như vậy là tốt nhất.

Nhưng đáng về bây giờ mới là con người thật của Lily, không phải là cô bạn gái “cún cưng” của ai kia, không phải chỉ mấy câu ngon ngọt là có thể dỗ dành xoay như chong chóng nữa, càng không phải là hình nhân thể thao của ai đó.

Chiếm được thì sao, mà không chiếm được thì cũng có sao.

Có lẽ, rất lâu sau nữa cô sẽ chiếm được anh, khi đó cô sẽ có thể thực sự dùng tình yêu của mình để chặt đứt hết những dây dưa vương vẩn bao năm giữa hai người họ.

Nhưng như thế có thú vị không? Chẳng chút nào thú vị.

Cô có cả tuổi thanh xuân, cả thế giới rộng lớn, tại sao phải bỏ đi uống phí như thế.

Nhìn Tạ Vũ cảm như hén, con giận của Lily giảm dần, giọng cô trở nên buồn bã và bất lực.

“Em cũng được nghe rất nhiều chuyện về cô Hà Man này. Dù anh chưa bao giờ nhắc đến cô ta. Những điều xưa nay em không hỏi, anh cũng không bao giờ nói. Anh cảm ơn em thông cảm cho anh, nhưng sao anh lại chưa từng thông cảm cho em. Kỳ thực em không hiểu hai người chút nào. Cứ coi như em trẻ người non dạ đi. Anh có thể nói cho em biết, có đúng là chỉ có người từng làm tổn thương anh mới được anh ghi nhớ không? Cô ta làm anh đau khổ như thế, đối xử với anh như thế, bây giờ vì có gì mà anh còn muốn bảo vệ cô ta? Em thật sự không hiểu, Tạ Vũ, anh hèn kém thế sao?”

Lily ngẩng đầu lên. Hình ảnh ngọt ngào của cô sụp đổ hoàn toàn, có lẽ sau này không còn mặt mũi nào gặp Danny nữa. Cô cảm thấy mình không còn sức lực để tiếp tục lưu lại nơi này, bèn đứng dậy cầm túi, xô giày.

“Vốn dĩ muốn thử hỏi anh rốt cuộc đã từng yêu em chưa, bây giờ chắc không còn cần thiết nữa.”

Cô đứng ở cửa khẽ thốt lên, rồi quay người đi òa khóc.

Nhưng khi ra khỏi cửa, cô vẫn chờ đợi một lúc.

Cô có vô số binh pháp yêu đương, ví như sau khi cãi vã, cô sẽ chờ đợi một lúc cho đối phương một cơ hội đuổi theo giữ mình lại. Không phải không cam lòng, chỉ là xuất phát từ thói quen.

Tạ Vũ không xuất hiện. Lòng Lily nguội lạnh, tự cười nhạo chính mình, rồi rào bước bỏ đi.

5.

Hà Man lặng lẽ lắng nghe.

Lúc gặp Lily, cô thấy mình và Lily có phần giống nhau. Chỉ có điều Lily xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn cô, có thể kiềm chế tính khí, có thể ôm chặt tay Tạ Vũ vào thời điểm then chốt để làm dịu tình thế, lại còn có thể nũng nịu như một đứa trẻ lên năm lên sáu.

Hà Man tự biết khả năng khống chế cảm xúc của mình thua xa cả vạn năm, cô không làm được.

Cho đến khi đối phương ném chiếc bát sứ vào tường, Hà Man mới ngạc nhiên, thì ra cô và Lily vẫn có điểm giống nhau.

Như vậy mình cũng coi như đang phá hoại tình cảm của họ đấy nhỉ? Hà Man không dám nghĩ ngợi vẩn vơ. Cô đã tỉnh rượu từ lâu, nhưng không dám xuống nhà. Cô lờ mờ nhìn thấy Tạ Vũ đang ngồi thờ trên sofa, như thể mất hồn.

Lily nói, cô đã làm tổn thương Tạ Vũ.

Lily hỏi Tạ Vũ, anh còn bảo vệ cô ta như thế, anh hèn kém vậy à?

Rốt cuộc ngày trước cô và anh xích mích thế nào? Cô làm tổn thương anh ra sao?



Hà Man không còn dừng khí và mặt mũi nào để xuống nhà, giải bày với Tạ Vũ những lời tâm sự mà cô vốn chuẩn bị cho buổi tối hôm nay. Cô lấy từ trong túi áo ra một chiếc túi nhỏ bằng nhung tơ màu xanh, nhẹ nhàng nhón lấy chiếc nhẫn bên trong, cười chua chát, nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Chúng ta từng tốt đẹp như thế

Trong đầu cô cố gắng tưởng tượng ra dáng vẻ

mình lúc đối đáp độc mồm độc miệng với Tạ Vũ,

nhưng dù cố gắng thế nào cũng không thể nặn ra

được hình dáng xấu xa đấy.

Cô và anh đã từng yêu nhau như thế!

1.

Một tuần sau đó, Hà Man và Tạ Vũ càng giống hai người bạn cùng trọ hơn. Họ không bàn luận gì đến chuyện hôm mừng 7 tháng 7 đó, cô cũng không biết sau đó Tạ Vũ và Lily có làm lành với nhau không. Tạ Vũ bận tối mắt tối mũi, thường xuyên về nhà khi đã quá nửa đêm, Hà Man thường đã say ngủ, nhưng cô cũng nấu nướng vài lần, cố ý để phần trên kệ bếp cho anh, dùng lòng bàn tay đập lại, bên trên để một mẩu giấy nhỏ. “Anh tự hâm nóng nhé.”

Nhưng sáng hôm sau khi tỉnh dậy, tất cả vẫn nguyên như cũ, Tạ Vũ không động đến miếng nào.

Cô vẫn hỏi một số câu hỏi liên quan đến năm 2012, anh vẫn trả lời chu đáo như trước, đáp án đều rất ngắn gọn, như một thầy giáo cấp III vội vã, lúc nào cũng sẵn sàng chuẩn bị đóng giáo án tan lớp.

Bình thường Hà Man nhấn tin, Tạ Vũ cũng không hồi âm. Điện thoại di động của Hà Man luôn im lìm, thi thoảng có tin nhắn đến thì đa phần là của nhà mạng, quảng cáo rác và bọn lừa đảo. Cũng có vài ba tin nhắn tới từ những số lạ hoắc, gửi toàn các ký hiệu dấu câu, lúc thì là một dấu chấm, lúc lại là một dấu hỏi. Hà Man không trả lời bao giờ. Trước đó rất lâu khi hướng dẫn cô sử dụng điện thoại, Tạ Vũ đã từng nói không được trả lời số của bọn lừa đảo, không biết chừng nhấn lại sẽ khiến điện thoại của mình bị ép tải xuống nhạc chuông kỳ lạ gì đó hoặc ép thuê bao trọn tháng.

Vậy Tạ Vũ không trả lời tin nhắn của cô lại là vì sao? Anh sợ một khi trả lời sẽ bị kẻ lừa đảo là cô ép uống trọn đời ư?

Hà Man thờ dài.

Anh không hỏi thúc cô chuyển đi, nhưng lại dùng cách này để cô không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại.

Lại một buổi sáng thứ bảy, Hà Man kéo lê chiếc vali to, rời khỏi nhà Tạ Vũ.

Đúng lúc đó, hòm thư trên điện thoại của cô nhận được mấy bức thư của công ty, thông báo đợt nghỉ ốm của cô đến tháng sau là hết, các đồng nghiệp chào đón cô mau chóng quay lại làm việc.

Cô nào biết làm giám đốc sáng tạo cơ chứ, chắc chắn cô không quen biết bất cứ ai trong số những đồng nghiệp mới và nguồn khách hàng hiện giờ của công ty. Nếu như sếp biết cô mất trí, chắc chắn sẽ ngay lập tức thông báo bằng giọng điệu cảm thông, rằng cô không cần phải đi làm nữa.

Tháng sau, giống như một cỗ máy chém đặt chính inh ở phía trước con đường.

Ngoài Tạ Vũ ra, cuối cùng Hà Man cũng tìm ra thêm một lý do bắt buộc phải khôi phục trí nhớ. Cô cần có một công việc để nuôi sống bản thân. Tiền thuê căn hộ chung cư của cô mỗi tháng là 7.500 tệ, nếu cô không tiếp tục đi làm, thì đồng nghĩa với việc chờ người ta hắt ra khỏi cửa.

“Hà Man à, mày cũng thật xa xỉ. Mày muốn ép chết tao đây mà.”

Bây giờ cô đã quen với việc trò chuyện qua tấm gương với cái cô Hà Man trước khi bị tai nạn.

“Rốt cuộc phải thế nào thì mới nhớ lại đây? Môi trường sống quen thuộc cũng chẳng có tác dụng, liệu mình có cần đâm thêm một cú nữa mới có thể phục hồi không nhỉ? Trên phim toàn như thế...” Đúng lúc Hà Man đang bật cười với suy nghĩ viển vông của mình, điện thoại bàn ngoài phòng khách đổ chuông.

“Xin cho hỏi, cô là Hà Man phải không ạ?”

“Vâng, tôi đây.”

“Cô Hà Man! Cuối cùng cũng tìm được cô, mấy lần trước tôi gọi số di động của cô đều tắt máy. Điện thoại bàn lại không ai nhắc máy. Chào cô, chúng tôi là công ty máy tính Đại Hưng. Máy tính lần trước cô mang đến đã sửa xong lâu rồi, cô có thể đến lấy bất cứ lúc nào.”

“Vâng à? Vâng, bây giờ tôi đến lấy đây. Anh có thể cho tôi địa chỉ không?”

Do gặp tai nạn mà máy tính của Hà Man bị hư hỏng, Hà Kỳ đã giúp cô lo liệu mấy việc lật vật này trong thời gian cô hôn mê.

Mình có máy tính rồi! Trong đó nhất định có rất nhiều thông tin quan trọng! Như thế bắt được một thanh gổ trôi nổi giữa biển lớn, trong lòng Hà Man dấy lên vô vàn hy vọng.

Cô buộc tóc đơn giản rồi xông ra khỏi nhà, ngửi ngửi khí thế đem máy tính về, vút túi xách xuống, rồi ngồi khoanh chân trên sofa bật máy lên.

Ngay lập tức Hà Man lại gặp phải vấn đề học búa. Cô quên mất mật khẩu mở máy.

Cô tiu nghỉu chờ người nhìn màn hình, ô trống phía dưới câu “Vui lòng nhập mật khẩu” vẫn đang lặng im chờ đợi.

Hà Man nhớ Tạ Vũ từng nói, cô vô cùng cẩn trọng, hay có thói quen cài đặt mật khẩu trên điện thoại và máy tính với chế độ “Nhập sai mật khẩu quá mười lần thì tự động tiêu hủy tất cả dữ liệu”, sợ người khác chiếm được tài liệu khách hàng bên trong.

Chỉ mười lần thôi, Hà Man tự nhủ rồi cẩn thận đặt ngón tay lên bàn phím, hồi hộp lo lắng thử một dãy sáu số.

070707

Hình một bông cúc nhỏ xoay xoay trên màn hình, đăng nhập thành công.

“Lại là mật khẩu này... Hà Man à, rốt cuộc mày có thật lòng muốn ly dị không?”

Hà Man lại nhìn vào màn hình thờ dài.

Cô thấp thỏm và phẫn khích vào thư mục lưu trữ những tài liệu cá nhân, may mà thói quen này của cô trước nay không thay đổi, quả nhiên trong thư mục này có rất nhiều file ghi hình từ ngày trước.

Mỗi đoạn clip đều ghi rõ các tiêu đề khác nhau, nào là “Tiệc sinh nhật ¼ thế kỷ”, “Thời đại thiếu nữ màu hồng”, nào là “Quay trộm 78”, “Cho em giật điện”...

Cách đặt tên không rõ đầu đuôi này đúng là phong cách của cô, không chệch đi đâu. Hà Man cười phá lên.

Cô chọn file “Cho em giật điện” trước tiên, nhẹ nhàng click đúp chuột vào đó.

Đoạn phim bắt đầu, trong phòng tối đen như mực, Tạ Vũ đang cầm tuốc-nơ-vít sửa công tắc đèn trên tường. Cô ở bên cạnh một tay cầm đèn pin phụ giúp chiếu sáng, tay kia cầm một quả chuối đang ăn dở.

“Anh có biết sửa không đấy? Cẩn thận điện giật!” Hà Man ngoạm một miếng chuối.

Tạ Vũ giọng kẻ cả đáp. “Đùa à, chuyện nhỏ như con thỏ, đưa đèn pin vào gần chút nữa nào.”

Đúng lúc đó, Tạ Vũ đột nhiên hét toáng lên “Á!” một tiếng, rồi cả người run lên bần bật, khuôn mặt nhăn nhó ra vẻ đau đớn lắm.

Hà Man tưởng Tạ Vũ bị điện giật, ngồi cạnh sợ đến hồn bay phách lạc, kêu la không ngớt. “Vũ! Anh làm sao thế! Anh vẫn ổn chứ!”

Tạ Vũ ngã đổ đánh “rầm” ra đất. Hà Man sợ phát khóc, vội vàng chạy tới, chuẩn bị đưa tay chạm vào Tạ Vũ thì chợt dừng lại, xoay người cầm quả chuối vừa rơi xuống đất lên, khẽ chọc chọc vào sườn Tạ Vũ.

“Ăn quả lừa nhé!” Tạ Vũ đột nhiên bật dậy cười rũ rượi, Hà Man giật mình ngồi phịch xuống sàn nhà, tức tối cầm nguyên quả chuối ném thẳng vào mặt Tạ Vũ. “Cái đồ hâm này!”

“Em làm gì mà lấy quả chuối chọc anh thế?”

“Em sợ điện giật chứ sao, như thế cả hai đứa đều đi đời, em cứu anh thế nào được nữa!”

“Em có biết chuối là hoa quả, hoa quả cũng là vật dẫn điện, vẫn giật như thường không hà!”

“Hà?” Hà Man dãn mắt nhìn vào ống kính.

Hà Man ngồi trước máy tính xem đến cảnh này thì không nhịn được nữa, cười lăn cười bò ra bàn.

Đây đúng là cuộc sống sau khi cưới sẽ có trong tưởng tượng của mình mà! Vui vẻ biết bao... Hà Man cười tươi, bỗng nét mặt dần chùng xuống.

Nhưng sau đó thì sao?

Cô tắt đoạn phim đi, tiếp tục xem các clip khác, một cái tên quen thuộc lọt vào tầm mắt Hà Man, “Sinh nhật 25 tuổi của Tiểu Hoàn”.

Lộ Tiểu Hoàn.

Bạn gái thân nhất của cô, bạn học cấp ba, khi học đại học vẫn ở cùng trường, mối thâm tình mười mấy năm còn gần gũi hơn cả người trong nhà. Sau này, khi Hà Man yêu đương rồi kết hôn, Tiểu Hoàn cũng có bạn trai mới hạnh phúc ngọt ngào, hai người không còn dính lấy nhau như trước nữa, nhưng tình cảm không hề phai nhạt, vẫn luôn có thể sống chết vì nhau.

Lúc này Hà Man mới ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, mình xảy ra chuyện lớn như thế, sao đến giờ vẫn chưa thấy Tiểu Hoàn xuất hiện? Từ lúc tỉnh lại ở bệnh viện đến nay, Hà Man chưa từng một lần trông thấy Tiểu Hoàn, cũng không nhận được cú điện thoại nào của cô ấy. Mới đầu nằm ở bệnh viện, nghe Hà Kỳ kể chuyện mình ly hôn, cô vốn đã cảm thấy vô cùng khó hiểu, ngay lập tức muốn gọi cho Tiểu Hoàn, nhưng lại nhớ ra cô ấy đã được công ty điều đi Anh rồi nên thôi.

Thực ra, việc đi công tác nước ngoài đã là chuyện của 5 năm trước. Khi đó Hà Man vẫn đang u mê trên giường bệnh nên không hề hay biết.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì? Hà Man vội tóm lấy điện thoại, tìm số của Tiểu Hoàn trong danh bạ, gọi thẳng cho cô ấy.

Không nhắc máy.

Cô đang định nhắn tin hỏi han tình hình dạo này của Tiểu Hoàn và kể với cô ấy tình trạng hiện giờ của mình, hên gặp cô ấy. Đúng lúc đó, tin nhắn của Tiểu Hoàn bay đến.

“Xin hỏi, có chuyện gì?”

Kẻ ngốc cũng có thể nhận ra mình đã từng gây thù chuốc oán với Tiểu Hoàn, hơn nữa lại không phải thù vật.

Cô bấm ngay một đoạn tin rất dài, từ việc mình bị tai nạn mất trí nhớ, đến tâm trạng và tình hình với Tạ Vũ bây giờ... Bấm một hồi, nhận ra chỉ một tin nhắn không nói rõ hết được nên cô lần lượt xóa đi, viết lại một hàng chữ ngắn gọn. “Tớ muốn gặp cậu.”

2.

Thành phố vừa lên đèn. Hà Man ngồi trong quán cà phê đợi Tiểu Hoàn đến. Người phục vụ bung tới cho cô một miếng bánh bông lan phô mai. Hà Man cảm ơn rồi tiếp tục nhìn vào máy tính trên bàn.

Clip sinh nhật Lộ Tiểu Hoàn.

Cảnh quay bắt đầu, đập ngay vào màn hình là bóng một người đàn ông. Hà Man ngẩn ra.

Theo sự di chuyển của ống kính, Hà Man ý thức được đây là một phòng nền chụp ảnh studio, nhiếp ảnh gia đang điều chỉnh ánh sáng. Ngay sau đó Tiểu Hoàn xuất hiện với một chiếc khăn lông to quấn xung quanh người, mắt vừa nhìn chăm chăm vào ống kính, vừa quay đầu thì thầm về phía ống kính với ánh mắt háo sắn.

“Man! Mau! Mau quay bóng của anh ta!” Giọng Tiểu Hoàn run run sung sướng.

Hà Man vừa nghe thấy tiếng Tiểu Hoàn trong đoạn phim, cảm thấy thời gian dường như đang quay lại năm xưa.

Hồi mới vào cấp III, Hà Man không hề hướng ngoại như thế. Cha mẹ mất sớm, cô cùng chị gái lớn lên ở nhà của chú. Mặc dù là họ hàng thân thích, xét cho cùng vẫn là ăn nhờ ở đậu nhà người, dù chú thím chưa từng gây khó dễ, nhưng hai chị em vẫn tự nhiên học được cách nhìn sắc mặt người lớn mà sống.

Cô luôn tỏ ra cực kỳ ngoan ngoãn, không gây phiền hà, vậy nên dần dần Hà Man đã quen với việc dồn nén tình cảm của mình, trên lớp cũng chỉ thể hiện hình tượng một đứa vùi đầu chăm chỉ học hành, tốt bụng đến độ yếu đuối và dễ bắt nạt.

Cho đến khi cô gặp Tiểu Hoàn.

Dù học chung một lớp nhưng hai người không hề biết về nhau. Hà Man tập trung phần lớn sức lực và tâm trí vào việc học hành, không qua lại thân thiết với đám bạn cùng lớp. Cô cần phải sớm tự lập thân, không gây thêm gánh nặng cho chị gái và họ hàng, vì vậy thành tích trong mỗi kì thi rất quan trọng đối với cô.

Nhưng kỳ thi cuối kỳ năm lớp 10 lại không được như ý.

Lũ bạn cùng lớp đều đang chìm đắm trong bầu không khí của kỳ nghỉ dài ngày sắp tới, chuông vừa reo là ào ào xách cặp ủa ra khỏi lớp. Chỉ còn cô vẫn ngồi nguyên tại chỗ, ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu làm sao thế?” Giọng một cô gái vang lên bên tai, tràn đầy sức sống.

Cô quay đầu lại, đó là lớp trưởng Lộ Tiểu Hoàn.

“Không có gì,” cô mỉm cười. “Nghỉ hè vui vẻ nhé!”

Lộ Tiểu Hoàn nhanh như chớp giật lấy bài thi mà Hà Man đang vội vàng nhét vào cặp sách, liếc nhanh rồi cười. “Vi điểm thi chứ gì? Lần này không ngờ cậu lại không lọt vào top 5 của lớp, tớ cũng rất ngạc nhiên.”

Việc gì đến cậu chứ. Hà Man thâm nhủ, nhưng miệng vẫn cười, “Ừ, cảm ơn cậu.”

Cô đeo cặp định đi, đột nhiên lại bị Lộ Tiểu Hoàn ngăn lại. “Cậu cứ thế này sẽ sinh bệnh đó, buồn cũng phải cười thì đau lòng lắm. Cậu phải học cách xả giận.”

Con bé này sao lại phiền phức thế nhỉ. Hà Man cau mày.

“Đúng rồi, đúng rồi, chính là thế này, cậu bức với tớ thì phải thể hiện ra, không vui cũng vậy.”

Hà Man ngẩn người, không ngờ lại có kẻ nhìn thấu hình tượng “mọi việc đều ổn” mà cô thường ngụy trang.

“Vậy tớ phải trút xả tâm trạng bằng cách nào?” Hà Man thắc mắc.

“Thì... cậu đang muốn làm gì thì hãy làm đi, muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, vậy đó.”

“Vậy giờ tớ muốn ăn kem” Hà Man nói một cách nghiêm túc.

“Thế bọn mình đi ăn kem nhé!”

Sau này Hà Man mới biết, hôm đó là ngày đầu tiên trong kỳ “đèn đỏ” của Tiểu Hoàn, ăn kem xong tối hôm đó cô ấy đau bụng đến chết đi sống lại.

Nhưng khi hỏi đến chuyện đó, Tiểu Hoàn chỉ nói tỉnh bơ. “Đòi người vô vị, mấy khi có hứng thú làm một việc gì đó, ăn kem chết thế nào được, sao có thể làm cậu mất hứng chứ!”

Sao Hà Man có thể bỏ lỡ người bạn này, một Tiểu Hoàn mới học lớp 10 đã biết nói “đòi người vô vị” như bà cụ non, trông thấy trai đẹp là xông thẳng tới xin số điện thoại, không sợ đất cũng chẳng ngại trời chứ!

Tiếng của Hà Man vọng tới trong máy tính, kéo dòng suy nghĩ của cô trở lại. Cô cũng rất hào hứng. “Cậu xem cậu lại lời cái đuôi dâm tặc ra kia! Còn không mau kéo cái khăn lông xuống, qua bên đó cửa cảm ơn ta!”

Hai đứa cười đùa tíu tít, Tiểu Hoàn liếc mắt về háo sắc, rồi bắt đầu uốn éo tạo hình trước ống kính.

“Man! Hôm nay tớ có xinh không? Sexy không?”

Hà Man hào hứng hưởng ứng. “Chuẩn không cần chỉnh!”

Lúc này ống kính xoay ngược lại, Hà Man xuất hiện trong cảnh quay, nói trước ống kính. “Kính thưa quý vị, hôm nay tôi có một nhiệm vụ quan trọng, do tiểu thư Tiểu Hoàn tuổi đã xê chiều, thanh xuân đã rụng...”

Đang thao thao bất tuyệt, bỗng Tiểu Hoàn chen vào cảnh quay, vừa giơ tay ra dấu chữ V về phía ống kính, vừa hét to. “Hai mươi lăm, mới hai mươi lăm thôi...”

Hà Man cười tươi xò Tiểu Hoàn. “Đồ điên! Xê ra!”

Cô quay đầu lại tiếp tục nói. “Đúng vậy! Để chúc mừng sinh nhật lần thứ 25 của Tiểu Hoàn, chúng tôi quyết định lưu lại bằng chứng đẹp đẽ của tuổi thanh xuân! Đó là phải... chụp ảnh nude!”

Ống kính lại hướng về Tiểu Hoàn đang quần khăn lông, cô ấy “Òa!” một tiếng rồi như yêu tinh trốn trong vỏ sò, mở choàng khăn tắm đang quần trên người ra rồi đóng lại trong chớp mắt.

Hà Man cười ha hả. “Woa! Nho Kyoho[1]!”

[1] Là một giống nho không hạt ngon nhất Nhật Bản, trái to khoảng 2cm. Kyoho – danh từ này trên thế giới cũng nổi tiếng không kém thịt bò Kobe.

Ngay sau đó, màn hình rung lắc dữ dội, Tiểu Hoàn cướp máy quay trên tay Hà Man, bắt đầu quay Hà Man.

Trên người Hà Man cũng y hệt như thế, chỉ quần một cái khăn lông. Tiểu Hoàn vừa quay vừa vỗ mông mời gọi Hà Man đầy khiêu khích. “Come on baby! Show some guts! (dũng cảm lên nào)”.

Đúng lúc ấy, cửa tiệm cà phê bật mở, một cô gái đáng người dong dong, đầy vẻ già dặn, quý phái bước vào.

3.

Tiểu Hoàn mặc bộ đồ Chanel, chân đi giày cao gót Jimmy Choo, tóc búi gọn gàng chần chu, trang điểm tinh tế chuẩn mực không chê vào đâu được.

Hà Man cứng họng, không thốt ra nổi câu chào hỏi. Từ khi tỉnh lại, bất kể gặp Hà Kỳ hay Tạ Vũ, cô đều không cảm nhận thấy sự thay đổi nào lớn, vậy mà Tiểu Hoàn thực sự khiến cô kinh ngạc. Cho tới trước khi cô kết hôn, Tiểu Hoàn vẫn là biên tập viên tạp chí du lịch, lương không cao, nhưng ưu điểm của công việc này là có thể đi công tác đến khắp nơi trên thế giới, mà đây lại vừa đúng là công việc Tiểu Hoàn thích làm nhất. Không như Hà Man cứ đi xa là lại kén chọn khách sạn, Tiểu Hoàn có thể xách ba lô đi khắp thế giới, ngủ ở nhà trọ thanh niên, chen chúc trên tàu chợ, đo cả thế giới bằng đôi chân của mình. Sự yêu thích và đam mê xa xỉ phẩm của Hà Man luôn khiến Lộ Tiểu Hoàn khịt mũi chê cười, cô ấy yêu những điều nhỏ bé giản dị và say mê du lịch.

Dù sao, đôi giày cao gót hàng hiệu mà Tiểu Hoàn đang đi cũng không thể leo núi được.

Dường như mọi thứ đều đã đổi thay.

Nhưng Hà Man vẫn rất xúc động, cô lập tức đứng dậy, nhưng Tiểu Hoàn lại đi thẳng tới phía đối diện ngồi xuống.

“Hi! Lâu rồi không gặp!”

Hà Man vừa định nói thì người phục vụ mang cà phê của cô tới. Nhìn cà phê Hà Man gọi, Tiểu Hoàn ngẩng đầu nói với người phục vụ. “Tôi cũng gọi một ly thế này.”

Hà Man vui mừng khắp khối, đẩy ly cà phê về phía bạn. “Tôi cũng không biết cậu còn uống cà phê đen không, cũng không biết cậu sẽ đến lúc nào, nên không gọi đồ cho cậu, hay cậu uống trước ly của tớ nhé?”

“Không sao, không sao!” Tiểu Hoàn trở nên khách sáo.

Hà Man thoáng chút thất vọng, trong lòng có bao điều muốn nói, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Tiểu Hoàn cũng quan sát Hà Man, hai người im lặng một hồi, khuôn mặt Tiểu Hoàn lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, chủ động hỏi. “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Hà Man miễn cưỡng mở lời. “Dù tớ có nói gì đi nữa, cậu cũng sẽ tin tớ phải không?”

Tiểu Hoàn ngạc nhiên, khẽ cười, đưa mắt nhìn ra cửa sổ. “Chưa chắc.”

“Tiểu Hoàn...”

“Cậu cũng đâu có tin tớ, chúng ta như nhau cả thôi. Vì thế tớ cũng không thể bảo đảm.”

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra thế nhỉ?

Hà Man không vòng vo nữa, cắn răng quyết tâm đi thẳng vào vấn đề. “Tớ vừa bị tai nạn hôn mê mất một tháng, sau khi tỉnh dậy bị mất đi ký ức 5 năm qua, bác sĩ nói tớ bị chứng mất trí nhớ tạm thời.”

Y như rằng, Tiểu Hoàn bật cười thành tiếng, trên mặt hiện rõ mấy chữ “Cậu coi tớ là con ngốc?”

Tiểu Hoàn mặc dù là người có lòng nhiệt tình sôi sục, nhưng trên thực tế, cô lại rất coi trọng việc “mất thấy tai nghe”. Hà Man hiểu điều đó nên cũng đã chuẩn bị trước, lôi từ trong túi xách ra một mớ bệnh án chẩn đoán và báo cáo xét nghiệm. Tiểu Hoàn không ngờ cô nghiêm túc như vậy, đốn lấy xem xét cẩn thận.

“Mất trí nhớ tạm thời?” Tiểu Hoàn đầy vẻ nghi hoặc.

“Rất hoang đường phải không?” Hà Man cười ngượng ngùng.

Cô không ngại đối diện với ánh mắt nghi ngờ của Tiểu Hoàn nữa, nhìn ra cửa sổ, chậm rãi kể lại toàn bộ diễn biến từ sau khi cô bị tai nạn tỉnh lại đến hôm nay cho Tiểu Hoàn nghe.

Tiểu Hoàn chỉ yên lặng lắng nghe, đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

“Tớ đã quên hết mọi chuyện xảy ra trong 5 năm sau khi tớ và Tạ Vũ cưới nhau, ngay cả việc vì sao bọn tớ ly dị cũng không nhớ nổi. Bác sĩ bảo có khả năng trong tiềm thức, tớ rất muốn quên những việc xảy ra trong 5 năm qua, vì vậy mà bộ não mới xóa bỏ phần ký ức đó. Nhưng thật sự tớ rất muốn biết vì sao tớ và Tạ Vũ lại bỏ nhau, trước đây tớ là con người như thế nào. Tạ Vũ không chịu nói thẳng cho tớ biết, tớ nghĩ anh ấy có lý do của riêng mình, tớ nghĩ trên thế gian này, có thể chỉ còn cậu mới biết mọi chuyện, nhưng tớ không ngờ... hình như giữa tớ và cậu đã xảy ra chuyện gì đó?”

Cà phê của Tiểu Hoàn cũng được mang tới, cô đắm chiêu ngoáy thìa, dường như đang đấu tranh nội tâm rất lâu sau mới thờ dài, khề khàng cất lời. “Cũng không biết có nên cảm ơn việc cậu bị tai nạn không nữa? Nếu không... tớ nghĩ bọn mình có thể mãi mãi không bao giờ gặp nhau nữa. Cậu biết

không? Bọn mình đã cắt đứt liên lạc lâu lắm rồi.”

Mặc dù Tiểu Hoàn đang xác nhận dự đoán của cô, nhưng Hà Man vẫn chưa chấp nhận được sự thật này, cô giống như đang hỏi, và cũng giống như đang lẩm bẩm một mình. “Cắt đứt? Sao lại thế được?”

Cô và Tiểu Hoàn thân nhau từ cấp III, không phải chưa từng cãi nhau, nhưng dù là mâu thuẫn lớn bằng trời đi nữa, chỉ cần nói rõ ra là hai đứa lại làm lành, chưa bao giờ xích mích nghiêm trọng thế này.

Nghe Hà Man nói vậy, Tiểu Hoàn cũng buồn bã. “Việc giữa bọn mình cũng liên quan đến chuyện cậu và Tạ Vũ.” Cô cười khổ, nhìn thẳng vào mắt Hà Man. “Nói tở nghe, cậu muốn biết điều gì?”

Hà Man trước mặt cô ngây thơ y như hồi vừa tốt nghiệp đại học. Thậm chí có một khoảnh khắc, Tiểu Hoàn tưởng rằng mình đã xuyên thời gian về 5 năm trước, hai cô gái vô lo vô nghĩ ngồi uống cà phê và tán gẫu về đàn ông trong một buổi chiều đầy nắng.

Nghĩ đến đây, ngay cả Tiểu Hoàn cũng thấy bộ đồ mình đang vận trên người thật sự rất lố bịch.

4.

“Ba năm đầu sau khi cưới, cậu và Tạ Vũ sống rất hạnh phúc. Bọn cậu dính như sam ấy, không muốn rời nhau dù là giây lát. Bạn bè xung quanh đều rất ngưỡng mộ, tớ còn trách cậu mãi, cho rằng cậu trong sắc khinh bạn.”

Nhắc đến Hà Man của ngày đó, Tiểu Hoàn bất giác nở nụ cười đầu tiên kể từ lúc bước chân vào tiệm

“Nếu nói ba năm đó giữa hai bọn cậu xảy ra chuyện gì, e là vẫn là từ Tạ Vũ mà ra. Anh ấy vốn nhiều tuổi hơn cậu, chức vụ cao hơn cậu, thường xuyên phải đi tiếp khách, mà những nơi khách hàng muốn đến, đa phần đều là... những chỗ đó, cậu cũng hiểu mà. Tạ Vũ đẹp trai lại chịu chơi, đương nhiên có rất nhiều cô gái bám riết lấy. Cậu cũng biết hết những chuyện đó, cũng có lúc hai người ghen tuông, cãi vã, nhưng vẫn tin tưởng nhau, xích mích vài câu rồi thôi, cũng chẳng việc gì to tát lắm.”

Tiểu Hoàn nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp. “Sau đó có lần, cậu cứ vẫn được một dự án từ 2 năm trước, đá bay mọi sự từ luôn áp bức cậu, tình thế đã thay đổi hoàn toàn. Chức vụ của cậu ở công ty cao hơn cả Tạ Vũ. Tất nhiên hồi đầu hai người vẫn tốt đẹp, khi tự mình tự tập nói đùa rằng về sau Vũ phải sống dựa vào Hà Man rồi. Anh ấy nghe xong còn cười mãi, còn cậu diễn về hồ mẹ, bảo đây là ‘mẫu tử tình thân’... Nhưng rồi mâu thuẫn vẫn dần dần xuất hiện.”

Khi đó, áp lực công việc của Hà Man rất lớn, từ một quản lý nhỏ bỗng nhiên thăng cấp thành giám đốc bộ phận trọng tâm, nội dung và cường độ công việc đều thay đổi. Hà Man còn trẻ, không biết giấu giếm cảm xúc, kinh nghiệm công tác lại ít, hoàn toàn không áp chế được tư tưởng hoang mang của cấp dưới. Thế nhưng bản tính cô từ nhỏ đã không chịu khuất phục, khẳng khái muốn nuốt khúc xương khó nhai này, ngoài năng lực chuyên môn được nâng cao ra, cả con người, ngay đến tính cách cô cũng thay đổi hoàn toàn.

Một ngày chỉ có 24 tiếng đồng hồ, cô chỉ muốn ở lý công ty 18 tiếng, điều đó cho thấy, đa phần thời gian cô đều là một Hà Man lạnh lùng.

Dần dần, Hà Man trước kia không trở lại được nữa, cô trở nên đa nghi và dễ nổi nóng với ngay cả những người thân thuộc trong cuộc sống thường nhật của mình, như Tiểu Hoàn và Danny, càng khéo léo khuyên nhủ thì cô càng dễ nổi nóng, nghĩ rằng tất cả mọi người đều chia rẽ mũi dùi vào mình.

Về phần Tạ Vũ, đáng ra cần phải dành thời gian an ủi Hà Man, thì công việc của anh cũng ngày một bận rộn. Hai người làm việc tại cùng một công ty, buổi tối lại sống cùng nhau, thế mà có khi cả một tuần liền không gặp mặt.

“Ngày đó, Tạ Vũ cũng bắt đầu buông thả, không từ chối tránh né các cô gái nữa, thường xuyên đi uống rượu ở ngoài đến sáng mới về như có ý chọc giận cậu. Nói thật, chẳng người phụ nữ nào chịu đựng được ông chồng như thế.”

“Những người ngoài cuộc như bọn tớ, chỉ biết một vài nguyên do cãi vã của các cậu, mặc dù cũng lên tiếng hòa giải, nhưng cũng không thể nói là hiểu tường tận.” Kể đến đây, Tiểu Hoàn không nén nổi tiếng thở dài. “Cậu bảo cậu làm thêm ở công ty đến nửa đêm, cho tới khi cả tòa nhà chỉ còn mỗi mình cậu, thế mà về đến nhà, nhà cửa vẫn vắng tanh lạnh ngắt, Tạ Vũ không biết lại chết đi ở chốn nào, gọi điện thì không nhấc máy, nếu nhấc máy thì nghe thấy ngay tiếng nhạc nhẽo và phụ nữ léo nhẽo ồn ào chết đi được. Còn Tạ Vũ, anh ấy nghĩ cậu lên chức xong coi thường chồng, không tôn trọng công việc của anh ấy, rồi lại năm ngờ mười vực. Mỗi lần thử thuyết phục cậu, để cậu tin tưởng đây là một phần trong công việc của anh ấy, cậu lại mĩa mai anh ấy từ sáng tới tối chỉ toàn làm những việc không đúng đắn, chẳng trách cay cú suốt mấy năm rồi mà vẫn chỉ là một quản lý quèn. Nếu anh ấy khuyên cậu đừng vì một công việc mà khiến bản thân trở nên đáng ghét như thế, thì cậu sẽ ngay lập tức chỉ trích ngược lại, rằng anh ấy ghen tị với cậu...”

Nghe Tiểu Hoàn thuật lại cuộc sống hôn nhân của mình và Tạ Vũ 5 năm qua, Hà Man cảm thấy thật sự giống như những bộ phim mỳ ăn liền dài tập bi thảm, thậm chí còn ly kỳ hoang đường hơn cả lúc ở bệnh viện nghe Hà Kỳ nói bốn chữ “Em bị mất trí”, thật không tài nào tin được.

Trong đầu cô cố gắng tưởng tượng ra dáng vẻ mình lúc đối đáp độc mồm độc miệng với Tạ Vũ, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không nặn ra được hình tượng xấu xa đấy.

Cô và anh đã từng yêu nhau như thế.

Lời của Tiểu Hoàn khiến Hà Man phải nghiền ngẫm hồi lâu.

Từng giọt mưa tí tách rơi trên khung kính cửa sổ, rồi đột nhiên ào ào như trút. Hà Man và Tiểu Hoàn cùng ngồi yên lặng trong tiếng mưa.

“VẬY... vậy tớ và cậu thì sao? Sao lại từ mặt nhau?” Hà Man cảm thấy giọng mình cực kỳ tồi tệ khó hiểu.

Theo dòng chuyện cũ, Tiểu Hoàn nhận ra những chuyện dĩ vãng này hình như không khó mở miệng như cô tưởng.

“Đạo năm ngoái tớ đi công tác Thượng Hải, đi qua một khách sạn trên Bến Thượng Hải, vừa hay gặp Tạ Vũ cũng đang đi công tác ở đấy. Lúc đó anh ấy đã uống rượu say đến đi không nổi nữa. Đáng lẽ tớ phải gọi ngay cho cậu, nhưng đoán chừng cậu vừa nghe nói anh ấy uống say mềm thì thể nào cũng nổi con tam bành, vì thế tớ không dám cho cậu biết, Tạ Vũ lại không biết trời trăng gì rồi, tớ cũng không biết khách sạn anh ấy ở đâu, đành đưa anh ấy về phòng mình ở tạm một đêm. Ngày hôm sau bọn tớ không dám nói với cậu, sợ cậu suy diễn linh tinh, nhưng sau đó cậu cũng biết điều đó qua điện thoại của Tạ Vũ, lao đến làm loạn lên với tớ, nói là chúng ta vốn sẵn sàng sống chết vì nhau, không ngờ, đến cuối cùng, tớ lại đâm cậu một nhát sau lưng... Tóm lại là nát be nát bét.”

Hà Man há miệng, nhận ra mình không thốt ra nổi một câu “Xin lỗi cậu.”

Kể đến đây, Tiểu Hoàn cầm điện thoại của mình lên, tìm trong file hình ảnh một tấm ảnh. Trong bức hình, Tiểu Hoàn và một anh chàng tây lai rất đẹp trai đang ôm nhau, sau lưng là cảnh đường phố Madrid, hai người tươi cười vui vẻ hướng vào ống kính, trông rất thân mật, quả là một cặp trời sinh.

Tiểu Hoàn chỉ vào bức ảnh. “Randy, cậu còn nhớ không?”

Hà Man gật gù. “Anh chàng mà khó khăn lắm cậu mới cura đồ được, bảo là từ khi quen biết anh ấy lần đầu tiên cậu muốn kết hôn...”

“Bị cậu phá đám chia tay rồi.”

Hà Man cứng họng.

Cô không thốt ra nổi lời “Xin lỗi cậu”, càng không mở miệng thốt lên kiểu câu như “Hãy tha thứ cho tớ”.

Tất cả những chuyện đã qua đều thấm đẫm sức nặng của thời gian, những sự tổn thương cứ thế tích tụ từng ngày, trở nên u ám bế tắc. Dù là Tạ Vũ hay Tiểu Hoàn, đều phải mất rất nhiều thời gian để bình phục, đâu thể chỉ một câu “Xin lỗi” nhẹ bẫng của cô mà xí xóa được.

Lòng cô nặng trĩu, muốn khóc mà không khóc nổi. Tất cả đều do cô gây ra, cô biết, nhưng lại không thể nhớ gì, vì thế hoàn toàn không thể tự mình cảm nhận hết những đau khổ phiền hà mà mình đã gây ra cho người khác.

Dù sự tạ lỗi có chân thành thì bên trong cũng vẫn xen lẫn chút nỗi niềm ngáy thơ, vô tội.

Hà Man khẽ nói. “Tiểu Hoàn, tớ không nói nổi lời xin lỗi cậu. Như thể đang ép cậu tha thứ cho tớ, làm bạn lại với tớ vậy. Tớ không mặt mũi nào để mở miệng ra nói những lời đó.”

Cô móc trong ví ra tờ 100 đồng, đè dưới miếng lót cốc. “Tớ mời.” Dứt lời liền xách túi vội vã muốn bỏ chạy.

Tiểu Hoàn ngay lập tức đứng dậy cản bước cô.

5.

Khi Hà Man lỏ Tiểu Hoàn ra khỏi quán rượu, cặp mắt Tiểu Hoàn vẫn dán chặt vào anh chàng ca sĩ có nụ cười trong sáng đang biểu diễn trên sân khấu.

“Đừng nhìn nữa, cậu nhóc đó cũng lắm mới 19 tuổi thôi, cậu chú ý ảnh hưởng xã hội một chút đi.”

Tiểu Hoàn uống say, miệng không theo kịp tư duy bộ não, nghĩ mãi mà chưa biết đáp trả Hà Man thế nào, bèn chui vào cửa hàng tiện lợi 7-Eleven ở cạnh đó, cầm ra hai lon Budweiser, cố nhét vào tay Hà Man.

“Uống nữa?”

“Uống! Sao mà không uống. Chiều mai tớ phải lên máy bay đi Nhật công tác rồi, mấy tháng nữa mới về. Biết đâu lúc đó cậu đã nhớ lại hết, lại lột xác thành một đứa cay nghiệt chua ngoa, chưa nói trước được liệu tớ có muốn gặp cậu không nữa. Hôm nay có rượu, hôm nay say!”

“Tạch tạch” hai tiếng mở nút lon, Tiểu Hoàn cầm lon bia giờ hướng về Hà Man rồi ngửa cổ tu trước, Hà Man hơi nghiêng đầu, bóp lon nhôm kêu lách cách, nhìn Tiểu Hoàn mỉm cười.

Tiểu Hoàn vẫn chưa nhắc gì đến chuyện tha thứ hay không.

Lúc này ở tiệm cà phê, cô chặn bước chân thất thủ của Hà Man, khẳng khẳng ấn Hà Man ngồi xuống chỗ cũ. Sau mấy phút im lặng đầy khó hiểu, cô bỗng nhiên gỡ bỏ búi tóc, cởi áo khoác ngoài, thờ dài một hơi.

“Chỗ này bí bách quá, quần áo cũng thế, không vurun nổi vai, bức chết đi được. Bọn mình đi uống rượu nhé?”

Hà Man ngẩn người, Tiểu Hoàn trước mắt cô hình như cũng bị mất trí trong phút chốc, xuyên thời gian trở về 5 năm trước.

Bầu không khí nặng nề lúc này cô không hề khóc, nhưng giây phút này đây, nhìn thấy cô bạn với dung mạo vô cùng thân thương của mình, cô lại tự nhiên òa khóc nức nở.

“Làm gì thế hả, đang yên đang lành khóc lóc cái gì, đóng phim sến đấy à?” Tiểu Hoàn kinh ngạc, vội đứng dậy bước tới ngồi cạnh Hà Man, rút khăn giấy giúp bạn lau nước mắt.

“Tớ không biết nữa, tớ chỉ muốn khóc thôi...” Hà Man sụt sịt nói không nên lời.

Tiểu Hoàn thở dài, giọng buồn bã xen lẫn thờ phào. “Cậu biết không, trên đường đến đây, tớ còn nghĩ khi gặp nhất định phải lạnh nhạt với cậu, nói câu nào khó nghe nhất, nhất định phải trả đũa lại. Kết quả nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp này của cậu, thì chẳng muốn so đo gì nữa.”

“Tiểu Hoàn...”

“Cậu thử nói xem, tình cảm bao năm trời, sao lại lo tớ cướp mất người đàn ông của cậu? Cậu bị điên à? Cậu có biết tớ giận thế nào không? Thật ra, thành tích hồi học đại học của tớ tốt hơn cậu, kinh nghiệm hoạt động hội thanh niên cũng rất nhiều, nhưng sau khi tốt nghiệp ra trường, cậu luôn làm tốt hơn tớ, nhưng tớ có tỏ ra uất hận ghen tị gì chưa nào? Cậu làm viên chức văn phòng, tớ thì vất vả lo lang thang đây đó không vương bận, nước sông không phạm nước giếng. Tớ coi cậu là bạn suốt đời, thế mà cậu lại nhảy ra kết tội tớ trước!”

“Tớ...”

“Tớ cái gì mà tớ, đừng khóc nữa, cũng chẳng ai chết, mau đứng dậy cho tớ, tháp tùng bồn cung đi uống rượu!”

Hà Man bị Tiểu Hoàn dắt ra khỏi cửa như đất một chú cún.

Gió đêm se lạnh.

Ở hai phía của con đường nhỏ hẹp tĩnh mịch, đèn neon lần lượt bật sáng, ánh sáng mờ vàng xuyên qua tán cây tiêu huyền rậm rạp, ẩn hiện trên những bụi cỏ ven đường. Thành phố này xưa nay vẫn thế, càng về đêm càng đẹp.

Hà Man và Tiểu Hoàn ngồi cạnh nhau bên vệ đường, nhìn những “động vật thành phố” hối hả qua lại, chậm rãi uống bia.

“Không ngờ chúng mình cũng đến cái tuổi ngồi ở lề đường ngắm các em chân dài ngực bự rồi.”

Hà Man cười. “Các em ấy cũng ngưỡng mộ Chanel của cậu chứ sao. Nói đến đây mới nhớ, cậu ngồi bên đường thế này quần áo hồng hết, không xót của à?”

“Hàng nhái đấy.”

“Nhái? Tất cả đều là hàng nhái?”

“Giày là thật, quần áo là giả. Hàng hiệu mà, ai chẳng muốn mặc. Nhưng nếu chưa đại gia đến mức mua đồ không chớp mắt thì cũng vẫn phải ăn mặc có chiến lược. Kết hợp lẫn lộn mấy cái giả với mấy cái thật thì mới có sức thuyết phục.”

“Câu này kinh điển đây, ai nói thế?”

Lộ Tiểu Hoàn cười khanh khách. “Cậu chứ ai.”

“Xem ra tớ vẫn uyên bác sáng suốt như thế nhỉ.” Hà Man lắc lắc lon bia, nghe tiếng chất lỏng bên trong chao qua sóng lại.

“Cậu vẫn sẽ trách tớ thôi!” Hà Man nói. “Dù sao thì cậu cũng thích Randy thế cơ mà.”

“Thật ra, nếu tình cảm của bọn tớ thực sự gắn bó thì sao có thể chỉ vì cậu vừa làm loạn một cái là đòi chia tay luôn chứ. Trước khi chuyện này xảy ra thì hai chúng tớ đã bằng mặt mà không bằng lòng rồi, loại đàn ông như anh ta chỉ thích cảm giác mới mẻ, nếu không cũng chẳng đến nỗi yêu đương bao năm mà không đá động gì đến cưới xin như thế. Randy luôn cho rằng, những năm tháng đẹp đẽ nhất của anh ta chỉ có một người phụ nữ duy nhất là tớ, đường đời bị xác định quá sớm, bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, và tớ làm anh ta lỡ dở.”

“Thần kinh à!” Hà Man nghe xong đã giận sôi người. “Tớ đã sớm thấy anh chàng này hơi bị bệnh yêu bản thân, không ngờ lại quá quái đến thế. Có phải anh ta còn muốn bắt cậu trả lại quà không?”

Tiểu Hoàn mỉm cười, không có vẻ gì quá buồn rầu. “Cậu đã giúp Randy toại nguyện, anh ta đã muốn chia tay từ lâu rồi, nhưng luôn hy vọng việc chia tay là do nguyên nhân từ phía tớ trước, như thế anh ta phải được trách nhiệm. Cậu nói tớ lãng nhăng với Tạ Vũ, tớ nói không phải, không ngờ anh ta lại tin cậu chứ không tin tớ. Thử hỏi, mối tình này có ý nghĩa gì nữa.”

Hà Man thở dài, thẫn thờ nhìn đắm đắm vào bóng cây.

“Tiểu Hoàn, vậy cậu bảo, giữa tớ và Tạ Vũ còn ý nghĩa gì không?”

“Còn muốn ở bên nhau thì sẽ có ý nghĩa, không muốn ở bên nhau thì sẽ chẳng còn ý nghĩa gì hết. Tình yêu đâu có phức tạp như thế, nói toạc ra chỉ có hai



câu đó thôi. Cậu có yêu anh ấy không?”

Hà Man gật đầu.

“Anh ấy còn yêu cậu không?”

“Không biết.”

“Hỏi anh ấy đi.”

“Không dám.”

“Đi hỏi anh ấy. Chớp mắt là hết nửa đời người, cậu xem cậu kia, loáng một cái, ôi chao, mất toi 5 năm! Biết đâu chớp mắt một cái nữa là vào quan tài, cậu còn định kéo dài đến bao giờ mới hỏi hả?”

“Cậu có biết nói chuyện không đấy!” Hà Man huých nhẹ cùi chỏ vào Tiểu Hoàn. “Tớ chỉ cảm thấy anh ấy rất ghét tớ, nhưng lại không hiểu tại sao, có lẽ vì những chuyện cậu vừa kể, do tớ cãi cọ vô cớ... Bọn tớ ly hôn rồi còn gì.”

“Đâu có, sau khi cậu làm tớ tức điên bỏ đi, các cậu còn ở bên nhau thêm gần nửa năm nữa cơ. Về sau chính cậu nằng nặc đòi ly dị, có phải Tạ Vũ đưa ra ý đấy đâu.”

“Thật á?” Hà Man kinh ngạc. “Thế trong nửa năm đó, hai bọn tớ thế nào?”

“Làm sao mà tớ biết được! Tớ chỉ ước cả đời này không bao giờ gặp lại cậu nữa.”

Hà Man im lặng.

Lúc này, dường như nhớ ra việc gì đó, Tiểu Hoàn nghi ngờ hỏi. “Cậu vẫn đi khám chỗ bác sĩ Lư phải không?”

“Bác sĩ Lư?”

“Bác sĩ tâm lý của cậu ấy! Ông ấy do tớ giới thiệu cậu đến khám, bắt đầu từ khoảng một năm trước gì đó, một hai tuần cậu đến một lần. Tớ còn nhớ cậu bị rụng tóc, mất ngủ, mặt mọc đầy mụn, tính khí cực kỳ nóng nảy, đi khám ở chỗ ông ấy một thời gian, vậy mà đã có chuyển biến tốt. Dù sao thì cho đến lúc bọn mình xích mích, cậu vẫn luôn kiên trì đi khám.”

Tiểu Hoàn lười biếng quàng tay lên vai Hà Man. “Tớ nghĩ có thể ông ta biết giữa cậu và Tạ Vũ đã xảy ra chuyện gì, vì cậu sẽ kể rất nhiều với bác sĩ tâm lý, biết đâu phòng khám đều ghi chép lại, cậu có thể đi hỏi xem sao.” Tiểu Hoàn dùng một lát rồi nói thêm “Tớ quả quyết, chắc chắn ông ta biết chuyện gì đó.”

“Sao cậu lại khẳng định như thế?” Hà Man không hiểu lắm.

Tiểu Hoàn cười gượng. “Trực giác thôi.”

Cô kết thúc chủ đề này, cầm lon bia còn một nửa chạm lon với Hà Man. “Nào... Cạn nhé!”

“Tiểu Hoàn, cảm ơn cậu đã tha thứ cho tớ.”

“Không phải tha thứ hay không tha thứ!” Tiểu Hoàn lắc đầu. “Chuyện đã xảy ra thì dù tớ có tức giận thế nào đi chăng nữa, cậu có hối lỗi thế nào đi nữa, cũng không thay đổi được gì. Có điều, hôm nay khi nhìn thấy cậu, tớ nhận ra mình vẫn muốn làm bạn với cậu, mãi mãi.”

Tiểu Hoàn nhìn vào mắt Hà Man. “Vì vậy... cái gì qua rồi thì hãy để nó qua đi.”

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11: Kỳ hạn của phần thưởng

Đã bao giờ bạn có cảm giác trái tim mình

héo úa? Tựa như có thể trông thấy trái tim

của mình đang vùn vụt chìm xuống, như trời

bỗng nhiên âm u, mờ tối mà không hiểu lý do.

Những khi con chán nản ùa đến nhấn chìm

mọi thứ, những lúc đó, thật ra người ta thường

không khóc.

1.

Khi tỉnh rượu vào ngày hôm sau, người ta thường cảm thấy vô cùng chán nản và trống rỗng.

Còn là thứ hàng hóa có lãi suất cao. Nó có thể đem đến cho người ta dũng khí và sự vui vẻ trong phút chốc, nhưng ngày hôm sau nó lại cướp đi gấp bội, thêm vào đó là dạ dày đau, đầu óc văng vác cùng với sự chán ghét cực điểm đối với thế giới này.

Hà Man quên kéo rèm cửa, nên buổi sáng bị ánh nắng gay gắt rọi vào làm tỉnh giấc. Cô lăn lộn trên giường gần một tiếng đồng hồ mới đủ quyết tâm để ngồi dậy, không ngờ động tác đơn giản vậy mà cũng khiến cô suy chút nữa nôn thốc ra.

Trải qua cả một ngày lo lắng bất an và ăn uống linh tinh, đến gần tối, ánh chiều tà chênh chếch chiếu vào căn phòng, cuối cùng cô cũng có chút cảm giác mình sống lại. Điện thoại có 7 tin nhắn đến, một tin là của Tiểu Hoàn nhắn cho cô trước khi lên máy bay, nhắc cô phải luôn giữ gìn sức khỏe, hẹn sau khi đi công tác về sẽ lại gặp mặt. Một tin của chị Hà Kỳ hỏi cô hiện đang ở căn hộ nào, chị ấy đã ngâm được chút rượu ủ hoa quế muốn mang sang cho cô. Còn 5 tin còn lại là quảng cáo rác và tin nhắn lừa đảo, tụi lừa đảo bây giờ cũng rảnh rồi thật, còn thích dùng ký hiệu bằng những dấu chấm câu.

Hà Man cảm thấy rất ư rữ. Tạ Vũ dường như không thêm quan tâm đến việc cô sống chết thế nào, anh không chút tơ hào đếm xỉa đến một người nguyên thủy đang sống trong xã hội hiện đại như cô.

Cô vuốt vuốt mái tóc, cuối cùng quyết định ra khỏi giường.

Hà Man dạo một vòng quanh siêu thị, mua mấy đồ lặt vặt như trứng gà, sữa... nhét đầy tủ lạnh, nghĩ ngợi hồi lâu, lại mua thêm vài hũ thủy tinh nhỏ rộng miệng để làm bánh Mousse[1].

[1] Bánh Mousse: là loại bánh vừa đẹp mắt vừa dễ làm, đây là một món bánh tráng miệng nổi tiếng của người Pháp được rất nhiều người ưa chuộng.

Trước đây cô chỉ biết làm một số món ăn đơn giản, chỉ sau khi sống cùng Tạ Vũ mới khổ luyện tay nghề nấu nướng. Tạ Vũ thích ăn đồ ngọt, nên cô đã học cách làm bánh mỳ, bánh nướng, bánh ngọt các loại... Tỉnh dậy sau cuộc rượu, tìm đập thỉnh thịch như đánh trống, cô nghĩ có lẽ làm chút gì đó ăn nhẹ chắc sẽ đỡ hơn.

Quả nhiên già thật rồi. Hồi mới hai mươi mấy tuổi rượu chè say sưa, đánh bài, hát karaoke thâu đêm, vậy mà sáng hôm sau tỉnh lại vẫn hùng hực khí thế, tinh thần vẫn phấn chấn, đâu có thâm hại giống như bây giờ chứ.

Hà Man thở dài thườn thượt, xắn ống tay áo lên, hoang mang nhìn đồng thực phẩm trước mặt.

Nên nấu thế nào nhỉ?

Có lẽ lâu lắm rồi tay nghề không động đến nên giờ đã kém cỏi, Hà Man phải vắt óc nghĩ khá lâu, cuối cùng cũng phải thừa nhận, lẽ nào già thì già, đến trí nhớ cũng giảm đi một cách rõ rệt như vậy? Cô đành rút điện thoại ra, lên mạng lục tìm cách làm bánh Mousse.

Trứng gà tách lòng đỏ và lòng trắng, cho bơ tươi, sữa đặc vào lòng trắng trứng, đánh bông lên để vào trong khay inox, thêm đường, dâu tây thái hạt lựu vào rồi dùng máy đánh trứng đánh đều lên.

Trong đầu cô vẫn còn chút ấn tượng mơ hồ, vì thế khi bỏ điện thoại xuống liền bắt tay vào đánh trứng. Sự lao động mang tính máy móc rất dễ khiến người ta phải ngẩn người ra, cô luôn chân luôn tay, nhưng các dòng suy nghĩ lại phiêu diêu tận đâu đó. Từng câu nói tối qua cùng với Tiểu Hoàn rõ ràng rất rành mạch, nhưng có lẽ vì uống say và ngủ một giấc dài, giờ hiện tại và những cảnh tượng trong giấc mơ cứ đan xen, xoắn bện vào nhau trở nên hỗn loạn khiến cô khó có thể hiểu nổi.

Cách đánh trứng để làm bánh không nhớ, tối qua nói những gì cũng không nhớ, vậy mà sao khi tỉnh lại chỉ nhớ mỗi những chuyện ngọt ngào nhất – đó là tuần trăng mật chứ. Tại sao cô không mất trí nhớ hẳn 10 năm đi, quên sạch cái người có tên Tạ Vũ ấy!

Hà Man cảm thấy tâm trạng của mình vô cùng tồi tệ.

Mãi đến khi cảm giác cánh tay mình đang tê rần rần, lúc đó cô mới đặt máy đánh trứng xuống, cẩn thận đổ hỗn hợp sền sệt đó vào khay đựng rồi cho vào tủ đông.

Ồ, phải để đông bao lâu nhỉ? Hà Man cau mặt nhíu mày, bực mình lại rút điện thoại ra tra tìm một lần nữa.

Đại khái khoảng 2 tiếng đồng hồ.

Hai tiếng đồng hồ này, Hà Man quyết định đi tìm Tạ Vũ để nói rõ mọi chuyện.

Hôm qua có một câu nói mà hiện cô nhớ rất rõ. Cô vừa ngủ một giấc thì 5 năm đã trôi qua. Không hiểu lần tỉnh dậy sau, cái mạng của cô có còn không nữa, vậy thì có gì cô không dám nói.

2.

Cô đã trả chìa khóa lại cho Tạ Vũ từ lâu, cũng không dám nhắn tin cho anh nói rằng mình đang đứng đợi ở cổng, sợ anh đang bận, nhận được tin nhắn của mình lại phải vội vàng quay về nhà, cuối cùng lại vì thế mà đâm ra ghét cô là kẻ hay gây phiền phức.

Hà Man bàng hoàng nhận ra mình đã lùi về vị trí của một người xa lạ, lúc nào cũng sợ hãi đem đến phiền phức cho anh. Từ lúc mở mắt thức dậy ở bệnh viện cho đến hiện tại, chẳng qua cũng chỉ là hơn 1 tháng, cô đã thích ứng được với thế giới mới này, thích ứng được với thân phận mới của mình, cũng đã chấp nhận những ác nghiệt mà một Hà Man khác gây ra.

Giờ là 9 giờ tối, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua, cô vẫn đứng đợi Tạ Vũ.

Nếu không về, bánh mousse sẽ bị đông cứng mà hỏng mất. Cô tự nhủ, cố chờ thêm 5 phút nữa thôi.

5 phút trôi qua, người vẫn không thấy đâu. Lại năm phút nữa trôi qua – vẫn bật bóng chim tăm cá.

Đành thôi vậy. Hà Man chậm chậm lê chân rời khỏi khu nhà, bắt một chiếc taxi đi về, lôi hỗn hợp bánh mousse từ trong tủ đông ra, một mình ăn hết 3 cốc ngán đến muốn ọe.

Tình bạn mất đi nay tìm lại được khiến cô rất vui, nhưng chớp mắt Tiểu Hoàn lại đến một nơi đất khách quê người, điều đó khiến cô càng cảm thấy trống rỗng. Còn 10 ngày nữa là hết tháng, trước kia khi quan hệ hai người còn hòa hợp, Tạ Vũ vẫn luôn khuyến khích cô chăm lên hồ sơ của công ty để làm quen lại nội dung công việc, tài cho cô rất nhiều những clip về các cuộc gặp mặt cuối năm của công ty để cô có thể quen dần với các đồng nghiệp, còn giúp cô sắp xếp lại sổ ghi chép những sự kiện trọng đại và những dự án quan trọng xảy ra trong công ty mấy năm gần đây. Nhưng cô chưa xem một chút nào.

Cô cảm thấy sợ hãi, cũng cảm thấy nó chẳng có nghĩa lý gì. Cô không thể đốt lại ngọn lửa nhiệt tình với cuộc sống nữa. Cô cũng từng là một người biết phấn đấu từ hai bàn tay trắng, Tiểu Hoàn nói sau khi tốt nghiệp cô đã lăn lộn giỏi hơn cô ấy, điều đó quả thật rất đúng. Hoàn cảnh gia đình của Tiểu Hoàn thuộc hàng thường thường bậc trung, tuy không thể cung cấp cho cô tiêu xài một cách hoang phí, nhưng để có được một cuộc sống đầy đủ thì chắc chắn không thành vấn đề. Còn Hà Man từ trước luôn vậy, cố gắng hết sức, chăm chỉ làm việc, không bỏ lỡ bất kỳ một cơ hội nào. Trong tình yêu cô cũng dốc lòng chuyên tâm như trong kinh doanh vậy, bởi thế mới có được mọi thứ như sau này.

Nhưng giờ cô lại trở thành tay trắng, thậm chí còn bị số phận đập cho một nhát từ trên đỉnh cao lăn lông lốc xuống vực sâu.

Giờ cô có thể làm gì chứ? Lại làm một người phụ nữ mạnh mẽ sau ly hôn, sau đó cô độc đến già ư? Hay rũ bỏ hoàn toàn những mùi mồi sương khói trong quá khứ, lập tức chạy ào ra kia tìm một niềm vui mới?

Chợt nhớ ra hình như tối qua Tiểu Hoàn có nhắc đến bác sĩ tâm lý, nhưng lúc đó cô đã chệnh choáng say, không nhớ nổi vị bác sĩ đó tên là gì. Cô gọi điện cho Tiểu Hoàn để hỏi, nhưng cô ấy lại tắt máy.

Hà Man đành nhắn tin cho Tạ Vũ. “Anh rảnh không? Em muốn hỏi anh một chuyện. Tiểu Hoàn nói với em, trước đây em có theo một bác sĩ tâm lý, nhưng giờ Tiểu Hoàn ra nước ngoài rồi, em không liên lạc được với cô ấy. Anh có biết điện thoại và địa chỉ của phòng khám đó không?”

Hỏi mấy thứ này chắc không có gì quá đáng chứ – cô nghĩ vậy.

Hà Man cho rằng Tạ Vũ chưa chắc sẽ để ý đến mình, nên đặt điện thoại xuống đi tắm. Khi quay lại thấy liền 3 cuộc gọi nhớ – đều của Tạ Vũ.

Cô vội vàng gọi lại, bên kia nhanh chóng bắt máy. “Sao em không nghe điện thoại?”

Hà Man giải thích. “Em vừa đi tắm không nghe thấy, xin lỗi anh. Sao thế?”

“Không có gì. . . Anh chỉ thấy lạ vì sao em lại phải đi khám bác sĩ tâm lý, chẳng phải giờ em đang rất ổn đó sao?”

Em không hề ổn chút nào. Nhưng cô không nói.

“Chỉ là em cảm thấy. . . có lẽ sẽ giúp ích cho việc nhớ lại quá khứ. Tiểu Hoàn nói, giai đoạn cuối trước khi bị tai nạn em thường xuyên đến gặp bác sĩ tâm lý, em không muốn lúc nào cũng quấy rầy anh, chỉ bằng mình tự đi xem sao, có lẽ sẽ nhớ ra gì đó.”

“Anh nghĩ không cần thiết đâu. Trước đây anh từng nói những trò đầy chi lừa tiền mà thôi, giờ em đang yên đang lành, đang vui vẻ thế này tự nhiên đi khám làm gì chứ, không có bệnh cũng thành có bệnh đấy.”

Giọng Tạ Vũ lộ vẻ không hài lòng. Hà Man lại lo lắng không hiểu mình lại làm gì mạo phạm đến anh ấy.

“Cũng không đến mức phải đi khám. . . chỉ là em muốn xem lại bệnh án của mình trước đây mà thôi, em nghe nói còn có cả băng ghi âm nữa. Chẳng qua em cũng muốn tự mình làm lấy tất cả, mau chóng hồi phục thôi mà.”

“Nhớ không ra thì thôi không nhớ nữa. Em như vậy là ổn lắm rồi, hà tất cứ phải lao vào ngõ cụt, xoáy sâu vào vấn đề làm gì?”

Vốn dĩ Hà Man đã nhận nhin từ rất lâu, nhưng giọng điệu của Tạ Vũ rốt cuộc đã khiến con giận dữ trong cô bùng nổ, sự tủi thân và đau lòng mấy hôm nay cộng thêm mấy tiếng đồng hồ vừa phải đứng ở cổng ngõ ghêch chờ đợi khiến máu nóng bốc lên nghìn ngút.

“Chẳng phải em muốn biết vì sao chúng ta chia tay sao? Nếu không đang yên đang lành em phải tìm lại ký ức làm gì, anh tưởng em ăn no rủng mỡ hả? Anh cũng chẳng nói cho em hay vì sao từ sáng đến tối nhìn em như kẻ thù giết cha không đội trời chung vậy, không hề cho em biết một chút lý do nào. Đúng, em phá đám anh và bạn gái, em sai, em xin rút lui, tại em hết, hai người quay lại với nhau đi. Em sẽ không bao giờ quấy rầy hai người nữa, em tự đi tìm ký ức của mình, sau đó sẽ quay trở lại công ty làm người phụ nữ cổ còn khắc nghiệt, được chưa? Anh không cần phải châm chích em thế nữa được không?”

Lòng ngực Hà Man phập phồng mãnh liệt, đầu dây bên kia, Tạ Vũ không nói một lời.

Hai người im lặng phải đến nửa phút, Hà Man không chịu được nữa, chua xót cất giọng. “Đủ rồi, em không gây chuyện nữa, em sẽ tự đi hỏi. Đã làm phiền anh, xin lỗi.”

“Man!”

Ngón tay Hà Man đã chuẩn bị chạm nút ngắt cuộc gọi, bỗng nghe thấy tiếng gọi gấp gấp từ đầu bên kia vọng lại, cô vội vàng áp điện thoại lên tai.

“Nếu em muốn, vậy anh sẽ nói cho em biết.” Giọng Tạ Vũ nhẹ như gió thoảng.

3.

Tạ Vũ nói hết mọi chuyện – hầu như không có nhiều khác biệt với Tiểu Hoàn lắm. Hà Man lặng thinh ngồi nghe tiếng nói trầm ấm mà chậm rãi của người đàn ông bên kia đầu dây. Bất giác, cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của anh lúc này.

Đó có lẽ là một vẻ mặt mà Hà Man chưa gặp bao giờ.

“Đó là do anh không thể khiến em tin anh. Là anh cảm thấy đổ kị với em. Vốn dĩ là người đàn ông trong gia đình thì phải cang đáng nhiều hơn mới phải, nhưng anh lại không làm được. Không làm được thì thôi, nhưng đến dừng khí để cứu vãn nó anh cũng không có, chỉ biết chạy trốn trong men rượu, cố ý có những biểu hiện mập mờ với những cô gái khác để khiến em tức giận, chỉ vì muốn chứng minh sự hấp dẫn và lòng tự trọng của mình. Anh muốn dùng cách đó để chứng minh mình không kém cỏi so với em, vốn dĩ muốn em có thể chú ý đến anh một chút, không ngờ... cuối cùng lại đến mức đó.”

“Thế anh và mấy cô gái kia...”

“Không có gì cả. Chúng ta ly hôn rồi nên anh cũng không cần phải nói dối em nữa. Quả thật chẳng có gì cả. Tất cả chỉ là bịa đặt mà thôi.”

Hà Man không biết phải nói tiếp câu gì nữa.

Có lẽ đúng như thế thật. Cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là những mâu thuẫn nhỏ nhưng tích tụ, dồn nén từ ngày này tháng khác không được tháo gỡ, đến một thời điểm nào đó tự dưng bộc phát, ai cũng không chịu đưa tay ra ngăn cản, nên mới có kết cục như thế.

Cô hé miệng, nhưng vẫn không thốt lên nổi lời nào, muốn nói nhiều lắm, nhưng hình như lại chẳng có gì để nói.

Những nghi vấn theo đuổi bao lâu nay, giờ giống như cú đấm mạnh xuống một đám bông mềm vậy.

Em... em đến chỗ anh đây.” Giọng cô khàn đặc.

“Muộn rồi, không cần đâu.”

Hà Man sững người. “Sao thế, anh không tiện à?”

Anh nói không có ý nghĩa gì cả.

“Anh nói em không cần phải đi tìm bác sĩ tâm lý làm gì, chẳng qua không muốn thấy em tiếp tục đi tìm chân tướng của việc ly hôn, nên sợ em tổn công tổn của mà thôi. Trước đây anh không nói vì thấy chẳng có gì đáng nói mà có nói cũng không thể rõ ràng được. Cuộc sống vẫn phải tiếp tục, việc gì em cứ phải day dứt, trăn trở mãi về điều đó, chỉ bằng cứ nhìn về phía trước, bước tiếp, sống tiếp.”

“Không quan tâm đến quá khứ nữa, thế tương lai của em thì sao?” Cô sốt ruột hỏi.

Tương lai liệu có bắt đầu lại được không? Nếu cả hai cùng có lỗi, vậy anh đã biết mình mắc lỗi chỗ nào, còn em đã mất trí nhớ, cũng không còn là à đàn bà đáng ghét thuở nào nữa, chúng ta liệu có thể có tương lai nữa không?

“Cái gì mà tương lai?” Giọng Tạ Vũ vô cùng lạnh nhạt.

Hà Man cười. “Không có gì. Cảm ơn anh, em đã biết rồi.”

Mưa... từng hạt từng hạt tí tách đập vào cửa kính. Một đêm dài, Hà Man không ngủ, cũng không hề rơi nước mắt.

Bỗng nhiên cô cảm thấy thất vọng tràn trề về người đàn ông mang tên Tạ Vũ.

Mối tình mình tâm tâm niệm niệm, chẳng qua chỉ là không điều chỉnh sự sai lệch về thời gian mà thôi. Tất cả mọi người đều đã thay đổi, Tiểu Hoàn cũng được, Hà Kỳ cũng được, nhưng sao lại là Tạ Vũ. Họ vừa mới ly hôn, anh ấy liền có ngay một người con gái yêu kiều, xinh đẹp, đáng yêu, mỗi lần gặp mình đều tỏ vẻ hối lỗi, ngoài mặt thì chu đáo, nhẹ nhàng nhưng thật ra từ lâu đã muốn hất mình ra xa anh ta.

Dù sự cự tuyệt có dịu dàng đến đâu, thì chung quy trong đó vẫn hàm chứa sự chế giễu, châm biếm đến gai lòng.

Thật ra từ lâu anh ấy đã không còn yêu cô nữa.

Sự thực này khiến tim cô vỡ vụn, nhưng mắt cô lại khô khốc.

Đã bao giờ bạn có cảm giác trái tim mình héo úa? Giống như có thể trông thấy trái tim của mình đang vụn vỡ chìm xuống, như trời bỗng nhiên âm u, mờ tối mà không hiểu lý do. Nhưng khi con chán nản ulla đến nhấn chìm mọi thứ, lúc đó, con người ta thường không khóc.

4.

Đầu tháng, Hà Man quay lại công ty làm việc.

Trong 10 ngày cuối của tháng trước, cô đã xem lại toàn bộ một lượt những bản ghi chép của công ty, xem lướt qua những dự án trong quá khứ, chăm chú nghiên cứu những dự án đang thực hiện. Dù sao cũng đã 5 năm trôi qua, chính sách, chiến lược thực hiện công việc của giới quảng cáo và truyền thông, công cụ, phương tiện truyền đạt đã có nhiều sự thay đổi kinh thiên động địa. Hơn 1 tháng trước Hà Man còn là một người tụt hậu về cái tạm gọi là sức mạnh thần bí của “phương tiện truyền thông mới”, đương nhiên có rất nhiều điều mới mẻ mà cô phải gồng sức để hiểu, nhưng thật may về cơ bản những khái niệm đó đều không có gì thay đổi mấy. 5 năm trước, cô là một người tràn đầy nhiệt huyết, không sợ khó, không sợ khổ, có một nền tảng vững chắc trong công việc, đầu óc cũng nhanh nhẹn, linh hoạt, trong “tĩnh vực tái tạo thương hiệu”, cô là một trong những chuyên viên cao cấp nhất của bộ phận nghiệp vụ trong công ty, điều này là cơ sở chắc chắn bảo đảm cô không thể thất bại một cách thảm hại được.

Huống hồ còn có mạng internet nữa. Những gì không biết, không hiểu cô đều có thể lên mạng tra cứu.

Điều đáng tiếc chính là, khi lại lao vào công việc một cách không sợ khó, không sợ khổ như vậy, cô phát hiện ra trí nhớ của mình bị giảm sút một cách nghiêm trọng. Trước đây chỉ cần nhìn một lượt cô đã có thể ghi nhớ một cách chính xác những dữ liệu về khách hàng, giờ chốc chốc lại phải lật giờ xem lại, cũng giống như khi cô làm bánh mousse kem vậy, xem đi xem lại vài lượt từng bước chỉ dẫn.

Quả nhiên già thật rồi.

Còn có một sự thật hiển nhiên nữa là, từ sau khi mất Tạ Vũ, Hà Man trở nên lạnh lùng hơn cả. Cô vẫn tươi cười với nhân viên thu ngân siêu thị, cười mỉm với nhân viên chuyển phát hàng đặt qua mạng, cười khẽ với những nhân viên phục vụ trong nhà hàng, nhưng trong sự mông lung mờ mịt ấy, cô cảm thấy tất cả những cái đó đều chỉ là một trình tự, chẳng có chút liên quan gì với bản thân.

Sự lạnh nhạt đó cũng khiến cô mất ngủ. Cô không hề cảm thấy mình tiêu tụy đi, những khi trần trọc không yên, cô dành thời gian cho công việc học tập, bổ sung kiến thức.

Điều khiến Hà Man an ủi nhất chính là – sau 5 năm, giám đốc của cô vẫn là người cũ, cô không phải lo nhận nhầm người. Còn đối với những nhân viên dưới quyền, không nhận ra họ cũng không sao, để họ tự đến trình diện là được, dù sao cấp dưới cũng không dám trực diện chất vấn cô vì sao lại làm những việc kỳ quái như vậy.

Chẳng hạn như hiện tại.

Hà Man ngồi trên ghế giám đốc, nhìn về phía một loạt 6 nhân viên cấp dưới đang ngồi trên ghế sofa cách cô một cái bàn lớn. Cô nhìn họ cười vẻ hời hợt, vậy mà trong số họ có người đã tỏ ra sợ hãi một cách rõ rệt.

Không hiểu giám đốc sáng tạo Hà trước đây rốt cuộc đã khiến người khác khiếp vía đến mức nào, khiến mấy cô cậu đang ngồi trước mặt đều cho rằng nụ cười thân thiện hiem hoai trên gương mặt của cô lúc này chính là tín hiệu chuẩn bị rán giòn họ như rán cá, ai cũng sợ đến lắp bắp.

“Các cô cậu... tự giới thiệu lại bản thân một lần nữa vậy, và cũng nói một lượt về bộ phận công tác cũng như công việc của mình đang phụ trách, đang theo dự án nào, cảm giác ra sao, có ý nguyện muốn điều chỉnh lại nội dung công việc hay chức năng gì đó, cứ tùy ý nói.”

Về mặt của mọi người kiểu như người sống gặp phải ma vậy.

Sớm đã chuẩn bị, Hà Man cười hiền hòa, cất giọng nhẹ nhàng nhưng đáng tin cậy nói. “Là thế này, sau tai nạn, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về cuộc đời, nhưng chắc có lẽ mọi người cũng không có hứng thú nghe tôi nói mấy câu sáo rỗng đó đúng không! Về khách quan, tôi cũng đã có một khoảng thời gian rảnh rỗi để xem xét tỉ mỉ, chi tiết về bộ phận sáng tạo của chúng ta. Trong thời gian tới khối lượng công việc rất nhiều, tôi không hy vọng mọi người phải vác theo gánh nặng lớn mà bước đi. Cơ hội chẳng mấy khi, tôi bảo đảm hôm nay cho dù mọi người có nói gì cũng sẽ không hề ảnh hưởng đến bát cơm manh áo của mọi người. Ai nói trước nào?”

Cô sớm đã dự định không cần phải giả mạo một Hà Man trước kia nữa.

Tất cả đều mới mẻ, chẳng phải Tạ Vũ từng nói, phải nhìn về phía trước tiếp tục sống đó sao?

Hà Man nghe nhân viên từng người lần lượt nói chuyện, nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã cười.

“Thương hiệu Ann Sophie này mới nghe rất giống băng vệ sinh, nhưng thực ra nó là áo ngực bra của phụ nữ. Phía khách hàng tuy nói bản thân họ chỉ sản xuất duy nhất mặt hàng đó, lấy chất lượng làm nòng cốt, chưa từng nghĩ đến vấn đề phân khúc thị trường và các nhóm khách hàng mục tiêu, nhưng theo tôi thấy, cho dù họ chưa nhận thức đến điều đó, thì thật ra các sản phẩm do họ sản xuất đã giúp họ hoạch định sẵn một phân khúc người tiêu dùng, đó chính là nhắm vào những người phụ nữ trung niên.”

Hà Man nhấn điều khiển trong tay, PPT chạy đến trang sau, các vị lãnh đạo từng bộ phận trong phòng họp tập trung cao độ vào màn hình, mặt ai cũng háng hái, phấn khởi.

Trừ Tạ Vũ, anh không nhìn ai cả, kể cả Hà Man.

“Tên gọi thương hiệu của Ann Sophie nghe có vẻ hơi già dặn, tương đối thu hút những phụ nữ đã lập gia đình tầm tuổi từ 40 trở lên, sau khi thông qua những nghiên cứu thị trường của các đồng nghiệp trong bộ phận của chúng tôi lập ra những báo cáo phân tích tình hình tiêu thụ và doanh thu hàng năm cũng đã chứng minh được điểm đó. Mẫu mã mới mà Ann Sophie sản xuất, theo góc nhìn của những phụ nữ ở tầm tuổi như tôi trở lên...” Nói đến đây, phòng họp cười ồ lên vì câu nói tự giễu của Hà Man. “Mẫu mã này, quả thật rất quê mùa. Có lẽ phụ nữ Âu Mỹ vẫn chú trọng đến mẫu mã của các loại áo ngực, nhưng do bối cảnh nền văn hóa của thị trường châu Á, thì đối tượng thật sự có hứng thú với bra, sức mua cũng mạnh nhất, tần suất thay đổi cũng nhiều nhất – thật ra lại chính là các cô gái trẻ. Họ biết nội y cần phải mua cả bộ, màu sắc áo ngực phải phối màu hài hòa với quần lót, như vậy mới có thể tự tin và khiến bạn tình yêu thích.”

Hà Man vẫn tiếp tục nói, buổi báo cáo trôi vào một trạng thái vô cùng dễ chịu. Trong ánh sáng mờ tối của phòng họp, chỉ mình cô đứng trước màn hình với thần thái ung dung, tự tại, dồi dào sinh lực, dường như tai nạn chưa từng xảy ra, cô chưa hề quên gì cả, lại càng chưa rời xa chiến trường này một lần nào.

Ở một góc xa của phòng họp – Tạ Vũ lúc này ngược đầu lên, khẽ mỉm cười.

Buổi báo cáo kết thúc, Tổng giám đốc hỏi với giọng chưa được thỏa mãn. “Như vậy nếu Ann Sophie phải đổi tên, thì nên đổi thành tên gì?”

Đáng lẽ Hà Man mở miệng trả lời luôn, nhưng nghĩ một lát liền nói. “Hôm nay tôi chỉ muốn cung cấp cho quý vị một số thông tin thiết yếu để mọi người cùng thảo luận, hy vọng có thể nhận được nhiều ý kiến hơn. Sau khi tìm được vấn đề ở chỗ nào chúng ta mới có thể giải quyết vấn đề một cách toàn diện. Tên của thương hiệu này cũng chỉ là một phần trong dự án, các thành viên trong bộ phận chúng tôi đã có khá nhiều ý tưởng hay, giờ tôi muốn nghe thêm ý kiến của các vị.”

Hà Man mỉm cười nói xong, một nửa số người tham gia cuộc họp mặt biến sắc.

Nghe ý kiến của người khác? Cái cô Hà Man này khi nằm viện đã uống nhầm thuốc hay sao? Từ trước đến nay cô ta lúc nào cũng tự cho mình là “Steve Jobs của ngành công nghiệp quảng cáo tương lai”, mục đích không phải là để tin rằng mình có thể tạo ra một Apple nào khác – điều mà cô học tập theo Steve Jobs không chỉ là tính sáng tạo, sự cách tân, mà chính là sự độc đoán. Các báo cáo trong quá khứ của Hà Man không có tên đồng nghiệp trong bộ phận mình, không có ý kiến của người khác, cô ta luôn luôn đúng, nhất định đúng, nhất định có lý, kẻ nào dám dị nghị, cô ta sẽ kiên quyết đấu tranh đến cùng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ rõ vẻ hoài nghi.

Tạ Vũ từ đầu vẫn luôn im lặng, lúc này mới lên tiếng. “Cô có biết, tên thương hiệu Ann Sophie thật ra là tên em gái ruột của Tổng giám đốc công ty đó?”

“Thế thì sao?” Hà Man ra dấu cho anh tiếp tục nói.

“Khi chọn cái tên này để làm thương hiệu sáng lập, điều đó đã tồn tại nhiều ý nghĩa đặc thù trong đó. Cô vừa lên đã muốn thay cái tên mà họ đã sử dụng 7 – 8 năm nay, khách hàng e sẽ không vui.”

Nụ cười gần như ngưng đọng trên khuôn mặt bình thản của Hà Man. “Khách hàng e sẽ không vui – cái ‘e’ đó cũng là do chính anh phỏng đoán. Tên thương hiệu có ý nghĩa đặc thù, điều này có lẽ cũng là do anh phỏng đoán. Có lẽ năm xưa khi mới sáng lập nên công ty, anh ta không nghĩ ra nổi một thương hiệu mang vẻ nữ tính hóa, vì thế mới chọn đại tên của cô em gái ruột, lại có thể khiến em mình vui vẻ, đơn giản chỉ vậy mà thôi, dù có thay đổi đi chắc giám đốc cũng không nhất thiết phải đau lòng đến thế. Khách hàng tình nguyện để công ty chúng ta quyết định vấn đề này, và cũng không hề yêu cầu rằng không được thay đổi tên thương hiệu, nhìn từ góc độ của khách hàng, tôi thấy chúng ta không cần thiết phải mua dây buộc mình.”

“Hơn nữa...” Hà Man càng nói, nụ cười càng sáng rõ. “Cho dù khách hàng không hy vọng đổi tên thương hiệu Ann Sophie này, theo thông lệ anh ta cũng có thể tiếp nhận kiến nghị của chúng ta, sáng lập nên một dòng sản phẩm phụ bên cạnh dòng sản phẩm chính, biến nó thành con át chủ bài nhắm vào thị trường các cô gái trẻ, thay đổi mẫu mã, phong cách, lựa chọn lại kênh quảng cáo, điều đó hoàn toàn không có vấn đề. Tóm lại, bộ phận sáng tạo chúng tôi sẽ tận tâm tận lực để cung cấp một bản báo cáo hoàn chỉnh nhất, còn có thể truyền tải nội dung đó đến với khách hàng hay không, e đó là công việc của anh mất rồi. Đúng không, giám đốc Tạ?”

Quả nhiên – cả hội trường nổi lên những tiếng xì xào.

Tất cả những người có mặt, trong đó bao gồm cả Tổng giám đốc, lúc này đều tin chắc, cô Hà Man này không hề thay đổi, chất lượng thuốc của bệnh

viện vẫn ổn.

Tạ Vũ mỉm cười, không nói câu nào.

5.

Một tháng trôi qua trong bình lặng như vậy. Có lẽ do quay lại công việc một cách đột ngột nên cô khó có thể thích ứng nhanh với cường độ công việc như thế, nhiều lúc cô thấy chóng mặt, váng đầu, thường quên việc này việc kia, nhưng may thay không để xảy ra sơ suất gì lớn. Cô đã trở lại cương vị giám đốc sáng tạo một cách thành công, đã có chút vốn đầu tiên để sống yên phận trong thế giới này.

Nhưng từ đó, cô cũng không hề nói thêm một lời nào với Tạ Vũ. Cứ nghĩ đến sự theo đuổi của mình sau khi tình lại bị mất trí nhớ mà luôn cảm thấy khó chịu, lại cảm thấy bất công. Mỗi lần trông thấy Tạ Vũ, tim cô lại thầm nhói đau, thà không gặp thì hơn.

Trung thu, công ty tổ chức cho toàn bộ nhân viên đi hát karaoke. Trừ một vài người thích hát hò, luân phiên nhau cầm micro cả buổi thì những người khác lại ăn uống, hò hét linh đình.

Hà Man không thể. Tửu lượng cô kém, chỉ uống khi đi cùng người thân mà thôi. Khi tiếp rượu đồng nghiệp, khách hàng hoặc người quen bình thường, cô có thể uống đến mức nôn ọe, nhưng chưa bao giờ say.

Trước đây Tạ Vũ vô cùng hiếu kỳ với cô ở điểm đó, lâu dần cũng hiểu, lúc nào Hà Man cũng giữ một sự cảnh giác đối với người ngoài, nên tự nhiên không thể buông lỏng bản thân uống thật nhiều được.

Bên trong là một khung cảnh hỗn loạn đến ngộp thở, Hà Man đẩy cửa, thoát ra khỏi căn phòng mù mịt khói thuốc và hơi rượu nồng nặc đó, tìm một phòng trống yên tĩnh bước vào, ngồi thừ ra trên ghế sofa.

Cửa không đóng, ngọn đèn yếu ớt ngoài hành lang chênh chếch chiếu vào, cô có thể trông thấy từng người đi qua đi lại, đa phần là những bước chân đều không vững. Có cô gái loạng choạng bước đến đúng cửa phòng thì bỗng đi không nổi, lao đảo ngã quỵ xuống đất, được một người đàn ông đang lui húi đi phía sau dìu dậy rất nhanh, đi về phía trước. Cô gái lại cương quyết giãy ra, vừa khóc vừa hét. “Anh có quyền gì mà quản tôi chứ, chẳng phải anh không còn cần tôi nữa rồi sao, đi mà hát song ca với cô ta đi, anh cút đi, đừng để ý đến tôi...”

Người đàn ông nhẹ giọng dỗ dành, dìu cô ta đi khuất.

Chắc bọn họ cũng là một đôi tình nhân nhỉ – Hà Man đoán thế.

Chắc cũng chỉ là hiểu lầm đơn thuần, cô gái say rượu rồi nhõng nhẽo, hiểu lầm quan hệ của người đàn ông đó với người con gái khác, thành ra cãi nhau như vậy, tình rượu xong là hòa.

Nhưng cũng có thể người đàn ông kia tham thật, là một thằng cha thích bắt cả hai tay, oan gia gặp ngõ hẹp, hai con cá lại xuất hiện cùng lúc trong phòng hát, cuối cùng thuyền lật, ngã nhào xuống nước, trước khi lên bờ anh chàng cũng phải cố vớt một trong hai con cá lên, dùng giọng nhẹ nhàng, ngọt ngào dỗ dành con cá lên bờ cùng mình.

Cũng có khả năng bọn họ là đồng nghiệp trong một công ty, bộ phận nhân sự ra quy định cấm chỉ yêu đương trong văn phòng, cho nên bọn họ đành phải chuyển sang hoạt động bí mật. Ai cũng giả trang là những người độc thân, đàn ông thì được nữ đồng nghiệp thêm khát, còn các cô gái thì chỉ có thể giả vờ nhìn như không để ý, nhưng lại thầm nghiền răng nuốt máu.

Hà Man chờ dẫn nhìn ra bên ngoài, đầu óc chói với.

Đèn hoa lấp lóa, nam nữ dập dìu, ăn uống hát hò chúc tụng nhau. Thế giới này thật có nhiều tình yêu, nhiều cơ duyên khác nhau, nhưng nếu nói trắng ra thì cũng chỉ là quanh quẩn vài chuyện con con như vậy.

Mỗi một đôi tình nhân đều cảm thấy tình cảm của mình mới là đặc biệt nhất, phức tạp nhất, đáng tôn sùng nhất, đáng quý nhất.

Chẳng phải cô và Tạ Vũ cũng vậy sao, hay chỉ mình cô nghĩ vậy.

Nhưng nó cũng là một giai đoạn yêu đương, theo thời gian nó cũng dần có hạn sử dụng. Hạn sử dụng của một lát cá tươi chỉ có một ngày, sữa tiết trùng có hạn sử dụng là 1 năm, mỹ phẩm hạn là 5 năm, cầu cống là 100 năm...

Tình cảm của bọn họ, chẳng qua chỉ là đã quá hạn sử dụng.

Khi mới bắt đầu, nó luôn tươi mới, sau đó dần dần trở nên bốc mùi, nhưng lại không nở vứt đi. Mà cho dù vứt đi rồi lại bị một người cầu thả như cô nhặt lại, đưa lên cắn thử một miếng, nhưng cuối cùng cũng đành phải buông xuống một cách bất lực.

Trong văn viết, người ta gọi hạn sử dụng bằng cái tên mỹ miều “thời hạn thường thức”, điều đó chính Tạ Vũ đã nói cho cô như vậy. Cô luôn thấy bốn chữ đó thật sự rất kỳ diệu, chẳng phải nói “chỉ có tình yêu và ẩm thực là không phụ nhau” sao? Mùi vị của món ăn cũng giống như tình yêu vậy, cần phải thường thức một cách nhâm nhi, từ tốn.

Nhưng hạn sử dụng đã qua rồi – thì sẽ phải làm sao đây.

Ánh đèn trước mặt bị một người chắn sáng, trong lúc giật mình cô thấy hình như đó là Tạ Vũ.

Hà Man đứng dậy, đẩy anh sang bên, rào bước nhanh ra ngoài.

Phía sau không có ai đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Lời xin lỗi

Hà Man chỉ thấy phía trước bắt đầu

trắng dần, tỏa ra những mảnh vụn lấp lánh tựa

như màn hình hoa tuyết trên chiếc tivi thưở nhỏ.

Cô dường như không thể cảm nhận được những

tín hiệu của thế giới bên ngoài nữa. Thật nực

cười, vậy mà cô vẫn nghĩ mình là người thuần

kiết hoàn hảo bị tổn thương nhiều nhất.

1.

“Cô Hà, bác sỹ Lư có chút việc đến muộn một chút, giờ đang trên đường tới đây, ông ấy nói cô cứ nghe mấy băng ghi âm đang để trên bàn trước.”

Y tá của phòng khám tâm lý tư nhân xem ra dịu dàng ân cần hơn nhiều so với trong bệnh viện công lập, có lẽ nguyên nhân là do khối lượng công việc không giống nhau. Hà Man chẳng phải cũng đã từng vì áp lực khủng khiếp của công việc mà hay gắt gỏng vô cớ với những người xung quanh đó sao?

Cuối cùng cô cũng tìm được đến phòng khám này. Xuất viện đã hơn 3 tháng, Hà Man cũng chẳng muốn tìm hiểu chân tướng của chuyện ly hôn nữa. Biết hay không cũng chẳng quan trọng, dù sao Tạ Vũ cũng chẳng thể quay lại bên cô.

Chỉ là trong những ngày này, cảm giác cô độc bao trùm lên mọi giác quan, len lỏi thấm buốt trong từng ngách nhỏ của tâm hồn, khiến Hà Man cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cô thực ra cũng không còn ghét bỏ “Hà Man của quá khứ” - kẻ đã từng cướp đi tuổi thanh xuân, bạn bè và người chồng của mình nữa, dù sao cô ta cũng chỉ là một con côn trùng đáng thương mà thôi. Với tình cảnh chẳng còn gì để mất như hiện tại, nếu như có cơ hội để nói chuyện với chính bản thân mình trong quá khứ, cũng không phải chuyện tồi tệ.

Chẳng qua cô chỉ muốn tìm một người hiểu chuyện để giải bày những tâm sự chất chứa trong lòng. Dù sao cuối tuần cũng không có việc gì để làm.

Hà Man không liên lạc với Tạ Vũ nữa, cô không muốn Tạ Vũ nghĩ rằng mình đang cố mượn cớ cần tìm phòng khám tâm lý mà quấy rầy anh ta. Cô cũng có lòng tự trọng của mình. Nhưng cô cũng đã gửi email cho Tiểu Hoàn, không ngờ nhận được hồi âm rất nhanh. Bác sỹ tâm lý tên là Lư Chí Hành, Tiểu Hoàn còn gửi cả số điện thoại phòng khám, số điện thoại riêng và cả địa chỉ nữa. Hà Man gọi đến phòng khám, lên lịch hẹn ngày hôm nay với y tá trực ban, trong lúc chờ đợi, nữ y tá đưa cô vào trong phòng làm việc riêng của bác sỹ, bật máy tính và mở một file tài liệu, đó chính là tất cả những bản ghi âm mỗi lần Hà Man đến để tư vấn.

Hà Man nhẹ nhàng lên tiếng cảm ơn, nữ y tá bước ra, từ từ khép cửa lại.

Mỗi file trên màn hình đều hiển thị thời gian ghi âm. Cô đeo tai nghe và click đại vào một file.

Bên tai văng lên giọng nói kỳ dị của một cô gái, vừa lạ lẫn lại vừa gần gũi, ngữ điệu nhanh và lộ vẻ thấp thỏm bất an. “Anh ấy đi đâu cũng mang theo điện thoại, mỗi lần điện thoại kêu anh ấy liền trốn ngay vào phòng vệ sinh, hôm nay tắm xong anh ấy quên không mang ra. Tôi cầm điện thoại lên xem, thấy có ai đó tên là Cookie, gửi tin nhắn nghe rất mùi mẫn tình cảm cho anh ấy. Lúc đó, đột nhiên tôi cảm thấy mình không thể thờ nổi, anh có hiểu không, dường như tôi còn nghe thấy cả tiếng tim mình đập thình thịch ngay bên tai vậy, tôi nghĩ mình sắp chết rồi.” Giọng bác sỹ Lư ôn hòa nhưng cũng đầy sức hút. “Tin nhắn đó viết gì vậy?”

“Người tên là Cookie đó, hỏi khi nào có thể gặp lại anh ấy.”

“Điều này thực ra rất bình thường, không thể nói là anh ấy có người phụ nữ khác ở bên ngoài được. Tâm lý và cảm xúc của con người nhiều khi tác động



rất lớn đến sự nhìn nhận đối với một vấn đề nào đó, cô không thực sự tin tưởng anh ấy, nên mới thấy tin nhắn này có vấn đề. Là người ngoài cuộc, tôi lại thấy việc này rất bình thường, có lẽ chỉ là bạn làm ăn thôi.”

“Nhất định có vấn đề, tôi có thể cảm nhận được! Anh không phải là phụ nữ thì không hiểu được đâu, chẳng cần chứng cứ gì cả, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được giữa hai người đó có vấn đề, chỉ một ánh mắt thôi cũng có thể biết ngay có gì đó không ổn. Anh không hiểu... anh thực sự không hiểu đâu.”

Trong bản ghi âm, giọng của Hà Man đang từ thẳng thốt cao đánh bỗng dần trở nên trầm lắng một cách tội nghiệp, như một chiếc xe bay vọt lên từ vách núi, rồi dần mất hút dưới đáy vực sâu.

Đây là mình sao? Hà Man ngồi trước màn hình thoảng chút bối rối, cô không muốn nghe thêm nữa.

Hà Man trong băng ghi âm tiếp tục nói. “Chồng tôi bây giờ về ngày càng muộn, tôi ngày nào cũng muốn hét lên với anh ấy ‘Cút đi, đừng bao giờ vác mặt về nữa’, nhưng lại sợ nhờ anh ấy đi mất thật thì sao. Tôi không sợ anh ấy bỏ tôi mà đi, thật đấy, không hề sợ chút nào. Bây giờ tôi cũng không yêu anh ấy nhiều như trước nữa, thật đấy. Tại sao lại như vậy, người có lỗi là anh ấy, chẳng qua chỉ là tôi chưa bắt tận tay day tận mặt mà thôi, sao tôi phải để cho anh ấy hà lòng hà dạ chứ?”

Tâm trạng Hà Man trong băng ghi âm đã bắt đầu trở nên rối loạn, tiếng khóc tắc tịt gián đoạn. Hà Man thần thờ ngồi đó, lắng nghe tiếng trái tim mình rạn vỡ trong quá khứ, không ý thức được có người vừa mở cửa bước vào.

Đột nhiên, một cánh tay nhẹ nhàng ôm trọn lấy cô từ phía sau.

Hà Man giật mình sợ hãi, đẩy mạnh ra.

2.

Trước mặt cô là một người đàn ông mặc sơ-mi trắng, áo khoác vẫn còn chưa kịp treo lên.

Hà Man dừng nhìn, một lúc lâu sau đầu óc mới bắt đầu phản ứng lại.

Anh ta có lẽ là bác sỹ Lư. Hà Man mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn kéo nhẹ khóe miệng, nở một nụ cười gượng gạo và cúi đầu chào.

“Bác sỹ Lư, tôi là Hà Man.”

Lư Chí Hành mỉm cười, như để Hà Man cảm thấy yên tâm hơn, anh ta chủ động lùi ra sau một bước, quay người cời áo treo lên giá.

“Anh vẫn đang thắc mắc tại sao nhắn tin mà em lại không trả lời, thì ra đang mãi nghe băng ghi âm.” Giọng anh ta nhẹ và thanh, tâm trạng có vẻ đang rất tốt.

Hà Man nghe thấy vậy, liền cầm điện thoại lên, quả nhiên có một tin nhắn đến. Cô cũng quên không lưu số điện thoại Lư Chí Hành mà Tiểu Hoàn gửi trong mail lần trước, bỗng thấy hơi khó xử, liền nhấn vào mục tin nhắn gửi đến.

Sau đó ngáy người ra.

Dưới đây số điện thoại, tin nhắn mới nhất gửi đến. “Anh bị tắc đường rồi, sẽ đến nhanh thôi, đừng sốt ruột nhé.”

Nhưng ba tin nhắn phía trên, lại là những dấu câu giống các tin nhắn từ 3 tháng trước: dấu hỏi, dấu chấm và dấu lửng.

Dĩ nhiên không phải là tin nhắn lừa đảo thu phí gì đó. Nhưng tại sao lại như vậy?

Bác sỹ Lư lúc này đã treo xong áo khoác, đưa tay lên cời một chiếc cúc phía trên cổ áo sơ-mi, vừa cười vừa hỏi. “Em biến mất hơn nửa năm, sao bỗng nhiên lại nhớ ra là cần tìm anh vậy?”

Đây đúng là giọng nói của nhân vật nam trong file ghi âm rồi, Hà Man cẩn thận nhìn lại đối phương một lần nữa: 30 – 40 tuổi, thân hình bình thường, để đầu đinh, không đẹp trai lắm, nhưng toát lên một thần thái đỉnh đặc, có vẻ là một người đàn ông dịu dàng từ tốn.

Tiếc là Hà Man chẳng có chút ấn tượng gì, cũng chẳng thể tỏ ra gần gũi quen thuộc từ lâu như biểu hiện vừa rồi của anh ta.

Bác sỹ Lư thấy Hà Man không đáp, liền đổi chủ đề. “Nghe nói em ly hôn rồi?”

Giọng anh ta vô cùng dịu dàng, Hà Man tự nhủ: bác sỹ tâm lý ai cũng đều như vậy cả, cứ hung dữ như giáo viên chủ nhiệm thì ai mà dám bộc bạch tâm sự với họ chứ.

Hà Man hít một hơi thật sâu, không trả lời hai câu hỏi trên, bắt đầu nghiêm túc nói về mục đích đến của ngày hôm nay.

“Là thế này...” Nhìn sắc mặt ngày càng âm trầm của người đàn ông đối diện, Hà Man kìm nén sự nghi hoặc trong lòng, chậm rãi nói nốt về sau. “Ông là bác sỹ tâm lý, chứng mất trí nhớ tạm thời chắc ông hiểu rõ hơn tôi. Dù sao bây giờ tôi cũng đang bị như vậy, tuy đã bắt đầu làm quen trở lại với cuộc sống hiện tại, nhưng vẫn cảm thấy chút tò mò đối với quá khứ. Vì vậy... vì vậy, hôm nay tôi muốn đến để nói chuyện với ông một chút, nhân tiện nghe lại

băng ghi âm của tôi ngày xưa.”

“Ông?” Anh ta bật cười. “Nếu không phải em đang giả vờ, thì xem ra em thực sự không nhớ ra anh rồi.”

Hà Man lắc đầu, khẳng định. “Một chút ấn tượng cũng không. Cảm giác như hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt vậy.”

Cô cũng không hiểu tại sao ngôn từ của mình lại thẳng tuột đến vậy.

Lư Chí Hành cúi đầu trầm ngâm, không khí trở nên có chút kỳ lạ. Hà Man không muốn chen ngang vào dòng suy nghĩ của anh ta, lặng lẽ đứng đó.

Rất lâu sau, cuối cùng anh ta cũng mỉm cười, thần sắc cũng tự tại hơn nhiều, đi đến ngồi xuống ghế của mình, ra hiệu Hà Man ngồi.

“Anh nghĩ đi nghĩ lại, chắc em cũng không việc gì phải lừa anh, cũng không việc gì phải đối xử với anh như vậy sau nửa năm bất vô âm tín.”

Hà Man không hiểu anh ta định nói gì, đành tiếp tục giữ im lặng.

Lư Chí Hành nhìn cô nở một nụ cười trừu mến, thành khẩn nói. “Vừa rồi hơi đường đột một chút. Anh mở cửa vào tưởng em là bạn gái của anh, vì nhìn phía sau em và cô ấy rất giống nhau, hoàn toàn không có ý gì cả. Hà Man, đừng để tâm nhé.”

Hà Man cảm thấy thoải mái hơn đôi chút, vừa cười vừa lắc nhẹ đầu.

“Em muốn hỏi điều gì?”

“Tôi cũng không biết nữa,” Hà Man nhòm người dậy. “Từ khi biết ngày trước mình hay đến đây khám bệnh, tôi luôn muốn được đến một lần xem sao, lúc đó thực sự rất cấp bách. Nhưng sau một thời gian thì tình hình lại thay đổi, vừa gặp ông, tự dưng tôi thấy mình không còn muốn hỏi gì nữa.”

“Thật sự không muốn hỏi gì nữa?”

“Những chuyện quá khứ, hãy cứ để nó trôi qua. Dù sao cuộc sống và tinh thần của tôi bây giờ cũng không gặp phải vấn đề gì, không nhất thiết phải truy xét đến cùng nữa.”

Ngay khi vừa nghe được đoạn ghi âm, Hà Man đã hạ quyết tâm như vậy.

Những ngày tháng cô và Tạ Vũ sống trong nghi kỵ lẫn nhau ở quá khứ, cũng không cần nhắc đến nữa. Từng câu từng lời của người con gái khủng hoảng đến mức tiêu tụy trong băng ghi âm kia đã không ngừng tố cáo tên đàn ông vô trách nhiệm, kẻ mà cô đã từng yêu thương sâu đậm đó, thật khó có thể tưởng tượng rằng có một ngày anh ta có thể vứt bỏ cô dễ dàng như vậy. Cô thấy bản thân mình thật đáng thương, và càng cảm thấy phần uất với sự vô tình của Tạ Vũ.

Cứ coi như dấu chấm hết vậy.

Hà Man cầm lấy túi, toan bước ra cửa, bỗng Lư Chí Hành cất tiếng ngăn lại.

“Hà Man, nếu như em thực sự chỉ có thể nhớ những chuyện 5 năm về trước, vậy có phải trong lòng mình bây giờ, em vẫn coi Tạ Vũ là chồng?”

Hà Man bỗng thấy mông lung, chỉ quay lại nhìn trong im lặng.

Lư Chí Hành nhìn Hà Man, ánh mắt khẩn thiết. “Vói tư cách là một bác sỹ, anh hiểu rất rõ tình trạng của em trước kia. Anh vẫn mong em có thể rời xa Tạ Vũ. Mặc dù bây giờ có vẻ em đang rất ổn, nhưng anh vẫn nhớ bộ dạng của em khi mới được bạn bè giới thiệu đến đây. Người đàn ông này đã gây tổn thương cho tinh thần em trong một thời gian quá dài, em phải tránh xa anh ta, hãy suy nghĩ thật kỹ, vì hạnh phúc của chính mình.”

Hà Man lạnh nhạt nhìn.

“Sao vậy?” Lư Chí Hành bị ánh nhìn của Hà Man làm cho căng thẳng.

“Đây là những lời mà một bác sỹ cần nói sao?” Hà Man không nhin được. “Từ giây phút bước vào phòng làm việc, những lời ông nói đều rất không chuyên nghiệp, ôm tôi từ đằng sau, rồi lại thẳng thừng hỏi tôi về việc ly hôn, bây giờ đến hạnh phúc của tôi ông cũng lờ ra nói được. Mặc dù tôi mất trí, cũng không biết được bác sỹ tâm lý cần làm những gì, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng, ông làm vậy không thỏa đáng chút nào.”

“Ngoài ra,” Hà Man móc điện thoại ra. “Tin nhắn ông gửi cho tôi là có ý gì?”

Lư Chí Hành trầm lặng nhìn Hà Man, cười nhạt. “Em giả vờ gì chứ, muốn nhanh nhanh chóng chóng quay về bên người đàn ông của mình nên bây giờ bắt đầu diễn trò với anh?”

Hà Man chỉ thấy “ầm” một tiếng, dường như có thứ gì đó nổ tung trong đầu. Cô lơ mơ cảm thấy toàn thân mình bắt đầu run lên. Cổ họng đau rát, không cất nổi nửa lời.

“Anh đúng là không chuyên nghiệp, đúng ra không nên cho bệnh nhân của mình ở lại qua đêm, càng không nên thích bệnh nhân của mình. Dù cô ấy mỗi ngày đều đến tố cáo tội lỗi của chồng mình, cũng không thể nói một ngày nào đó cô ấy sẽ hồi tâm chuyển ý, đúng không?”

Sau khi Lư Chí Hành tháo bỏ chiếc mặt nạ ân cần của mình, mỗi lời anh ta nói đều như sét đánh ngang tai đối với cô.

“Thế nhưng, giờ em cũng đâu còn là bệnh nhân của anh nữa, nói câu này cũng không thể coi là không chuyên nghiệp nhỉ. Anh tìm em rất lâu rồi, em toàn lẩn tránh, nghe nói em đã ly hôn nửa năm trước, chuyện đó xảy ra sau khi em ở lại đây?”

Hà Man cảm thấy dường như có cái gì đó vỡ nát trong tim. Ánh mắt cô hần lên những tia đỏ, nghiêng chặt răng nhìn Lư Chí Hành, đến mức khiến anh ta cảm thấy lo ngại, nhanh chóng rút lại câu nói phía sau.

“Anh...” Nét mặt của Lư Chí Hành bỗng dần ra, lại trở về vẻ ân cần thường có. “Thôi được rồi, đúng là em không còn nhớ gì cả, anh tưởng rằng em vẫn đang cố ý... cho nên... coi như anh chưa nói gì cả nhé. Hà Man, anh xin lỗi.”

“Nói tiếp đi.” Hà Man cảm thấy cổ họng mình như bị ai bóp nghẹt. “Anh nói tiếp đi.”

“Em... một năm trước em bắt đầu tìm đến anh vì chuyện hôn nhân bất ổn, nguyên nhân ban đầu là vì hai người đã có một ngày kỷ niệm ngày cưới tồi tệ. Tháng đầu, mỗi lần đến đây em lại ngồi khóc, không nói năng gì cả. Sau đó, em bắt đầu tin tưởng anh hơn, quen với việc ngồi trước mặt anh bọc bạch tâm sự của mình, dần dần tháo bỏ được áp lực. Sau khi cãi nhau với bạn, em bắt đầu sống trong cô độc, rồi bắt đầu có xu hướng tự kỷ, đồng thời cũng trở nên dễ dàng phụ thuộc vào người khác. Người khác ở đây, tình cờ lại chính là anh. Có thể do...” Lư Chí Hành nói đến đây, bỗng gãi gãi đầu ngượng ngùng. “Cũng có thể do anh không có can hệ gì với cuộc sống của em, lại là người duy nhất mà em có thể trút bầu tâm sự. Hai chúng ta ngày càng thân mật, anh luôn là người đầu tiên được nghe em tâm sự mỗi khi có chuyện.”

Lư Chí Hành ngước lên, dịu dàng nhìn về phía Hà Man. Cô quay đi, thấy băng giá lạnh buốt trong tim.

“Dù sao anh cũng chỉ là kẻ bên lề, anh hiểu điều đó. Tuy em không biểu lộ ra ngoài, nhưng anh nghĩ mình có thể cảm nhận được.”

“Đừng nói những lời vớ vẩn đó nữa.” Hà Man lạnh lùng chen ngang.

Lư Chí Hành cười. “Vậy em muốn nghe gì nào? Được rồi, đêm tắt niên, chồng em lại đi đâu mất dạng. Em say rượu, gọi điện cho anh vừa khóc vừa bảo chồng em tắt máy rồi, em không tìm được anh ta. Sau đó em loạng quạng tìm đến chỗ anh, nói rằng không muốn về nhà. Thấy em như vậy, anh lo em xảy ra chuyện nên đưa em vào trong phòng làm việc, an ủi em.”

Hà Man đột nhiên thấy da đầu mình tê dại, hai tai ù đi. Tiếng Lư Chí Hành như vọng đến từ nơi nào đó rất xa, lại bị át đi bởi những tiếng gầm hú.

“Sau tối hôm đó, em không xuất hiện nữa, anh gọi điện em đều không nghe. Nghe nói em sắp ly hôn, anh cứ nghĩ em sẽ đến tìm anh, nhưng mãi cũng không thấy em đến. Gửi tin nhắn cũng không thấy em trả lời. Sau đó, vì quá nhớ em, nên anh chỉ gửi những dấu câu, vì anh nghĩ, em cũng chẳng thèm để ý đến nó.”

Thời gian nặng nề trôi qua dài như cả một thế kỷ, Hà Man mới bắt đầu chậm chậm mở miệng. Lúc này đây, ngay cả tiếng nói của mình, cô cũng nghe không rõ. “Tối hôm đó... chúng ta... có xảy ra chuyện đó rồi sao?”

Lư Chí Hành bỗng thấy có chút không ổn.

“Nếu... nếu em không còn nhớ gì cả, vậy cứ để nó qua đi. Dù sao từ trước tới nay, người mà em yêu thương nhất, vẫn là chồng của em.”

“Có, hay là không?”

Hà Man phát điên, cô không còn biết mình đang nói gì, toàn thân run rẩy, hét lên hoảng loạn.

Khung cảnh phía trước bỗng trở nên mờ đục, nước mắt vừa tuôn ra, đã ngay lập tức khô lạnh.

“Có. Và chồng của em cũng đã biết. Hà Man... Những việc anh vừa nói hoàn toàn chỉ do một phút không kiểm soát được bản thân. Hoàn toàn không phải do em, là lỗi của anh, cũng một phần là lỗi của chồng em. Anh bây giờ cũng không còn tự tưởng gì nữa, chỉ là không đành lòng khi thấy em vẫn mù quáng muốn trở về với anh ta, anh không muốn em lại bị tổn thương.”

Hà Man chỉ cảm thấy phía trước bắt đầu trắng dần, những mảnh vụn lấp lánh tựa như màn hình hoa tuyết của chiếc tivi hồi nhỏ. Cô dường như không thể cảm nhận được những tín hiệu của thế giới bên ngoài nữa.

Thật nực cười, cô vốn vẫn nghĩ mình là người thuần khiết hoàn hảo bị tổn thương nhiều nhất.

Trong phút chốc, những mảnh ký ức vụn vỡ bắt đầu hiện ra, lơ lửng trước mắt.

“Cô ta làm tổn thương anh như vậy, anh vẫn để cho cô ta vào ở sao. Tạ Vũ, anh có khổ nạn không? Anh có khổ nạn không?”

Tiếng của ai vậy, đang nói ai vậy?

Đúng rồi, tại sao anh không nói cho em, Tạ Vũ, anh có khổ nạn không?

Nước mắt Hà Man tuôn rơi, từng giọt mặn đắng.

3.

Tạ Vũ quăng lon bia rỗng vào sọt rác, bật một lon mới.

Lại ngồi uống một mình.

Hình như mới một tháng trước thôi, Hà Man còn nhảy lò cò đi bên cạnh anh, họ cùng uống bia, anh hai lon, cô ấy một lon.

Tạ Vũ đã tiến bộ hơn rất nhiều, anh đã biết cách để điều khiển tư duy của mình, không để nó đi quá xa, và càng không cho phép nó mang lại những luồng cảm xúc vô dụng.

Anh thường xuyên nhìn thấy cô trong công ty. Mọi người vẫn thấy một Hà Man nghiêm túc và hết mình của ngày trước, nhưng lần tại nạn đó đã khiến cô thay đổi, giờ đây, cô đã trở nên thích đùa giỡn, khoan dung và đáng yêu hơn xưa rất nhiều.

Ký ức thật kỳ diệu. Trong đám người đó có cả những nhân viên lão làng cấp cao, bọn họ hình như đã vô tình quên mất rằng, thực ra từ rất rất lâu rồi, Hà Man cũng vẫn như vậy.

Chỉ là bây giờ cô ấy mới trở lại mà thôi.

Tạ Vũ đã vô số lần tưởng tượng: Nếu như năm đó có thể yên ổn vui vẻ ở bên cạnh cô ấy một cách thật lòng, không vì vị thế của mình trong cuộc hôn nhân của bản thân bị đe dọa mà trở nên hẹp hòi ích kỷ; Nếu như năm đó, khi cô ấy dẫn vật không tiếc lời, anh có thể rộng lượng thấu hiểu hơn một chút những áp lực mà cô ấy đang phải chịu đựng, hoặc nhẹ nhàng dỗ dành như lúc thường, mà không phải đem tất cả dồn nén hết về phía cô ấy...

“Nếu như” - hai chữ này thật chẳng có chút nghĩa lý gì. Sự tồn tại của nó, chẳng qua chỉ là trò đùa của thượng đế dành cho con người.

Vậy mới hối hận, vậy mới đón đau.

Tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu. Cô ấy đã trở nên tốt đẹp hơn, và sẽ có một ngày bắt đầu một cuộc đời mới.

Lon thứ hai cũng đã cạn tới đáy. Tạ Vũ nhìn lên trần nhà, đèn ở lối vào đã tắt từ rất lâu. Lúc này, anh chợt nghe thấy tiếng nôn thốc nôn tháo.

Một hình bóng nhỏ bé dưới ánh đèn đường.

Tạ Vũ rảo bước thật nhanh qua đỡ Hà Man, lúc này đang gặp người loạng choạng.

“Uống nhiều vậy để làm gì! Nửa đêm rồi nguy hiểm thế nào em biết không, vô tâm vừa thôi chứ!” Anh bực đến phát điên.

Hà Man lấy tay đẩy. “Em bắn lắm, tránh xa em ra!”

“Em đến nôn trước cửa nhà anh, chẳng phải là cố tình muốn tìm anh sao? Em bảo ai tránh xa em ra?” Tạ Vũ vuốt hai tay lên tóc, đi đi lại lại xung quanh, cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại.

“Được rồi được rồi, mau đứng lên, chúng mình về nhà, em cố chịu một chút.”

Tạ Vũ kéo Hà Man dậy, bế trọn vào lòng như một chú mèo nhỏ, vết nôn bắn lên khắp người. Tạ Vũ thở dài rồi rảo bước nhanh về phía cửa nhà.

Hà Man bỗng nấc lên một tiếng.

“Em vừa gặp tay bác sĩ tâm lý đó.”

Tạ Vũ giật mình dừng lại.

4.

“Tại sao anh lại giấu em? Không cho em đi gặp hẳn, làm em tưởng chúng mình ly hôn tất cả là lỗi do anh... Tạ Vũ, anh có khổ nạn không chứ?”

Tạ Vũ im lặng, lòng đau như dao cắt.

Hà Man khóc to thành tiếng, hai tay bấu chặt lấy cổ anh, người cô co lại, run lên như sắp vỡ ra từng mảnh.

Tạ Vũ tiếp tục bước vào cửa nhà, đặt Hà Man lên sô-pha, quay người đi lấy khăn ẩm và nước, lúc quay lại thì thấy Hà Man đang bắt đầu trở nên vô cùng kích động, tự tát vào mặt mình, giằng xé tóc và cắn xé cổ tay trái, máu nhỏ giọt vương vãi khắp nơi.

Tạ Vũ kinh hãi, lao nhanh đến phía trước, tóm chặt lấy hai tay Hà Man.

“Em điên rồi hả, Hà Man, em muốn chết thì cũng không được chết trước mặt anh, bình tĩnh xem nào! Em thấy có lỗi với anh chứ gì? Đúng không? Được, giờ im lặng đi, coi như đó là yêu cầu của anh, được chưa?”

Hà Man từ từ nhả tay ra.

Máu từ vết thương nhả ra đầm đìa, trái tim Tạ Vũ dường như cũng đang rỉ máu theo.

“Đồ điên!” Anh chửi cô thậm tệ, quay người đi tìm hộp sơ cứu.

“Em đang khiến anh coi thường em đấy!” Tạ Vũ vừa sát trùng vừa trừng mắt nhìn cô giận dữ. “Học cái thói coi rẻ bản thân mình từ khi nào thế? Há?”

“Em thấy mình thật bẩn thỉu.”

Giọng Hà Man yếu ớt như một đứa trẻ.

Tạ Vũ thấy sống mũi mình cay cay, bèn ngược qua phía khác.

“Tại sao lúc nào cũng là em? Em cứ chắc như đinh đóng cột rằng anh làm em tổn thương, sao em lại làm cái việc đó cơ chứ? Sao em lại khốn nạn như vậy, sao em lại bẩn thỉu vô liêm sỉ như vậy...”

Hà Man gấn lên từng lời tự sỉ vả bản thân, nước mắt chảy đầm đầu gối, co quắp ở góc sofa, vừa điên dại vừa đáng thương.

Tạ Vũ một tay níu chặt Hà Man vào lòng, nhẹ nhàng an ủi. “Không sao, không sao. Ngoan nào, đừng như vậy nữa.”

“Anh tránh xa em ra, em không nên đến tìm anh, nếu chết em cũng phải chết ở chỗ khác, em đến không phải để anh cảm thấy thương hại, em chỉ muốn nói rằng em xin lỗi, em thực sự xin lỗi anh...” Hà Man áp úng rồi giăng ra, vùng vẫy mãi vẫn không thoát khỏi vòng tay đang siết chặt của Tạ Vũ, vô tình cắn vào tai của anh.

Cô càng dùng sức nghiêng rằng thật mạnh như đang cắn chính mình, toàn thân anh run lên trong phút chốc, rồi nhanh chóng gồng cứng như một tảng đá, không nói nửa lời, hai cánh tay càng siết chặt, cho đến khi cô là đàn và chìm trong im lặng.

“Em không có lỗi gì cả...” Tạ Vũ nhẹ nhàng, như đang dỗ dành một đứa bé. “Chính anh mới là người có lỗi với em. Lúc trên đường anh nghĩ mãi, nếu như lúc đó anh đối tốt với em hơn, em cũng không chán nản đến nỗi phải đi tìm sự an ủi từ người khác. Anh chỉ biết cố tình làm em ghen tuông để giữ thể diện cho bản thân, anh thật chẳng đáng mặt đàn ông. Anh không để em đi tìm anh ta, anh chỉ muốn bù đắp tất cả mọi thứ cho em. Ngày trước, em đã vì anh mà chịu quá nhiều tổn thương rồi, giờ đã không còn nhớ được gì nữa, vậy hãy cứ để nó qua đi em nhé, như vậy, anh mới có thể tạm quên đi mọi lỗi lầm mà mình đã gây ra. Man, anh xin lỗi. Lúc câu hôn, anh đã hứa rằng cả đời này sẽ mang đến hạnh phúc cho em, vậy mà anh vẫn chưa làm được.”

“Nhưng lúc em trở về tìm anh, anh hận em vậy cơ mà...”

“Không phải anh hận em...” Tạ Vũ dịu dàng. “Chỉ là... chỉ là anh không biết làm sao để đối diện với em. Em không biết mọi chuyện, nhưng anh vẫn bị ám ảnh, khi đứng trước mặt em, anh vẫn cảm thấy mình là thằng bọm rượu chẳng ra gì. Trông em như vậy, anh lại càng không thể chịu được. Anh sợ rằng, nếu có tiếp tục một lần nữa, anh vẫn không thể mang đến hạnh phúc cho em, càng sợ rằng nếu một ngày nào đó khi ký ức trở về, em sẽ nhớ lại bộ dạng bạc nhược đáng khinh của anh năm xưa, em sẽ lập tức rời bỏ anh. Anh không dám, vợ à, anh thực sự không dám.”

VỢ.

Hà Man cảm thấy thời gian như ngừng trôi. Cô ngược đầu nhìn Tạ Vũ, nhìn sâu vào đôi mắt cũng đang ngân ngấn nước giống như mình.

“Anh vừa gọi em là gì cơ?”

“Vợ!” Tạ Vũ càng ôm chặt lấy cô vào lòng, không ngừng thốt lên. “Vợ, vợ à...”

Hà Man cuối cùng cũng lấy hết can đảm, vừa khóc vừa nói. “Anh có thể cho em một cơ hội không?”

Nước mắt Tạ Vũ nhỏ từng giọt trên vai Hà Man. “Ừ, cho em một cơ hội, cũng là cho anh một cơ hội. Lần này chúng mình nhất định sẽ trọn đời bên nhau.”

“Nhớ đấy nhé. Chúng mình nhất định sẽ trọn đời bên nhau.”

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Em chỉ nhớ ra anh

Ai đó đã từng nói, hạnh phúc là khát vọng

đối với sự lặp lại. Hà Man tin rằng, hiện giờ  
mình đang hạnh phúc. Bởi cô vô cùng khao  
khát được trải qua từng ngày như vậy trong  
tương lai, không sợ cảm giác nhạt nhẽo vô vị,  
cũng chẳng cần tìm kiếm cảm giác mới mẻ nào  
khác, chỉ cần hai vợ chồng cứ như vậy, dần biến  
thành hai ông bà lão, sống bình yên trong ngôi  
nhà nhỏ này là đủ.

1.

Ba tháng sau. Giáng sinh.

Trong những ngày này, Danny mỗi khi gặp ai đều đúc kết kinh nghiệm cuộc đời của mình.

“Nếu bạn bè của cậu cần nhắn về người yêu cũ của mình, tốt nhất chỉ nên tin một nửa, trọng nghĩa đến mấy cũng nên nhớ rằng: cười nhiều hơn, nói ít đi. Chính vì tớ quá ngu, quá ngây thơ, hòa vào cùng nó thêm mắm dặm muối, nói xấu chê bai đủ trò sau lưng con bé đó, lại còn làm ông mối giới thiệu bạn gái mới để nó cưa cẩm, cuối cùng thì sao? Bọn nó quay xù lại với nhau rồi kìa!”

Nhìn đôi tình nhân đang đi phía trước, đó chính là những gì Danny đang cảm thấy trong lòng.

Anh mãi chửi thầm, đột nhiên thấy hình như có gì đó ươn ướt rơi bộp xuống mặt, liền đưa tay lên quệt...

“Cút chìm! Phát điên lên mất, đúng là xui tận mạng!” Danny ức chế kêu lên thành tiếng, Hà Man và Tạ Vũ đang đi phía trước nghe thấy liền quay lại.

Hà Man lục vội đồ đạc trong túi xách, chắc tìm giấy ăn để lau hộ. Danny thấy Hà Man sốt sắng như vậy, trong lòng cũng nguôi đi đôi phần, không ngờ cô ấy lại lòi ra... điện thoại của mình.

“Chị lấy điện thoại làm gì chứ?” Danny sững sốt, ánh mắt bốc lửa nhìn về phía chiếc điện thoại, lúc này đang chuẩn bị vào chế độ chụp ảnh.

“Không có cơ hội lần thứ hai đâu.” Hà Man thích thú ngắm chuẩn. “Phải chụp tung ngay lên Blog mới được.”

2.

Người thân bạn bè đều vui mừng khi thấy hai người đã yên ả trở lại, Tiểu Hoàn út tận Nhật Bản gửi về một email với tiêu đề chỉ đọc mỗi dẫy chữ “Aaaaaaaa” cùng mấy dấu chấm than đầy biểu cảm. Hà Kỳ thì rất trịnh trọng, ra vẻ đã sớm tiên liệu hết mọi chuyện, dường như không còn nhớ ra ngày trước ai đã từng đứng trước mặt cô em gái mình, ngay cả cái tên Tạ Vũ cũng không dám hé răng nhắc tới nửa lời nữa. Danny thì liên tục vẩy cò trắng đầu hàng, ngày kỷ niệm kết hôn lần trước của hai người, anh đã tể nhị gọi Hà Man là “chị dâu”, cũng là người đầu tiên giữ vững lập trường trong đám bạn thân thiết của họ, nhìn cảnh hai người tình cũ không rủ cũng đến như bây giờ, anh thầm nghĩ công cuộc giới thiệu bạn gái mới cho Tạ Vũ coi như sớm đã đi tong...

Chỉ có những đồng nghiệp ở công ty là vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Không chỉ một người, ngày trước mỗi lần họp, không khí trong phòng căng thẳng kịch tính như phim hành động Mỹ, cảnh tượng hai người họ giờ nanh nhe vuốt cãi nhau này lửa chẳng kém gì việc tay không tháo bom nổ chậm hay đua xe trên đường cao tốc cả. Giờ thì yên lành hòa hợp hết mấy phim tình cảm mùi mẫn trong nước, thật khó có thể hiểu được.

Không cãi nhau nữa thì còn có gì hay ho.

Hai nhân vật chính trong tâm bão lại không hiểu được bản thân có gì mà mọi người phải um sùm lên như vậy.

“Cảm giác khi tái hợp?” Đối diện với câu hỏi của Danny, Tạ Vũ nghiêm túc nghĩ ngợi một lát. “Đại khái là giống như trước nay vẫn chưa hề chia tay vậy, cũng chẳng có gì đặc biệt lắm. Nếu mà nói là có gì khác hơn không thì...” Tạ Vũ nở một nụ cười thật tươi với Danny. “Chỉ là vô cùng vui về thôi.”

Đã bảo mà, đôi này tốt nhất là nên cầm tay nhau nhảy lầu chết quách đi cho xong. Danny nghiêng răng ken két.

Để chúc mừng cho việc trùng phùng của cả hai, Tạ Vũ và Hà Man quyết định tổ chức một buổi tiệc Giáng sinh hoành tráng, mời mọi người đến chung vui.

Tuần trước Tạ Vũ tự tay mang về một cây thông Noel nhỏ, rồi đặt nó vào trong góc tường cạnh cửa sổ, Hà Man thì hào hứng chẳng đầy những sợi tua

lắp lánh và những món đồ trang trí đáng yêu lên phía trên.

Hà Man hài lòng chống tay đứng ngắm nghía thành quả của hai đứa, đột nhiên cảm thấy hình như quên mất thứ gì đó. Cô vào phòng khách hình như không phải chỉ để ngắm cây thông Noel, vào để lấy cái gì nhỉ?

“Sao thế? Đạo này em có vẻ hay quên vậy?” Tạ Vũ véo nhẹ mũi Hà Man.

“Gà!”

Hà Man nhớ ra mình quên chưa phết mật ong lên gà quay, liền hốt hải chạy vào trong bếp.

Cô đeo găng tay cách nhiệt, lấy gà ra khỏi lò nướng, bây giờ mới nhớ ra là vừa định vào phòng khách để lấy mật ong, sao giờ lại chạy vào tay không chứ? Hà Man vỗ vỗ trán, lại lật đặt chạy ra phòng khách lần nữa, cuối cùng phủ được một lớp mật ong vàng mịn lên trên đĩa gà nướng, nhóm qua nhìn lại thực đơn lần nữa, xem có quên làm món gì khác không.

“Bánh ngọt! Bánh ngọt!” Hà Man toát mồ hôi lạnh. Khách đã sắp đến cả, bây giờ mà chạy đi mua chắc phải cả tiếng mất.

“Lại - gì - nữa - thế?” Tạ Vũ nhìn vẻ hốt hoảng của vợ, nhăn mặt hỏi to.

“Bánh ngọt!” Hà Man sắp khóc đến nơi.

Tạ Vũ ôm đầu bắt lức. “Trong tủ lạnh mà em. Một tiếng trước chính em bảo anh mang về, rồi tự tay cất tủ lạnh mà.”

“À, ừ!” Hà Man bẽn lễn vỗ vỗ trán. “Lần đầu làm tiệc kiểu này, em loạn hết cả lên!”

Tạ Vũ dờ khóc dờ cười, đi đến sau lưng Hà Man, gác cằm lên đầu vợ.

“Vợ ơi, bữa nay toàn người nhà mà, đừng căng thẳng quá.”

“Anh nghĩ tổ chất tâm lý của vợ mình kém thế sao! Chi là càng sợ quên lại càng dễ bị loạn thôi mà!”

Hà Man vừa nói vừa ngược nhìn hình dáng mình phản chiếu trên kính cửa tủ bếp, tóc tai bù xù, lại còn quên cả trang điểm nữa chứ, thấy vậy liền đẩy tay Tạ Vũ ra.

“Em còn chưa trang điểm nữa này! Nhanh, nhanh tránh ra, anh bỏ gà vào lại trong lò cho em, để em xử lý vụ này đã!”

“Lại còn cái là không căng thẳng.” Nhìn Hà Man hốt hơ hốt hải chạy lên tầng, Tạ Vũ chỉ còn nước cau mày thờ dài.

Anh bỗng muốn lấy một lon Coca, bèn đi ra tủ lạnh - vừa mở thì thấy tận ba hộp bánh ngọt đập vào mắt.

“... Sao cô ấy lại loạn đến thế này chứ? Cứ như chuẩn bị gặp mẹ chồng.” Tạ Vũ mồm méo xệch, cảm thán vài câu rồi đóng cửa tủ lại.

3.

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ, ngoài Danny, Tiểu Hoàn và vài người bạn thân ra, chị của Hà Man – Hà Kỳ cũng đã đến, còn mang theo cả chồng và cô con gái rất đáng yêu nữa, Mỹ Kỳ mới lên lớp 1. Cả chủ lẫn khách đều ăn uống rất vui vẻ.

Danny lần đầu tiên gặp con gái của Hà Kỳ, cảm thấy vô cùng thích thú, lúc ngồi luôn mồm trêu chọc cô bé, Tiểu Hoàn ngồi cạnh quan sát một cách khá căng thẳng.

“Mỹ Kỳ, có thấy anh đẹp trai không?” Danny mặt mày hớn hờ.

“Mỹ Kỳ ngoan, phải gọi là chú Danny nhé, chú ý đang trêu kìa.”

Danny quắc mắt nhìn Tiểu Hoàn, không thèm để ý, tiếp tục hỏi cô bé. “Mỹ Kỳ, đã thi học kỳ xong chưa?”

“Chưa ạ!” Mỹ Kỳ cong môi. “Tháng sau cơ.”

“Thế Mỹ Kỳ học có giỏi không nào?”

Mỹ Kỳ gật đầu híp mắt cười, vô cùng đáng yêu, Hà Man ở bên cạnh mỉm cười thích thú.

Tạ Vũ ghét sát bên tai cô. “Không cần phải thèm, sau này rồi em cũng sẽ có.”

Hà Man đỏ mặt lườm chồng một cái.

“Vậy chú hỏi con một bài toán nhỏ nhé? Có tự tin không nào?”

Mỹ Kỳ tiếp tục gât đầu.

“Hơi khó đấy nhé, nghe cho kỹ. Mỹ Kỳ 6 tuổi, đúng không? Bây giờ chú lớn hơn con 25 tuổi, vậy 50 năm sau, chú lớn hơn con bao nhiêu tuổi?”

Đồ mọ, đúng là bắt nạt trẻ con. Tiểu Hoàn lấy khuỷu tay huych mạnh Danny một cái.

Mỹ Kỳ bắt đầu xòe tay ra cẩn thận đếm, trông rất thú vị. Hà Kỳ và chồng nhìn nhau cười triu mến, thấy rất tự hào về cô con gái của mình.

“50 năm sau, con 56 tuổi, chú ơi, lúc đó...” Mỹ Kỳ tính mãi, cuối cùng cô bé tròn mắt, thật thà đáp. “Lúc đó chắc chú chết rồi ạ.”

Mọi người ôm bụng cười ngặt nghẽo, Danny chỉ biết nhăn mặt cười khổ.

4.

Sau khi ăn uống xong, Danny dẫn mọi người vào trong phòng khách, về mặt rất bí hiểm.

“Mọi người, tiết mục chính tối nay chuẩn bị bắt đầu.”

Hà Man nhú đầu. “Làm gì mà thần bí thế, không được làm mấy trò kỳ quặc đâu nhé, ở đây có trẻ con. Còn nữa, cấm không được làm bẩn nhà chị, anh chị dọn dẹp mãi mới sạch được thể này đây.”

Danny không thèm để ý, lấy từ túi áo ra một chiếc DVD rồi giơ cao. “Mọi người, mọi người còn nhớ cảnh tượng lãng mạn khi anh Tạ Vũ cầu hôn với chị dâu 6 năm trước không?”

Danny còn chưa nói hết, mọi người đã vỗ tay ầm ầm. Hà Man đứng phắt dậy, định cướp DVD trong tay Danny.

Hà Man kêu lên. “Đừng! Đưa đây cho chị! Đừng có mở, ngổ chết đi được!”

Chồng của Hà Kỳ chưa xem DVD này bao giờ, cười lớn sáng khoái, mọi người cùng nhau hô to. “Mở đi! Mở đi!”

“Sau đây, chính là thời khắc chứng kiến thiên tình sử của hai nhân vật chính ngày hôm nay!” Danny vừa nói, vừa cho đĩa vào đầu DVD.

6 năm trước.

Trước ống kính, Tạ Vũ đứng một mình trước hàng cây rậm rạp trong công viên. Tiểu Hoàn và một vài người bạn nữa thì tay xách nách mang đồ đạc, đứng xung quanh Tạ Vũ, anh đang chuẩn bị nốt những công đoạn cuối cùng.

“Hoa và bóng bay đâu?”

Tiểu Hoàn giơ cao túi trong tay đáp. “Có đây!”

Tạ Vũ lại hỏi. “Nhạc có chưa?”

Một người khác cười nói. “Trong điện thoại của cậu còn gì? Chẳng phải đã nói trước sao? Đến lúc đó chúng tớ sẽ trốn ở phía xa, nhạc bật lên nghe cũng không rõ lắm, nên cậu đã đặt làm chuông điện thoại, khi nào ra hiệu một cái là tớ gọi điện cho cậu luôn, xem như là tự động!”

“Ừ, ừ nhì!” Tạ Vũ cười cười, lấy điện thoại ra, bấm thử một lần nữa, lúc này mới yên tâm hơn một chút.”

“À à à, máy quay phim có chưa?”

Khung hình vọng lên tiếng của Danny. “Cậu bị mù đấy à! Nãy giờ đang nói chuyện với ai hả? Không thấy đang quay ầm ầm đây sao?”

Tạ Vũ nhìn thẳng vào camera, giơ ngón tay giữa với Danny. Khán giả trong đoạn phim và khán giả đang xem ai nấy đều ồ lên.

“Được rồi, 10 phút nữa Man sẽ đến, bây giờ mọi người đi thay đồ rồi nấp đi nào, nhất định đừng để cô ấy phát hiện ra nhé, tập đi tập lại mấy lần rồi, tớ không phải nhắc lại nữa chứ?”

Mọi người đồng thanh hô. “Có lên! Bấm lấy nó!”

Tạ Vũ nhìn ống kính, nở một nụ cười nhanh rồi đưa tay lên sờ túi áo, mặt bỗng biến sắc. “Toi rồi! Tớ để quên nhẫn trên bàn trà rồi!”

Danny rên rí. “Tạ Vũ, sao cậu không đâm đầu vào ô tô mà chết đi!”

“Tớ tớ tớ... bây giờ chạy về lấy! Mọi người đợi tý!”

Tạ Vũ lấp bấp nói với ống kính rồi ba chân bốn cẳng chạy đi, Danny giọng rất bại hoại, gọi với theo. “Không cần quay lại đâu, để tớ tớ tình với cô ấy cho!”



Tiếng cười của mọi người vang lên trong phòng. Hà Man đang nằm tựa vào lòng Tạ Vũ cũng bật cười ngặt nghẽo, đến nỗi không nhìn rõ cả màn hình.

Màn hình bỗng tối đen, đến khi sáng lại, Hà Man đã xuất hiện ở trước hàng cây, vẻ mặt bồn chồn sốt ruột.

Danny cất giọng nghịch ngợm. “Sau đây là bản tin truyền hình trực tiếp tại hiện trường của đài chúng tôi. Bây giờ là 2 giờ chiều, mặt trời chói lọi, ruồi muỗi vô kể, thanh nữ họ Hà đang dài cổ đợi bạn trai đến để chèo thuyền văn cảnh, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng của chàng đâu. Dự đoán theo tình hình hiện tại, tinh thần của thanh nữ kia đang vô cùng bất ổn, nếu bạn trai không lập tức xuất hiện ngay, rất có thể nơi đây sẽ chứng kiến một trận huyết chiến ác liệt, yêu cầu trẻ em dưới 18 tuổi và phụ nữ mang thai hoặc đang cho con bú suy nghĩ kỹ trước khi xem tiếp.”

Lúc này Tạ Vũ đã đến nơi, người khẽ nhại mồ hôi chạy đến bên cạnh Hà Man.

“Anh sao thế? Sao lần nào cũng cho em leo cây chứ? Sao không nghe điện thoại? Lần này là do ngủ nướng hay quên chìa khóa đây?”

Hà Man bắn một tràng như tiểu liên, Tạ Vũ chỉ biết gãi đầu gãi tai cười cầu hòa, bèn tìm cách đánh trống lảng.

“Đừng câu, đừng câu...”

“Vậy anh nói xem, em có lý do để câu không?”

“Có có có!”

“Có thì tại sao em không được tiếp tục câu?”

Tạ Vũ chưng hửng. “Thế thì anh chịu rồi.”

“Để em đứng giữa trời nắng chang chang đợi hẵn 45 phút, anh còn chịu gì chứ?!”

Tiếng Danny nén cười rình rích vang lên như nhạc nền.

Tạ Vũ quyết đánh liều chuyển chủ đề. “Man, em có nhớ chúng mình quen nhau mấy năm rồi không?”

“Ban đầu thì vẫn nhớ, nhưng do anh đến muộn, tự dưng quên hẵn mấy năm rồi. Giờ chỉ nhớ, em vừa phải đứng đây đợi anh 45 phút!”

Tạ Vũ toát mồ hôi hột, “chiến dịch cầu hôn” hôm nay hoành tráng là vậy, giờ chỉ vì Hà Man mà mãi chẳng vào được chủ đề chính, nghĩ thế máu nóng bỗng bốc lên. “Em đừng cả khía anh nữa được không? Lâu lắm mới ra ngoài được một lần, không thể bình tĩnh chút sao?”

“Ái chà chà! Được đấy nhì, cậu chết chắc rồi. Thần thánh cũng không cứu được cậu phen này đâu.” Danny hào hứng thêm vào.

Hà Man giọng cao vút. “Anh cũng biết là lâu lắm mới ra ngoài một lần à? Thế tại sao còn đến muộn? Đừng nói là anh lớn thế này rồi mà không biết cả khái niệm đúng giờ đấy nhé? Anh nói xem, có lần nào mà em không phải đợi anh nửa tiếng trở lên?”

Biết Danny đang quay trộm, Tạ Vũ đành cắn răng chịu đựng, cười hi hi xin lỗi Hà Man, cầu trời khấn phật cho cô ấy nhanh chóng hạ hỏa. “Được rồi được rồi, anh xin lỗi, là lỗi của anh! Từ nay về sau anh không đến muộn nữa, được không nào?”

“Câu này em nghe cả mấy năm rồi! Vẫn chứng nào tật nấy, chỉ giỏi làm phí thời gian của em thôi!”

“Hôm nay anh định mang đến cho em một bất ngờ mà.”

“Trễ hẹn cũng như lần trước, còn có cái gì để bất ngờ chứ?”

Danny cảm thán. “Chị đâu... nói hay lắm...”

Tạ Vũ xì mặt xuống, không khí trở nên im lặng. Lúc này, Tiểu Hoàn đang nấp ở bãi cỏ xa xa, chẳng biết tình hình ra sao bèn rón rén cầm bó hoa hồng lên đến phía sau Hà Man, Danny giật mình vẩy tay cất lực, bảo Tiểu Hoàn nấp đi chỗ khác.

Danny không dám hét to. “Hâm à! Chui ra làm gì! Quay về mau!”

Phía bên này, Tạ Vũ đã bắt đầu thực sự nổi cáu. “Không cãi nhau nữa được không? Hôm nay anh thực sự có chuyện quan trọng muốn nói với em”

“Bây giờ em không có hứng, nghe giọng anh em cũng không thấy có hứng.”

Tạ Vũ lúc này đã thực sự nổi giận, đỏ mặt chỉ tay vào Hà Man, nhưng lại không thốt lên nổi câu nào.

Đám bạn phía xa lại tưởng Tạ Vũ gờ tay ra hiệu, liền lập tức gọi điện theo đúng kịch bản.

Đoạn nhạc cầu hôn được lựa chọn kỹ càng vang lên lúc này chẳng khác gì tiếng bom nổ ầm ầm bên tai Tạ Vũ, thật là dở khóc dở cười. Tạ Vũ phát điên, lôi điện thoại ra, ném thẳng xuống đất.

“Anh còn dám nổi xung với em?!” Hà Man cũng phát điên. “Ném điện thoại thì có gì ghê gớm chứ, em cũng ném được!”

Hà Man cũng rút điện thoại ra, đột nhiên ngừng lại, rồi đút vào túi. Sau đó chạy qua vài bước, khom lưng nhặt chiếc điện thoại mà Tạ Vũ vừa ném, đoạn lấy hết sức bình sinh ném thẳng xuống đất “cách” một lần nữa.

“Hà Man! Có giỏi thì tự lấy điện thoại ra mà ném đi!” Tạ Vũ tức đến xì khói.

“Tại sao em phải ném điện thoại của em chứ!”

Chiếc điện thoại tuy đã tan tành, nhưng vẫn cố phát lên đoạn nhạc chuông một cách tội nghiệp, giọng Danny tâm tấu. “Nokia đúng là nổi đồng cối đá!”

Ở phía bên này, không khí trận đấu chiến giữa Tạ Vũ và Hà Man ngày càng gay gắt.

“Được, được!” Tạ Vũ chỉ Hà Man. “Có giỏi thì em ném tiếp đi, ném cái này đi!”

Tạ Vũ móc từ trong túi ra chiếc hộp đựng nhẫn, tung về phía Hà Man rồi dùng dùng quay lưng rảo bước.

Hà Man nhìn hộp nằm trên mặt đất, kinh ngạc đưa hai tay lên che miệng, cô hết nhìn chiếc hộp, lại nhìn Tạ Vũ, lại cúi xuống nhìn chiếc hộp.

Một giây sau cô mới tỉnh ngộ, liền nhanh chóng cúi xuống nhặt hộp nhẫn lên, co chân đuổi theo bóng dáng Tạ Vũ đang khuất dần sau hàng cây.

Danny cũng cách mấy quay nhóm dậy đuổi theo, hình ảnh trở nên xáo trộn, không nhìn thấy rõ.

“Anh chạy đi đâu, cầu hôn em mà không nói sớm, áp a áp ứng lại phải để em nổi cáu!”

“Anh còn gì để nói chứ, ai vừa bảo không có hứng nghe giọng anh cơ mà!” Tạ Vũ vẫn phăm phăm bước đi, không thèm quay đầu lại.

“Đừng bực nữa được không? Chẳng phải khi cầu hôn người ta thường phải quỳ xuống đó sao? Chẳng ai chạy như anh cả!” Hà Man vừa đuổi theo vừa thở hổn hển.

“Thích thì em tự đi mà quỳ!”

Hà Man khựng lại một chút, lại lập tức đuổi nhanh theo sau, tóm được tay của Tạ Vũ. Sau đó mở hộp nhẫn ra, quỳ một gối xuống. “Vợ à, đừng giận nữa, em đồng ý lấy anh nhé.” Hà Man mỉm cười, ngược lên nhìn Tạ Vũ.

Mọi người ò lên sùng sốt.

“Ai gả cho ai thế chứ!” Chồng của Hà Kỳ cười ngặt nghẽo không ngừng.

Trong khung hình, nhân lúc Tạ Vũ đang đứng ngây ra, Hà Man tranh thủ lấy chiếc nhẫn rồi tự mình đeo vào ngón áp út của anh.

“Không nói, nghĩa là đồng ý rồi nhé.”

Không khí trong phòng khách lúc này đã ầm ầm như chợ vỡ. Tạ Vũ vừa cười lớn vừa ôm chặt lấy Hà Man. Hà Man cũng tựa ra sau, cảm nhận được tiếng tim anh đập rộn ràng.

Cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay lại hỏi Tiểu Hoàn. “Đúng rồi, hôm đó rốt cuộc là mọi người sắp xếp gì thế? Còn hoa, bóng bay nữa cơ mà, tiếc quá...”

Tiểu Hoàn đang định nói, liền bị Tạ Vũ ngắt lời trước.

“Ai bảo hôm đó em làm anh bực, vậy thì tốt nhất cả đời này cũng không cần biết làm gì.”

5.

Mọi người đã đi hết, phòng khách trở lại vẻ tĩnh lặng thường có.

Hà Man rửa dọn trong bếp, không hiểu sao khi đưa mắt nhìn những ánh đèn đã tắt trên cây thông Noel, cùng những món đồ ăn vặt đã hết, trong lòng cô bất giác dấy lên một cảm giác lạc lõng mơ hồ.

Thời khắc đẹp, cuối cùng rồi cũng sẽ kết thúc.

Nếu chưa kết thúc, thì cũng không xứng để gọi là một thời khắc đẹp.

Cô cũng không biết vì sao mình lại muốn bật khóc. Dường như khi đã đạt đến cực điểm của hạnh phúc, con người ta bỗng thấy sợ nó vượt khỏi tầm tay.

Ai đó đã từng nói, hạnh phúc là khát vọng đối với sự lặp lại.

Hà Man tin rằng, hiện giờ mình đang hạnh phúc. Bởi cô vô cùng khao khát được trải qua từng ngày như vậy trong tương lai, không sợ cảm giác nhạt nhẽo vô vị, cũng chẳng cần tìm kiếm cảm giác mới mẻ nào khác, chỉ cần hai vợ chồng cứ như vậy, dần biến thành hai ông bà lão, sống bình yên trong ngôi nhà nhỏ này là đủ.

Khóe mắt bắt gặp thấy cay cay.

“Sao lại khóc?” Tạ Vũ bung cúc đi ngang qua giặt mình.

“Không có gì, em cũng chẳng biết nữa.”

“Có phải ‘bà cô[1]’ sắp đến không?”

[1] Âm chỉ kinh nguyệt.

“Anh cắt đi!” Hà Man tròn mắt một cái, tiếp tục cúi đầu rửa bát.

Tạ Vũ âm thầm quan sát. “Man.”

“Dạ?”

“Còn nhớ anh từng nói, vì sao anh thích em không?”

Hà Man bật cười. “Nhớ mà.”

Anh chẳng khóa trên, phụ trách phân công đón các nữ sinh viên mới nhập học bê đồ đạc vào trong ký túc xá, vô tình đưa mắt về phía nhà vệ sinh, bỗng thấy một cô gái với mái tóc dài đang cúi húi đánh răng, quay lưng về phía anh.

Không biết tại sao mình lại tự nhiên suy nghĩ mông lung, nếu như một ngày nào đó mình lấy vợ, khi đánh răng nhìn phía sau liệu có giống cô gái kia?

Anh mãi ngắm nhìn cô gái còn chưa rõ mặt mũi kia trong yên lặng, cho đến khi một nữ sinh khác cũng từ trong nhà vệ sinh bước ra, giặt mình nhìn thấy phía trước có một gã đang dờ dẩn đứng nhìn, lập tức một tràng âm thanh chói tai vang lên.

“Biến... thái!!!”

Cô gái đang đánh răng kia lúc này mới quay đầu lại, ánh nắng chiều hè rơi trên từng lọn tóc dài, khi cô quay đầu lại, từng mảng sáng trên đó như đang nhảy múa, đẹp đến sững sờ.

... Sau đó, anh chàng này lại kết hôn với cô nàng hét “biến thái” kia.

“Ngoài việc hét giỏi ra, em còn biết rửa bát giỏi nữa nhé!” Hà Man tức khí ném giẻ rửa bát vào chậu nước. “Chẳng lẽ lưng em không đẹp như cô ấy hả?”

“Lâu rồi anh cũng không còn nhớ lưng cô ấy như thế nào. Giờ anh chỉ nhớ ra em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Em – kẻ bị thánh thần ruồng bỏ

Đây là lần thứ mười Hà Man tắm. Tạ Vũ ngồi

phía dưới tầng, lắng nghe tiếng nước róc rách

chảy trên tầng. Anh chậm chậm ngồi xuống nền

nhà, tựa lưng vào tường, đối diện với cánh cửa

bếp đang mở toang, bên trong là hơn chục gói

muối mà Hà Man lần lượt mua về từ siêu thị.

Mọi thứ cứ tích tụ dần, cho đến khi bị đóng dày

như một lớp băng không thể tan chảy.

1.

Từ sau khi quay lại với Tạ Vũ, Hà Man rất sợ phải tỉnh dậy giữa bóng tối.

Những ngày sống một mình khi xưa cô cũng chưa từng sợ như vậy. Vậy mà giờ đây, khi tìm lại được hạnh phúc của chính mình, Hà Man lại luôn nom nớp bất an, cô sợ rằng một ngày nào đó mở mắt tỉnh dậy, thì mọi thứ lại sẽ biến mất thêm một lần nữa.

Vì vậy mỗi lần mở mắt, Hà Man đều tìm Tạ Vũ, nếu như không thấy Tạ Vũ, thứ mà cô tìm đến đầu tiên sẽ là tờ lịch của ngày hôm đó.

Tạ Vũ cười, bảo cô là đồ nhát gan, nhưng vẫn đặt một cuốn lịch ở bên cạnh giường.

“Dừng lại chờ cô vậy, qua một ngày thì xé một tờ, như vậy em sẽ đỡ sợ hơn.” Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng. “Được rồi, ngủ đi nào.”

Hà Man lại tỉnh dậy lần nữa, ánh nắng tràn ngập khắp phòng, Tạ Vũ không ở nhà. Cô vội quay ra phía tủ đầu giường, lịch vẫn ở đó, tháng đầu tiên của năm 2013 đã được xé hết.

Hà Man thở phào nhẹ nhõm.

Ánh nắng giữa mùa đông vô cùng quý giá. Sau nhiều ngày tiết trời âm ảm, mặt trời cuối cùng cũng chịu lộ ra.

Cô ngồi thừ ở trên giường, lặng ngắm ánh nắng nhảy nhót phía khung cửa sổ, cảm thấy hình như có việc cần phải làm, hơn nữa lại là việc mà Tạ Vũ hai hôm trước đã nhắc cô.

Là gì nhỉ?

Tạ Vũ đã đi làm từ lâu. Cô đành tìm điện thoại, đưa tay lục ở dưới gối, không có.

Trên tủ đầu giường cũng không có, ở đâu chứ?

Đầu óc mình dạo này sao vậy nhỉ! Hà Man cảm thấy hơi bực bội.

Người ta nói đồ tình đen bạc thật không sai, ông trời chẳng bao giờ ưu ái ai tất cả mọi chuyện cả.

Công việc của Hà Man sau khi trải qua quãng thời gian vô cùng thuận lợi, đột nhiên bắt đầu bị vận đen chụp tới. Cuộc họp đề án quan trọng như vậy mà cô bỏ quên USB ở nhà, đành liều mạng tay không bắt giặc lên thuyết trình, nói được một nửa thì quên sạch chủ đề đã chuẩn bị trước đó.

Cũng may với sự giúp sức của tập thể, cuối cùng thì họp đồng đó cũng đã được ký kết, vậy nhưng Hà Man vẫn tự trách không thôi. Các sếp niệm tình cô đã cống hiến hơn 10 năm cho công ty nên đã khoan dung, chỉ nói rằng chắc do cô quá mệt mỏi, mới nghỉ ngơi chưa được bao lâu sau tai nạn đã vội tham gia vào tổ dự án đặc biệt quan trọng này, khó có thể tránh khỏi sơ suất.

Hà Man quyết định lùi về hậu phương, sếp lớn khuyên bảo mãi nên cô cũng tạm chưa xin thôi việc, bên nhân sự bắt đầu đăng tin tuyển dụng giám đốc sáng tạo mới.

Tạ Vũ thì vui vẻ an ủi. “Quá tốt, vợ của anh cuối cùng cũng đã có xi căng đan rồi, vậy là cuối cùng anh đã chính thức giành lại được vị thế trụ cột trong gia đình, nguy cơ hôn nhân tan vỡ cũng bị xóa bỏ triệt để.”

Hà Man cũng phải bật cười vì câu đùa này, mệt mỏi trong lòng bỗng vui đi rất nhiều.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy chiếc điện thoại đang đặt cạnh tivi, nhưng nghĩ nát óc cũng không nhớ ra nổi tại sao mình lại đặt ở đó.

“Mấy ngày trước có phải anh dặn em làm việc gì đó không? Sáng nay em tỉnh dậy lơ mơ có ấn tượng như vậy, nhưng mãi vẫn không nhớ ra.”

Tạ Vũ nhún mày nhìn ra ngoài cửa, thời tiết thật đẹp.

Anh chợt reo lên. “À, đúng rồi, anh dặn em hôm nay mang chăn ra phơi ngoài vườn. Lâu lắm mới thấy nắng lên.”

Hà Man chột dạ.

Cô mang đồng chăn ra phơi trên dây ở ngoài vườn, sau đó lấy gậy trúc đập vài cái, để các sợi bông vụn bay đi. Ánh nắng chiếu xuống ấm áp khắp nơi, Hà Man ngẩng mặt lên trời, hít một hơi dài sáng khoái, dang tay ôm lấy những sợi bông đang từ từ bay xuống.

Thời tiết hôm nay thật đẹp. Hà Man mỉm cười.

Dạo trước, có lần cô nấu ăn xong đăng trí quên không khóa bình ga, suýt chút nữa xảy ra chuyện, nên Tạ Vũ cấm cô vào bếp lần nữa. Nhưng hôm nay cô rất muốn tự tay làm một mẻ bánh mousse thật ngon.

Hà Man chạy về phòng, mặc áo khoác, quyết định ra ngoài đi siêu thị.

Đi đến một ngã ba, Hà Man bỗng dừng lại.

“Đây là đâu nhỉ?”

Hình như đã đi rất lâu, nhưng vẫn chưa nhìn thấy siêu thị đâu cả, giờ cô lại lạc đến một con đường lạ hoắc nào đó. Hà Man dán mắt vào tấm biển chỉ đường, trong lòng thấy vô cùng chán nản.

“Dùng bản đồ dẫn đường vậy.” Hà Man lăm bắm, mở túi ra lấy điện thoại.

Điện thoại không thấy đâu.

Cô hoang mang lục tìm hết tất cả các túi. Đều không thấy.

“Quên ở nhà hay bị trộm móc mất rồi nhỉ?” Hà Man cuống đến sắp khóc. Điện thoại của cô bây giờ không đặt mặt mã, bên trong còn có ảnh nhạy cảm của hai đứa nữa, bị trộm lấy mất thật thì biết làm sao bây giờ?

Trong lúc vô cùng lo lắng, cô bỗng thấy tường gạch trước mắt bắt đầu xoay vòng, xoay mãi xoay mãi, trời đất như tối sầm lại.

Hà Man lao đảo rồi ngã quỵ bên vệ đường.

2.

Hà Man dần hé mắt, một luồng ánh sáng tràn ngập tầm nhìn. Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng trên mặt, cô nhú mày, mãi một lúc sau mới có thể nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

“Man, em tỉnh rồi à?” Tạ Vũ tay cầm một bình nước xuất hiện ngoài cửa, đi vội về phía cô.

“Rốt cuộc em bị sao vậy? Sao lại ngất ở ngoài đường?”

“Em... tự dưng mất em tối mịt lại.”

Ánh mắt Tạ Vũ lộ rõ vẻ xót xa. “Được rồi, em nằm xuống đã, anh đi gọi bác sĩ.”

Tạ Vũ ra ngoài một lúc rồi quay trở lại, ngồi xuống bên cạnh giường xoa tay cô. “Bác sĩ nói em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, rồi sẽ đưa em đi kiểm tra ở phòng xét nghiệm sau.”

“Em thấy hơi sợ.”

“Không sao đâu, ngày trước tai nạn nên não bị ảnh hưởng, anh vừa lên mạng xem rồi, thỉnh thoảng bị ngất là di chứng sau tai nạn thôi. Đừng có thần hồn nát thần tính nhé, không có chuyện gì đâu.”

Hà Man mỉm cười, nắm chặt tay anh. “Vâng, sẽ không có chuyện gì cả.”

Nửa tiếng sau, Hà Man thử ngồi dậy. Cô vẫn thấy hơi hoa mày chóng mặt, người cũng run nhẹ, Tạ Vũ lo lắng nắm lấy hai tay cô, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

“Anh xem anh căng thẳng kia, toát cả mồ hôi tay. Do em nằm lâu quá nên chắc bị hạ đường huyết thôi. Không sao đâu!” Hà Man mỉm cười khó nhọc. “Anh lại xin nghỉ à, làm sếp rồi nên oai há?”

“Làm sếp rồi thì cũng không cần đến ngồi ở văn phòng, nếu muốn, anh ngồi ở nhà làm cũng được nữa là...” Tạ Vũ ra vẻ bất cần. “Vừa chăm vợ, vừa thỉnh thoảng xem việc công ty, chắc cũng chẳng sao. Nào, anh đỡ dậy nhé.”

“Cô có nhớ hôm nay là ngày mấy, thứ mấy, tháng mấy và năm nào không?”

Hà Man nghe xong câu hỏi đó liền bật cười.

Trong phòng xét nghiệm, bác sỹ yêu cầu Hà Man làm một số câu trắc nghiệm nhỏ. Hà Man có đôi chút hồi hộp – không hiểu sao, mặc dù tốt nghiệp đã lâu rồi, nhưng đến giờ, hề cứ nghe đến cụm từ “câu hỏi trắc nghiệm” là tim cô lại đập thành thịch, như một phản xạ có điều kiện.

“Bác sỹ đang cố giúp tôi giải tỏa căng thẳng phải không? Vậy phiền bác sỹ cho chồng tôi làm trắc nghiệm đi, anh ấy còn căng thẳng hơn cả tôi đây.”

Bác sỹ mỉm cười ôn tồn. “Vẫn còn đùa được là không sao rồi. Tôi biết câu hỏi vừa rồi đúng là coi thường IQ, nhưng đây là phần kiểm tra quan trọng thông thường. Theo lời của chồng cô kể về tình hình gần đây, tôi cũng có một vài phỏng đoán sơ bộ. Tốt nhất là hãy cứ làm một chút, như vậy mọi người đều sẽ yên tâm.”

Tạ Vũ vỗ vỗ đầu Hà Man cổ vũ. “Không phải đo chỉ số thông minh, em cứ nghĩ kỹ rồi trả lời, đừng tự ti nhé.”

“Ai tự ti cơ chứ,” Hà Man trừng mắt lườm anh. “Em cần cho bây giờ!”

Bác sỹ vờ húng hoảng ho nhẹ, hai người đành ngồi nghiêm túc trở lại.

“Được rồi, bây giờ trả lời cho tôi, hôm nay là ngày mấy tháng mấy năm nào?”

Hà Man trả lời. “Thứ năm ngày 31 tháng 1 năm 2013.”

“Cô bây giờ đang ở đâu? Có biết địa chỉ không?”

“Bệnh viện Dương Minh, 309 đường Tùng Đức, khu Tín Nghĩa.”

Giọng cô ngày thường vốn rất hay, nãy giờ ngồi đây lạnh lạnh cất tiếng trả lời những câu hỏi đơn giản như vậy, từng âm từng lời vang lên như những hạt đậu nhỏ rơi xuống nền nhà tí tách, thần thái quả thật rất đẹp. Tạ Vũ nhìn vợ, ánh mắt anh hấp háy niềm vui, dường như càng ngắm càng không thấy đủ.

“Được, vậy cô cùng đọc theo tôi ba từ sau – Quả táo, tờ báo, tàu hỏa. Hãy nhớ kỹ ba từ này, một lúc nữa tôi sẽ yêu cầu cô nhắc lại.”

Hà Man cố nhin cười, khăng định như đinh đóng cột. “Quả táo, tờ báo, tàu hỏa, tôi nhớ rồi.”

“100 trừ 7 bằng bao nhiêu?”

“93.”

Đề trắc nghiệm này đúng là thượng vàng hạ cám, Hà Man rửa thầm.

“Trừ tiếp 7 thì bằng bao nhiêu.”

“86.”

“Trừ tiếp 7.”

“79.”

Đáp liền vài câu, sợ trả lời nhanh quá sẽ bị sai mất, Hà Man bèn nói chậm lại.

“Bây giờ tôi đưa ra 5 con số, cô hãy đọc ngược lại nhé: 4, 2, 7, 3, 1.”

“1, 3... 7, 2... 4.”

Hơi phải động não chút, nhưng cũng không lạ, bởi trước giờ cô rất kém môn toán. Hà Man tự an ủi.

“Được, bây giờ cô nhắc lại ba từ ban đầu xem.”

Hà Man khó có thể hình dung tâm trạng của mình khi đó.

Cô không thể giấu đi sự hoang mang và thần thờ trong đôi mắt của chính mình, khoảnh khắc khi nhìn thấy lông mày của Tạ Vũ hơi nhướn lên, Hà Man đột nhiên thấy mình thật vô dụng. Giống như hồi nhỏ khi đi thi nhận được điểm kém, trở về nhà và nhìn thấy ánh mắt đượm buồn của mẹ vậy.

Cô sợ phải làm Tạ Vũ thất vọng. Cô đã hứa với anh rằng sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hà Man tự ép mình phải tập trung tinh thần. Câu hỏi trắc nghiệm hơi mơ hồ này bắt đầu phát huy uy lực khủng khiếp của nó. Bác sỹ không hề thúc giục cô, từ đầu đến cuối vẫn giữ nét mặt ôn tồn từ tốn. Tạ Vũ hình như cũng sợ làm phiền vợ, không dám hé môi.

Sự căng thẳng như một làn khói trắng, dần lan tỏa mù đặc trong phòng xét nghiệm.

Nước mắt Hà Man bắt đầu vòng quanh khóe mắt.

“Đừng sốt ruột, cứ từ từ thôi!” Tạ Vũ cuối cùng cũng không kìm được, khẽ cắt lời động viên, giọng nói ảm áp nhẹ nhàng, như một ông bố trẻ.

“Cố nhớ xem nào, từ đầu tiên là quả táo.” Bác sỹ Trường gợi ý.

“Quả táo...” Hà Man thở mạnh ra. “Đầu tiên là quả táo, tôi nhớ ra rồi, nhớ ra rồi.”

“Từ thứ hai là gì?”

Hà Man lại tiếp tục vò đầu bứt tai.

“Từ thứ hai là thứ mà ngày nào mình cũng xem vào buổi sáng, anh đọc xong rồi đến lượt em ấy.” Tạ Vũ vừa nhẹ nhàng vỗ lưng vợ vừa gọi ý.

“Ờ báo?”

“Từ thứ ba thì sao? Là một phương tiện đi lại.”

“Xe hơi? Xe đạp?” Hà Man lo lắng ra mặt. “Máy bay? Tàu hỏa?”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Tạ Vũ reo lên. “Ba từ đều đúng, tốt rồi!”

Không tốt, không hề tốt chút nào. Hà Man thấy lòng bỗng dần trĩu nặng.

Lúc này, bác sỹ lấy từ trong ngăn kéo ra vài đồ vật, sắp sẵn trên bàn.

“Bây giờ, cô hãy nhớ kỹ năm thứ này.”

Một chiếc đồng hồ, một đồng xu, một cái bút bi, một cái danh thiếp và một cuốn sổ. Hà Man cố gắng ghi nhớ, đến nỗi thấy đầu óc hơi choáng váng, dường như cô muốn khắc tất cả những thứ đó vào trong đầu mình.

Cô cảm thấy bàn tay đang được Tạ Vũ nắm bắt đầu rịn mồ hôi lạnh. Tạ Vũ cũng cảm nhận được điều đó, anh lại càng siết chặt hơn.

Bác sỹ tiếp tục lấy ra một chiếc khăn và che lên trên bàn.

“Được rồi, cô Hà, bây giờ nói thử tôi nghe lần lượt năm món đồ vừa xong.”

“Đồng hồ, bút, đồng xu, và... và...”

Hà Man nói đến đó rồi chợt ngưng bật, cô quay sang nhìn Tạ Vũ, mặt hai người đều biến sắc.

Từng giọt nước trên khóe mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

Tạ Vũ kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu vợ như một người cha yêu chiều.

“Được rồi em, trải nghiệm xong rồi, chúng mình thành công rồi, đừng sợ, đừng sợ.”

3.

Khoảnh khắc khi được đưa vào máy cộng hưởng từ, Hà Man bỗng có cảm giác mình đang bị đưa lên đoạn đầu đài.

Thứ máy móc kỳ quái này, có thể nhìn thấu cả một đại dương bập bềnh sóng vỗ trong đầu cô.

Trên biển đó, những mảnh ký ức, những đoạn phim rời rạc và những âm thanh hỗn loạn vẫn lập lờ trôi dạt vô định, không thể ghép lại hoàn chỉnh.

“Vùng hải mã[1] trong não cô ấy đang thu hẹp dần.”

[1] Vùng hải mã: liên quan đến việc dự trữ những thông tin cảm giác khác nhau và rất nhạy cảm với hoạt hóa “Stress”. Hải mã có vai trò quan trọng trong việc giữ và gọi lại trí nhớ về cảm xúc và nhận thức.

Người đàn ông mặc blouse trắng cầm chiếc que sắt, chỉ trên màn hình chụp cắt lớp não đang được chiếu sáng.

Anh cũng không nhớ sau lưng trông cô ấy thế nào nữa, bây giờ anh chỉ nhớ ra em...

Một chàng trai đang nhẹ nhàng ôm từ phía sau, cô cúi đầu, nhìn thấy cánh tay săn chắc của chồng đang vòng qua eo, ngược mắt lên, cô nhìn thấy cây thông Noel, cảnh mọi người đang trò chuyện, tiếng cười đùa vang khắp mọi nơi...

“Cô Hà nhiều năm trước từng bị tai nạn giao thông, sự việc lần đó làm não của cô ấy bị chấn động. Lần này não bị tổn thương lần nữa, điểm đen ở đây là vết máu tụ. Nó có phải là nguyên nhân hay không, tạm thời chúng tôi chưa thể xác nhận. Nhưng căn cứ theo hiện trạng của vùng hải mã, tình trạng hàng ngày và kết quả của bài kiểm tra trắc nghiệm với cô ấy thì...”

Miệng của người đàn ông mặc blouse trắng vẫn mấp máy không ngừng.

Anh muốn uống bia không?

Muốn! Anh hai lon, em một lon!

Đêm hè trời đã vào khuya, bóng cây xào xạc. Mùa hè... mùa hè... cái mùa mà dù trời có sập xuống cũng không thấy sợ hãi đó.

“Rất có khả năng, cô ấy bị mắc chứng thoái hóa não.”

Cùng với câu nói này, tất cả những hình ảnh sống động cũng bị biến hút đi, xa dần như những gợn sóng thoái triều.

Hà Man dần thoát ra khỏi những suy nghĩ hỗn tạp và định thần lại, nhận ra mình đang đứng trong phòng vệ sinh.

Cô gái đứng trước gương với mái tóc rối, mặc áo ngủ, trên tay cầm một chiếc bàn chải đánh răng.

Thì ra là do chưa tỉnh ngủ.

Hà Man ngấm lại mình, tự cười ngốc nghếch.

Đẩy thì đánh răng rửa mặt, tắm một chút vậy.

Đây là lần thứ mười Hà Man tắm. Tạ Vũ ngồi phía dưới tầng, lắng nghe tiếng nước róc rách chảy trên tầng. Anh chậm chậm ngồi xuống nền nhà, tựa lưng vào tường, đối diện với cánh cửa bếp đang mở toang, bên trong là hơn chục gói muối mà Hà Man lần lượt mua về từ siêu thị. Mọi thứ cứ tích tụ dần, cho đến khi bị đóng dày như một lớp băng không thể tan chảy.

4.

Vốn dĩ Tạ Vũ vẫn tưởng rằng, mất trí nhớ sẽ theo trình tự, Hà Man sẽ bắt đầu quên lãng dần những thứ gần với hiện tại nhất, sau đó sẽ lần lượt quay về quá khứ, cuối cùng là đến tình trạng của một đứa trẻ sơ sinh.

Thực tế thì tình trạng mất trí nhớ sẽ vô cùng thất thường, ngày hôm nay Hà Man là của 5 năm trước, ngày mai có thể sẽ trở về thời Đại học, ngày kia lại trở nên bình thường, vừa bình thường được vài phút lại xách túi nói phải tham dự một cuộc họp...

Những ký ức trong đầu Hà Man bị đảo lộn hoàn toàn, nhảy qua nhảy lại, không có quá khứ, hiện tại hay tương lai, chỉ có những lựa chọn ngẫu nhiên.

Tháng 5, không khí cuối xuân vẫn tràn ngập khắp nơi. Dãy tường nhà hàng xóm hoa nở đã đến độ tàn, nhưng vẫn có thể ngửi thấy hương thơm lẫn khuất trong không khí lúc ẩn lúc hiện, không rõ có phải là ảo giác.

Bệnh tình của Hà Man chuyển biến xấu đi nhanh hơn so với tưởng tượng.

Ba tháng trước bác sỹ từng nói, nếu không tiến hành phẫu thuật, uống thuốc chỉ có thể trì hoãn tạm thời, không thể điều trị dứt điểm được, nhưng hiệu quả điều trị có thể chịu tác động từ bản thân người bệnh. Nếu như mỗi ngày chịu khó hoạt động vừa đủ, duy trì tốt chức năng các bộ phận cơ thể, chịu khó tập viết lại nội dung trên báo, đọc sách báo để duy trì khả năng nhận biết, như vậy thì rất có khả năng Hà Man sẽ giữ lại được từ 3 đến 4 năm ký ức của mình.

“Chúng tôi từng nghĩ, tốt nhất nên tiến hành phẫu thuật để loại bỏ cục máu đông đó đi, nhưng vị trí cục máu đó lại liên quan tới nhiều dây thần kinh quan trọng của não, xác suất nguy hiểm rất cao, chỉ có 20% cơ hội sống sót, vì vậy nên tôi đề nghị không nên phẫu thuật.”

Tạ Vũ đến nay vẫn còn nhớ như in giọng nói khản khết của vị bác sỹ. Có lẽ vì kinh nghiệm công việc phong phú đã giúp ông khống chế được giọng điệu và cảm xúc của mình, đây rõ ràng là một tin tuyệt vọng, nhưng khi nói ra, ông lại khiến anh có cảm giác đó giống một lời an ủi hơn.

20% cơ hội sống sót cũng là nguyên nhân gây ra cuộc tranh cãi giữa Hà Man và Tạ Vũ.

Hà Man không muốn mình trở thành tâm thần. Kể cả lạc quan nhất, sau 3 năm nữa cô vẫn trở thành một hình nhân mất trí, không có khả năng tự kiểm soát hành vi của bản thân, có lẽ ngay cả việc đại, tiểu tiện cũng không thể tự chủ được.

Nhưng nếu làm phẫu thuật, cũng chẳng khác gì tự tử.

Quay trở về từ bệnh viện, Hà Man vẫn trong trạng thái khá tỉnh táo, sự tỉnh táo này đi cùng với cảm giác sợ hãi, và cũng đi cùng với sự tranh cãi.

“Anh thực sự muốn em bị tâm thần hay sao? Em chẳng nhớ nổi chồng và bản thân mình, không tự làm được gì cả, chẳng khác nào một đứa trẻ to xác, em cũng chẳng phải là chính mình nữa, như vậy thì sống để làm gì?”

“3 năm sau đây sống chẳng để làm gì, thế em định đi tự tử luôn à?” Tạ Vũ cũng kích động.

“Phẫu thuật sao gọi là tự tử được? Chẳng phải vẫn có 20% hy vọng đấy sao?” Nước mắt Hà Man rơi lã chã. “Em không thể biến thành một kẻ tâm thần được, không phải vì em tiếc cho bản thân, là em muốn nhân lúc đầu óc vẫn còn chút tỉnh táo, tranh thủ sắp xếp tất cả mọi việc. Anh có hiểu không, cả đời này anh sẽ phải chịu khổ vì em! Anh vì em mà nghỉ làm lâu như vậy, nhờ đâu lại bị đuổi việc, sắp tới lại phải lo tiền thuốc thang của em, nửa đời sau phải trông nom chăm sóc một đứa tâm thần, một đứa chẳng phải là Hà Man của ngày trước nữa! Anh có hiểu không? Anh mới 33 tuổi đấy, anh định phá hủy cuộc đời của chính mình sao? Đợi đến khi em không còn ý thức gì, ngay cả bản thân vô dụng như thế nào cũng không biết, lúc đó em biết giúp anh ra sao?”

“Tất nhiên anh biết. Anh cũng biết, nếu như bây giờ người bị bệnh là anh, em cũng sẽ có lựa chọn giống anh mà thôi! Chăm sóc em cả đời thì sao hả? Sao hả? Người chăm sóc em là anh, anh không thấy phiền phức thì thôi, em dựa vào cái gì mà quyết định thay anh?”

Nước mắt Hà Man tuôn dài trên gò má.



“Chúng ta không phải là vợ chồng nữa, chẳng phải là đã ly hôn rồi sao? Chẳng phải anh cũng quyết định để em sống cuộc sống mới rồi sao? Lúc đó còn có thể chia tay được, bây giờ tại sao lại không? Nếu như khi đó em chuyển đến một thành phố khác, thì anh sẽ chẳng bao giờ gặp được em nữa, vậy thì đối với anh em cũng chẳng khác gì đã chết rồi, không phải sao?”

“Anh nói không phải là không phải!!!”

Tạ Vũ hét to đến nỗi toàn thân Hà Man rung lên.

“Anh sẽ không để em chết. Anh sẽ coi em như con gái mình, đúng, như con gái mình, lớn kiểu ngược đời, càng nuôi càng nhỏ, không được sao? Đẳng nào thì em cũng ngốc nghếch như vậy, già rồi không sớm thì muộn cũng sẽ tâm thần mà thôi, có sao đâu chứ?”

Tạ Vũ ôm chặt lấy cô, như sợ một giây sau Hà Man sẽ tan thành cát bụi.

Cứ thế, đây không phải là lần cãi nhau duy nhất. Hà Man luôn tâm niệm phải làm phẫu thuật, còn Tạ Vũ vì ngăn cản ý định này của vợ mà to tiếng, cuối cùng thì cả hai đều ôm lấy nhau mà khóc. Lần nào cũng như vậy.

Cho đến khi trí nhớ của Hà Man giảm sút đến nỗi cô không còn nhớ nổi mình phải làm phẫu thuật, cũng không thể cãi nhau với Tạ Vũ một cách trọn vẹn được nữa.

5.

Một khách hàng từng có quan hệ rất tốt với Tạ Vũ, năm nay 30 tuổi, vừa mới chia tay bạn gái sau 6 năm yêu đương mặn nồng.

Anh ta ở tầng 7 của một tòa nhà chung cư, sau khi bạn gái dọn đi, để lại vài thứ đồ dùng vật hàng ngày và một chú chó săn tên Kim Mao.

Kim Mao đã 6 tuổi rồi, được mang về từ những ngày đầu khi hai người họ bắt đầu chung sống, từ một chú chó bé xíu, nay đã lớn và nặng tới 38 kg. Nhu cầu vận động hàng ngày của Kim Mao là rất lớn, hai người ngày trước mỗi sáng sớm và sau khi tan làm đều dắt Kim Mao đi chạy bộ cùng.

Công việc làm đại diện khách hàng rất bận rộn, cô bạn gái thì chỉ buôn bán tự do, cả ngày cô ấy bầu bạn với Kim Mao, chỉ có đến tối khi cả nhà đoàn tụ, không khí mới trở nên vô cùng ấm áp.

Tiếc là niềm vui ngắn chẳng tày gang.

Sau khi cô ấy chuyển đi, trong nhà chỉ còn mỗi Kim Mao đơn độc một mình. Anh ta mở cửa ban công quanh năm suốt tháng, bắt kẻ đồng hay hè, để phòng những khi phải làm thêm về muộn, không kịp dẫn đi dạo, Kim Mao có thể tự ra ngoài đó đại tiểu tiện.

Nhưng không lâu sau anh ta bị hàng xóm phản ánh, Kim Mao cả ngày trong nhà một mình nên thấy rất cô đơn, một ngày nó ra ngoài ban công, nhìn thấy dòng người qua lại phía dưới phố, liền sủa thảm thiết mãi không ngớt, không biết có phải do nhớ chủ hay không. Hàng xóm không chịu được tiếng ồn, lập tức phản ánh với ban quản lý tòa nhà.

Anh ta đành đóng cửa ban công lại, không để nó ra ngoài nữa.

Rồi một ngày anh ta về nhà rất muộn, vừa mở cửa, một mùi hôi nồng nặc xộc vào mũi. Thì ra Kim Mao bị đau bụng, tằm thắm phía dưới bàn trà dính đầy phân nó. Kim Mao hình như cũng biết mình sai, nên không hề chạy đến ôm lấy chủ nhân, mà chỉ nằm im co quắp trong góc một cách đáng thương, ngược đời mắt uơn ướt nhìn anh.

Chú chó đang nằm cuộn tròn kia, giờ đây trông còn nhỏ bé gầy guộc hơn so với lúc mới được sinh ra.

Anh ta không kim được, người đàn ông 30 tuổi đó đã lặng lẽ ngồi xuống trước cửa, bật khóc nức nở.

Tạ Vũ từng cảm thấy rất khó hiểu. Không có thời gian, tại sao không tặng lại cho ai đó, hoặc bán nó đi?

Nếu cứ như vậy thì chủ cũng buồn, mà chó cũng chẳng vui.

Khách hàng cười khổ, không giải thích, mãi sau chỉ nói. “Không nữa.”

Vậy mà, khi Danny tế nhị khuyên, với tình trạng hiện nay của Hà Man, giờ là lúc khá thích hợp để đưa cô ấy vào viện điều dưỡng, không hiểu vì sao, Tạ Vũ bỗng nhiên nhớ đến câu chuyện xa xôi kia.

Danny không phải là người duy nhất khuyên anh như vậy, cũng không phải lần duy nhất. Tiểu Hoàn, gia đình Hà Kỳ...

Những người ngoài cuộc thường lý trí hơn, họ có thể phán đoán phương thức nào mà họ cho là phù hợp nhất một cách khách quan. Tạ Vũ đi làm trở lại, Hà Man nằm viện, cô sẽ nhận được sự chăm sóc và điều trị của một đội ngũ chuyên nghiệp, đồng thời cũng giảm nhẹ gánh nặng cho Tạ Vũ.

“Đây là tính kế lâu dài.”

Mọi người ai cũng nói vậy.

Nhưng anh không làm được.

Giây phút đó dường như anh lại nhìn thấy vị khách hàng lớn tuổi khi xưa, mặt đầy vẻ ưu tư phức tạp, nhưng lại không thể giải thích, chỉ lặp đi lặp lại một câu “Không được, tôi không nỡ.”

Không nỡ khi thấy cô ấy như một tù nhân bị chối bỏ, cô độc nằm đó chờ người đến thăm nom, ngày lại ngày chung sống cùng với một đám người đã tắt hết mọi hy vọng giống bản thân mình. Nếu không thể ở bên cạnh cô, vậy anh sống còn có nghĩa lý gì.

6.

Buổi sáng tinh dậy, Tạ Vũ phát hiện ra Hà Man đã biến mất.

Anh lao ra khỏi giường như một kẻ điên, chạy xuống cầu thang suýt chút nữa hụt chân ngã lộn. Chạy đến cửa phòng, mới thấy Hà Man đã trang điểm gọn gàng, tay cầm túi, đang cúi xuống đi giày.

“Em định đi đâu thế?” Anh sợ làm cô bị kích động, bèn cố nén giọng xuống thật nhẹ, hỏi một cách tự nhiên.

Hà Man bình thản ngược lên nhìn anh mỉm cười. “Em đi làm mà! Hôm nay em có một cuộc họp quan trọng, chắc không về ăn cơm đâu.”

“Ừ...” Tạ Vũ không để lộ. “Vậy cố lên nhé.”

Hà Man hôn Tạ Vũ một cái, sau đó quay người đi ra khỏi nhà. Chân cô vừa khuất sau cánh cửa, Tạ Vũ vội ra đi giày, vội lấy ví, trên người vẫn mặc nguyên quần áo ngủ, theo sát phía sau Hà Man.

Trên đường, Tạ Vũ mới thực sự hiểu được sự đáng sợ của căn bệnh này.

Đi phía sau Hà Man, Tạ Vũ cảm thấy Hà Man không chỉ mất đi ký ức, cô dường như còn mất đi cả linh hồn của mình.

Cô ngồi thờ thẩn hai tiếng đồng hồ trên chiếc ghế băng dài trong công viên, đôi mắt ngây dại vô hồn nhìn về phía trước, rồi lại ngồi lặng ven hồ nửa tiếng đồng hồ chỉ để nhìn cá bơi.

Tạ Vũ núp phía sau cây, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Hà Man.

Không biết bao lâu sau, đúng lúc Tạ Vũ đang định gọi điện đến công ty xin được làm việc tại nhà hôm nay, Hà Man đột nhiên đứng dậy, tiến về phía trước.

Tạ Vũ hốt hoảng tắt điện thoại, đứng dậy tiếp tục đuổi theo.

Nửa tiếng sau, Hà Man đang ở trên khu phố mua sắm. Giữa biển người tấp nập, Hà Man trở nên thật nhỏ bé, bóng dáng mảnh dẻ tiều tụy, cảm giác như sẽ bị nuốt chửng bất cứ khi nào. Tạ Vũ giả trang thành khách mua sắm đi cùng vào trong cửa hàng, tiện tay lấy một món đồ che mặt, không để Hà Man phát hiện ra. Không ngờ, Hà Man chỉ lơ đãng nhìn ngắm một lát rồi lại đi ra. Tạ Vũ cũng đi theo mà quên mất trên tay mình vẫn đang cầm món đồ kia, bảo vệ cửa hàng lập tức đi ra chặn lại. “Này, này, anh vẫn chưa trả tiền mà!”

Tạ Vũ không để ý, vứt lại món đồ rồi tiếp tục chạy ra, không ngờ, chỉ trong vòng vài giây, Hà Man đã biến mất không một dấu vết giữa dòng người qua lại.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Việc quan trọng nhất của những sinh mệnh đó

Sức mạnh của tình yêu không lớn đến vậy,

họ rất yêu nhau, nhưng cũng không tránh khỏi

những sóng gió trên đường đời, ông trời dường

như không đặc cách cho những kẻ nặng tình bao

giờ. Chỉ có tình yêu mới đặc cách cho chính

bản thân ta.

1.

Đầu óc Tạ Vũ đang rất hỗn loạn.

Dường như tất cả mọi người trên phố đều nhìn thấy, có một chàng trai mặc đồ ngủ chân đi giày da chạy đi chạy lại như sắp phát điên. Tạ Vũ nhìn đông ngó tây không biết phải tìm ở đâu mới được, sợ rằng chỉ trong chớp mắt nếu không nhìn kịp đúng hướng, sẽ đánh mất cơ hội trông thấy Hà Man.

Giữa dòng người tấp nập, đủ mọi dáng hình, đủ mọi khuôn mặt, nhưng lại không thể tìm ra khuôn mặt quen thuộc nhất đối với anh.

Tạ Vũ cầm máy lên gọi cho Hà Man một cách vô vọng, quả nhiên điện thoại Hà Man đã tắt. Gọi cho cảnh sát, đầu dây bên kia trả lời rằng theo quy định vẫn chưa vượt qua 24 tiếng thì không thể quy là mất tích, cảnh sát tạm thời chưa thể hỗ trợ được.

Bất đắc dĩ, Tạ Vũ gọi cho Hà Kỳ, Tiểu Hoàn và Danny, nhờ ba người bọn họ cùng đến phố mua sắm tìm giúp. Dù cho họ đều đoán được tình cảnh gian nan của Tạ Vũ và Hà Man hiện tại, cũng đã nhiều lần chân thành nói sẽ đến giúp Tạ Vũ một tay vào hai ngày cuối tuần, nhưng Tạ Vũ đều kiên quyết từ chối – Anh biết rằng, Hà Man không hề muốn mọi người nhìn thấy mình ngày càng trở nên ngây ngây dại dại như vậy, cũng sợ mọi người sau khi chứng kiến bệnh tình của Hà Man sẽ càng thúc giục anh sớm đưa cô đi viện điều dưỡng.

Anh vốn không nghe theo lời khuyên của bọn họ, còn cố gắng nói tự mình có thể lo liệu được. Vậy tình hình bây giờ phải giải quyết thế nào đây? Còn tư cách nào để tiếp tục phản đối ý kiến của họ chứ?

Sau khi tắt máy, Tạ Vũ rảo bước quay về nhà, anh định về lấy xe đi để có thể quan sát được rộng hơn. Vừa mới mở cửa bước vào nhà, Tạ Vũ bỗng người phát hiện ra, Hà Man đã thay đồ ở nhà, ngồi trước bàn ăn ngoan ngoãn đợi anh.

Tạ Vũ đứng rất lâu ở lối ra vào, tựa như đôi mắt đã bị tin tức tốt lành kia làm cho mê mẩn đi.

Anh liền gọi cho Hà Kỳ, nhờ cô ấy gọi bảo Danny và Tiểu Hoàn không cần tìm nữa, vợ anh đã quay về, mọi người yên tâm.

Tạ Vũ chậm chậm cởi giày, tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này để che đi nét hoang mang còn lại trên mặt, trở về trạng thái điềm tĩnh như bình thường, sau đó ngồi xuống cạnh bàn nở một nụ cười.

Đi đến gần, anh nhìn thấy trên bàn đặt một chiếc bánh ngọt.

Không biết Hà Man đang nghĩ gì, cô vẫn chưa nhận ra Tạ Vũ vừa vào nhà, mãi đến khi anh đến bên cạnh mới chợt tỉnh lại, nhưng lại không hề tỏ ra kinh ngạc khi nhìn thấy anh bất chợt xuất hiện trước mắt, như vẫn tâm niệm Tạ Vũ vẫn trong phòng khách này giờ, chưa từng ra khỏi nhà.

Thấy Tạ Vũ, Hà Man rất vui vẻ, đứng ra phía trước đón anh.

“Nào, cắt bánh nhé! À, đúng rồi, em đăng trí quá, vẫn còn chưa thấp nển kia!”

Sao lại cắt bánh chứ... Tạ Vũ đang thắc mắc tự hỏi, thấy Hà Man đưa tay với lấy bật lửa trên bàn, liền giật mình chộp lấy. “Để anh, để anh!”

Tạ Vũ cúi đầu bật lửa châm ngon nển duy nhất trên chiếc bánh, lúc này mới thấy dòng chữ nguệch ngoạc màu hồng. “Kỷ niệm 1 năm ngày cưới.”

Tha cho anh đi, đây là kiểu tính lịch gì vậy? Tạ Vũ muốn cười, nhưng lại chợt lấy sống mũi cay cay. Anh nhìn Hà Man nhắm mắt chấp tay nguyện cầu như một thiếu nữ, định nói “không phải sinh nhật, em cầu gì vậy”, nhưng kịp dằn lại.

“Em ước điều gì vậy?” Anh mỉm cười hỏi.

“Không nói cho anh biết.” Hà Man nghiêng đầu cười, neho mắt nghịch ngợm. Cô cầm lấy tay anh, đếm một, hai, ba để cùng anh thổi nến.

“Thổi nến xong, em còn có quà cho anh đấy nhé.”

Hà Man nháy mắt với anh, rồi quay đầu thổi nến phù một cái, ngọn nến tắt lịm.

“Không phải cùng thổi sao?”

“Dù sao anh cũng chẳng ước gì,” Hà Man khoái trá. “Thổi hay không cũng sao đâu nhĩ.”

Không để Tạ Vũ kịp phản ứng, cô liền cúi xuống lấy một chiếc hộp vuông từ phía dưới bàn, đặt lên tay anh.

“Anh mở ra đi, xem có thích không?”

Hà Man chăm chú nhìn chiếc hộp, còn Tạ Vũ lại chăm chú nhìn Hà Man. Trên khuôn mặt 30 tuổi của cô gái kia, lại ánh lên vẻ trong sáng của tuổi 13. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc hộp như thể chính mình cũng không biết có gì trong đó, vẻ mặt vô cùng hiếu kỳ.

Tạ Vũ đặt tay lên nắp hộp, cổ tình không mở, muốn trêu chọc vợ một chút.

“Em sốt ruột gì chứ, em biết thừa có gì ở trong mà. Nào, để anh kiểm tra nhé, em có nhớ trong hộp có gì không?”

Hà Man đập đập tay chồng. “Đừng đùa nữa, anh nghĩ em ngốc hay sao mà định gạt em? Em định để anh bất ngờ, sao có thể nói được chứ, mau mở đi!”

Tạ Vũ đành im bất, từ từ mở nắp hộp ra.

Nokia 5300, sản xuất năm 2006.

Tạ Vũ sửng sờ.

Bộ dạng của anh làm Hà Man bật cười khanh khách, vô cùng vui vẻ. “Không ngờ phải không! Em đã nói sẽ tìm cách mua tặng anh mà, sao nào, nói lời giữ lời rồi nhé! Anh có vui không?”

Tạ Vũ cúi đầu, ngón tay nhẹ miết trên phím điện thoại.

“Vui.”

Chúng mình dọn nhà vất vả, anh lại tiêu nhiều tiền nữa, đến cái điện thoại mình thích cũng không dám mua. Công việc của anh hay giao tiếp khách hàng, khách hàng dùng điện thoại xịn, anh lại dùng điện thoại cũ rích như vậy, sao có thể đàm phán thuận lợi được chứ. Nhưng đúng là chiếc điện thoại này khó mua thật, em vào bao nhiêu cửa hàng, họ đều nói không có bán, mãi mới tìm được đây.”

Hà Man vừa thao thao bất tuyệt, vừa nhìn Tạ Vũ với ánh mắt trìu mến xen lẫn cảm giác hào hứng.

“Em biết, anh thấy đầu óc em dạo này không được tốt. Thực ra em ổn mà, anh đừng lo, anh thấy đấy, em đều nhớ cả! Em từng nói sau khi chúng mình chuyển nhà xong sẽ mua tặng anh một chiếc điện thoại, sao nào, em mua về rồi đấy thôi.”

Về mặt Hà Man ánh lên niềm tự hào.

“Mọi người cứ nói trí nhớ em không tốt. Thấy chưa, việc quan trọng nhất, em đều nhớ cả mà.”

Tạ Vũ chỉ lặng đi, nhìn vợ không nói năng gì. Hà Man thấy vậy bỗng trở nên lo lắng. “Sao anh không nói gì? Anh không vui hay do em đã làm gì sai? Anh... không thích sao?”

Bốn chữ cuối thốt ra một cách chậm chạp và đáng thương.

Tạ Vũ nhìn khuôn mặt người con gái không biết bao nhiêu tuổi trước mắt, chiếc điện thoại trong tay bỗng trở nên nóng ấm.

“Thích mà, vui mà,” Tạ Vũ gật đầu. “Anh thật sự rất vui. Định mua chiếc điện thoại này từ lâu, nhưng mãi không dám. Vợ à, em thật tốt, vợ à... anh biết em vẫn nhớ mọi chuyện, anh biết, anh... anh...”

Hà Man nhòm người dậy, sốt sắng ôm chặt Tạ Vũ vào lòng.

“Chẳng qua chỉ là chiếc điện thoại thôi mà. Sau này chúng mình phát tài rồi, Nokia loại mới nhất, Motorola loại mới nhất, chúng mình đều mua tất, mỗi lần mua liền hai cái, một cái dùng, một cái vứt! Được không? Được không anh? Tạ Vũ, đừng khóc, sao lại khóc chứ?”

Cô ôm lấy anh, vui mừng vì anh thích món quà mà cô đã lựa chọn kỹ càng, nhưng lại không hiểu vì sao Tạ Vũ được thăng chức làm giám đốc khách hàng, hai vợ chồng cũng đã chuyển vào ở khu trung tâm, cuộc sống ngày càng đầy đủ hơn, vậy sao anh ấy lại khóc?

Tương lai sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, anh đừng khóc nữa được không?

Thời gian của chúng mình vẫn còn rất dài.

2.

Hà Man đang trong một giấc mơ.

Cô nhìn thấy khung cảnh lúc Tạ Vũ cầu hôn mình năm đó, nhưng dường như có chút khác lạ. Trong giấc mơ, cô không hề trách móc vì Tạ Vũ đến muộn, cũng biết anh muộn có đi bơi thuyền trong công viên chỉ để ngỏ lời cầu hôn, cô biết hết. Vậy thì, cô nhất định phải giả vờ như thật mới được, không nổi nóng, không làm loạn lên, để cho anh ấy diễn cảnh cầu hôn đã chuẩn bị từ trước một cách trôi chảy từ đầu đến cuối.

Phải thật hoàn chỉnh. Phải thật hoàn hảo.

Nhưng trước khi Tạ Vũ chạy về phía cô, con đường phía trước bỗng ầm ầm rung chuyển dữ dội, rồi nứt toác thành một miệng vực sâu hoắm. Tạ Vũ bị rơi xuống mất kẹt ở phía dưới, chảy rất nhiều máu, nhưng vẫn cắn răng bình tĩnh chịu đựng.

Anh nói. “Man, anh xin lỗi, đợi một chút, anh nhất định sẽ thoát ra được, em phải đợi anh...”

“Nếu như không phải đến cứu cô, anh ấy sẽ chẳng phải chết.”

Xung quanh bỗng xuất hiện rất nhiều người, mờ ảo không nhìn rõ mặt, vây xung quanh Hà Man và Tạ Vũ. Máu trên người Tạ Vũ chảy ngày càng nhiều, rồi bỗng phun trào ra như suối, khiến cô chìm ngấm trong đó.

Cô hét lên thất thanh rồi bất động, vói tay sang bên cạnh lần tìm Tạ Vũ một cách vô thức, nhưng không thấy anh.

Hà Man trông thấy mặt chần có một tờ giấy trắng, phía trên viết. “Man, anh ở dưới tầng đợi em.”

Dường như sợ cô cứ đi vài bước là lại quên mất, Hà Man xuống giường, phát hiện trên dọc lối đi có dán rất nhiều giấy, trên đó vẽ mũi tên chỉ dẫn, nhắc nhở cô phải đi hướng nào. Hà Man đi thêm vài bước, liền nhặt lên một tờ giấy, rồi từ từ mở cửa phòng một cách cẩn thận.

Đập vào mắt cô là một tấm thảm màu trắng như tuyết trải dài suốt lối ra vào, phía trên rải đầy hoa hồng, giống như một lối dẫn đường tuyệt đẹp không thể bỏ qua, tấm thảm trải dài xuống tận dưới tầng. Hà Man chân trần bước đi, từng bước từng bước cẩn thận.

Đi đến giữa cầu thang, Hà Man nhìn thấy một dáng người lạ lẫm, như đang đứng đợi cô ở dưới cầu thang.

Người đó mặc một chiếc áo rất kỳ quái, đang cúi người khom lưng, tóc tai bạc phơ. Hà Man ngạc nhiên đi đến sau lưng, nhẹ nhàng hỏi. “Ông là...”

Ông lão đó quay người lại.

Hà Man kinh ngạc đưa tay lên bịt miệng.

Đó là gương mặt của một ông lão với rất nhiều những nếp nhăn và vết chân chim, cặp kính lão cũng không che hết được bóng mắt đã trĩu xệ.

Dù có như vậy, cô vẫn lập tức nhận ra ngay.

“Tạ Vũ?”

“Sao giờ em mới xuống?” Giọng Tạ Vũ run run đượm màu tuổi tác. “Mau đi ăn thôi. Danny vừa phẫu thuật hóa trị liệu xuất viện về, Tiểu Hoàn nói chúng ta phải ăn mừng cậu ấy vừa từ cõi chết trở về. Nào. Em mau xuống đi.”

Hà Man khoác lấy cánh tay vừa thô ráp vừa chảy xệ kia, sống mũi cay cay báo cho cô biết, dường như mọi thứ đều là sự thật.

Trước bàn ăn, Hà Kỳ, Tiểu Hoàn tóc đã điểm bạc, duy chỉ có Danny tóc vẫn đen nhánh như xưa, cả ba đều đã ngồi chờ sẵn, thấy Hà Man đi đến, họ nở những nụ cười phúc hậu chào đón cô.

“Tại sao tóc Danny vẫn đen vậy?” Hà Man vừa khóc vừa cười.

“Hôm qua cậu ấy lên đi nhuộm lại đấy,” giọng Tiểu Hoàn tuy đã lụ khụ, nhưng vẫn đầy châm biếm như xưa. “Đúng là cura sừng làm nghề!”

Hà Man bật cười, Tạ Vũ từ tốn dẫn cô ngồi xuống cạnh bàn. Cả bốn người đều đã trở thành những ông bà già, những nét dung mạo tươi trẻ cũng đã mờ phai. Chỉ còn một mình Hà Man, vẫn trẻ trung như cũ, giống như một đoạn phim bị cắt nhầm.

Thời gian bỗng đảo lộn, không gian bỗng mơ hồ. Họ đều đã già đi cùng với cô.

“Em biết ở đâu không?” Tạ Vũ đột nhiên nổi nóng. “Nhấn đâu?”

Hà Man chớp mắt. “Gi cơ?”

Tạ Vũ bỗng tức giận, ho sù sụ như sắp lên cơn hen, cuối cùng cũng ngừng lại, vịn tay lên bàn miễn cưỡng đứng dậy, lom khom rồi ghé đi lục tìm khắp nơi.

Sau đó quay lại, trên tay cầm chiếc nhẫn.

“Bảo em đeo cẩn thận, lại không nghe, sao vậy, không muốn trở thành bà lão của anh à?”

Anh ấy nhìn cô, như đợi một câu trả lời.

Nước mắt Hà Man tuôn rơi.

“Muốn. Tất nhiên là muốn. Em vẫn luôn muốn trở thành bà lão của anh.”

Mặt Tạ Vũ sáng rõ. Anh nắm lấy tay trái của cô, dùng bàn tay đã nhăn nhúm như vỏ quả khô của mình từ từ lấy nhẫn ra, rồi tỉ mỉ đeo vào ngón áp út của Hà Man.

Anh nắm lấy tay Hà Man, giọng nói nhẹ nhàng nhưng cũng đầy mãn nguyện. “Chúng mình cuối cùng cũng đã đầu bạc răng long cùng nhau rồi.”

Hà Man trân trân nhìn Tạ Vũ trước mắt, dường như có một suy nghĩ nào đó, lướt qua như một cánh chim, chỉ để lại dấu vết mơ hồ, nhưng cũng mong

manh không thể nắm bắt được.

Dường như đó là một việc cô vẫn muốn thực hiện, nhưng lại quên mất đó là việc gì.

Đầu bạc răng long.

Hà Man nhìn những khuôn mặt già nua của những người quan trọng nhất trong đời mình, đột nhiên, cô bỗng nắm được cái đuôi của luồng suy nghĩ đó.

3.

Tạ Vũ không ngờ lại gặp Lily trong siêu thị.

Cô mặc chiếc váy ngắn màu vàng mang đậm hơi thở của mùa hè, đang đi trong khu thực phẩm, Lily nhìn thấy anh trước, chạy đến chào hỏi rất tự nhiên, tưởng như những chuyện khó xử trong quá khứ chưa từng xảy ra.

Trẻ trung như thể chưa từng bị tổn thương bao giờ.

Thái độ xởi lởi của Lily đã hóa giải mặc cảm trong lòng Tạ Vũ. Anh cũng cười nói hỏi thăm tình hình dạo này của cô.

“Em có bạn trai mới rồi...” Lily cười. “Tốt hơn anh nhiều nhé.”

“Chúc mừng em, anh rất vui vì điều đó.”

“Chán ngắt!” Lily bĩu môi, đột nhiên hỏi. “Chị Hà Man dạo này ổn chứ?”

“Rất ổn.”

“Em nghe anh Danny kể hết rồi. Sao hôm nay anh lại ra ngoài? Không phải chăm chị ấy ở nhà sao?”

“Cô ấy về nhà chị gái hai hôm nay rồi. Dạo này Hà Man đang sống trong ký ức hồi trung học, lúc nào cũng thấy nhớ chị gái, nên anh đưa cô ấy về ở nhà chị vài hôm, ngày mai lại đón về.”

“Em...” Lily thờ dãi. “Những chuyện thế này, đúng là khiến người ta nghĩ rằng ông trời không có mắt, em thật sự rất buồn.”

Tạ Vũ cười. “Cũng không có gì, dù sao vẫn được ở cạnh nhau, khỏe mạnh hay bệnh tật chẳng phải cũng như nhau sao, cả đời vẫn cùng chung sống mà.”

Lily bị câu nói nhẹ nhàng của Tạ Vũ làm cho kinh ngạc.

“Đừng trách em nhiều chuyện. Em thực sự rất khâm phục anh, nếu không biết anh một thân một mình chăm sóc chị ấy lâu nay, em sẽ nghĩ là anh chỉ đang ba hoa mà thôi. Dù sao, những người mà em quen biết đều sẽ nghĩ việc gì phải khổ như vậy – anh đừng để tâm, ý em không phải nói rằng chuyện tình cảm có thể cân đo đong đếm được, chỉ là em cảm thấy... chẳng phải suy xét cho hiện tại là bản năng của con người hay sao? Anh làm như vậy có đáng không? Anh mới hơn 30 tuổi, những ngày tháng phía trước còn rất dài mà.”

Tạ Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười. “Anh chưa từng suy xét gì cả, anh nghĩ việc này cực kỳ đơn giản, tình yêu vốn dĩ cũng đơn giản như vậy, anh không thể xa Hà Man, không thể bỏ mặc, lại càng không thấy cô ấy là gánh nặng của mình. Cả đời này anh chỉ muốn được sống cùng cô ấy, nếu phải xa rồi cô ấy thì đó mới chính là gánh nặng của anh. Đây chính là hiện tại của anh.”

Lily chết lặng, không biết có phải do hơi lạnh của tủ đá, hay do tác dụng của từng lời Tạ Vũ nói, khiến đầu óc cô như chột bùng tình.

Tình yêu chính là niềm hạnh phúc lớn lao nhất. Còn điều gì đáng để tính toán nữa.

Tạ Vũ vừa nói xong, điện thoại bỗng rung lên, là Danny gọi.

“Tạ Vũ, cậu vẫn chưa biết phải không? Hôm nay tớ vô tình biết được, Hà Man đang ở bệnh viện, cô ấy muốn làm phẫu thuật!”

Tạ Vũ ngây người, rồi quăng lại xe đẩy đồ, chạy thục mạng ra cửa.

4.

“Không thể đầu bạc răng long nữa rồi!” Hà Man nhìn Tạ Vũ đang đứng vịn tay vào cửa phòng thờ dốt, mỉm cười chỉ vào đầu mình nói. “Giờ đầu em đã bị cạo trọc lốc!”

“Anh không cho em phẫu thuật.” Tạ Vũ không nhìn, chỉ cúi gầm mặt nhấc đi nhấc lại.

“Anh đừng cố chấp nữa. Kể cả em là vợ anh, nhưng tính mạng vẫn là của em, em phải tự quyết định. Mấy ngày nay hiếm có lúc nào em tỉnh táo được như bây giờ, anh phải nghe em, nhé!” Hà Man nhẹ nhàng nói, trên môi vẫn nở một nụ cười thanh thản.

“Em bảo này, đây là phẫu thuật mở hộp sọ lấy máu đọng dưới màng cứng, các bác sỹ sẽ giúp em lấy khối máu tụ đó ra. Sau đó em sẽ khỏe lại như cũ,

cũng không còn tắm tận mười lần một ngày, tuột hết cả da ra nữa.”

“Nguy hiểm lắm, không được, chúng mình cứ như thế này không được sao? Em... anh không nói với em nữa, Hà Kỳ đâu? Hà Kỳ! Chị làm chị như vậy sao, chị không muốn nuôi cô ấy nữa chứ gì? Em nuôi! Cũng chẳng cần nhờ đến chị, chuyện của chúng tôi không cần mọi người xen vào!”

Tạ Vũ trở nên điên loạn, anh thờ dốc bất lực, đi nhanh đến giường bệnh bế xốc Hà Man dậy.

“Đi, về nhà cùng anh!”

“Tạ Vũ!”

Hà Man đẩy anh ra, nghiêm túc nói.

“Em phải làm phẫu thuật, đã ký giấy rồi, tiền cũng nộp rồi, không ai ngăn cản được em. Kể cả anh.”

Hà Man nhìn Tạ Vũ một cách rõ ràng. “Em làm phẫu thuật không phải chỉ vì mình anh, mà cũng vì em nữa. Tạ Vũ, em muốn sống một cách đường hoàng cho anh. Em muốn mang đến cho anh một Hà Man hoàn chỉnh nhất, chứ không phải là một đứa bé sơ sinh hay là một loài động vật, lại càng không phải là một bức chân dung biết động đậy.”

Tạ Vũ mất ừng đỏ, trần trần nhìn cô.

“Anh đừng trách chị em, đây là quyết định của em. Em biết anh sẵn sàng vì em mà từ bỏ cuộc đời, nếu như giờ đây có mất đi ý thức của mình, em chỉ có thể sống dựa vào anh mà thôi, em cũng tin anh tuyệt đối sẽ không vứt bỏ em, sẽ bên em mãi mãi. Nếu đổi lại là anh đang nằm ở đây, em cũng sẽ có sự lựa chọn như vậy, nhưng em không cam lòng.”

Hà Man nhẹ nhàng nắm lấy tay Tạ Vũ. Đôi bàn tay của cô từ khi nào đã trở nên gầy gò xanh xao, chiếc nhẫn cưới cũng trở nên lỏng lẻo, bám víu tội nghiệp giữa hai kẽ ngón tay, Tạ Vũ trông thấy mà lòng quặn thắt.

Anh khóc lặng không nói được thêm lời nào, mặc cho cô lắc nhẹ cánh tay, nhỏ giọng van nài. “Em muốn khỏe mạnh trở lại. Từ hồi bị tai nạn mất trí đến nay, ông trời lại cho em cơ hội thứ hai để giả ngây giả ngô tìm lại chồng mình, em đúng là không nên quá tham lam. Nhưng em lại không kìm lòng được, em muốn sinh con cho anh, nhìn nó lớn lên, nhìn nó kết hôn rồi sinh con đẻ cái, và còn muốn được rửa bát cho anh cả đời này. Em nói rồi, chúng mình còn có sau này mà, rất lâu rất lâu nữa, anh phải tin vào điều đó, anh phải đợi em.”

Anh phải đợi em.

5.

“Đến khi em tỉnh lại, anh định đền cho em thế nào đây?”

“Mùa hè có dưa hấu to, anh sẽ cắt đôi, lấy thìa múc phần ngon nhất, ngọt nhất cho em ăn.”

“Ngoài ra?”

“Kem quế ngọt mà em thích, anh cũng phần cho em nhé.”

“Thật chứ?”

“Sao lại không? Ngoài em ra, cái gì anh cũng bỏ được.”

“Tốt lắm, anh có thể cho em tất cả những điều tốt đẹp nhất. Vì vậy, em cũng không muốn mang đến cho chồng mình một cô vợ đầu óc không bình thường được. Em cũng phải mang đến cho anh điều tốt đẹp nhất. Anh phải tin em, nhé.”

“Anh tin em. Anh tin rằng em sẽ tỉnh lại, và lần này sẽ không bị mất đi một chút ký ức nào nữa, dù chỉ một tiếng. Anh sẽ ở bên cạnh em, từng giây từng phút, không đi đâu cả.”

Tạ Vũ đứng bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm, ngắm nhìn Hà Man đang dần chìm vào cơn mê.

Anh tin rằng cô sẽ tỉnh lại, tóc lại mọc dài, đen nhánh, và sẽ bạc dần cùng tóc anh.

Anh vẫn ở đây chờ đợi. Chờ đợi cô xuất hiện một cách hoàn hảo nhất.

Sức mạnh của tình yêu không lớn đến vậy, họ rất yêu nhau, nhưng cũng không tránh khỏi những sóng gió trên đường đời, ông Trời dường như không đặc cách cho những kẻ nặng tình bao giờ. Chỉ có tình yêu mới đặc cách cho chính bản thân ta.

Nó không thể chống lại quy luật của sinh lão bệnh tử, nhưng lại ẩn sâu trong ký ức, bắt di bắt dịch giữa dòng sông thời gian chảy xiết, hiền ngang đón nhận những đợt sóng trào dữ dội, một lòng chờ đợi sự xuất hiện của bạn đời.

Người đó nhất định sẽ xuất hiện, mang đến cho bạn tình yêu ngọt ngào nhất.

Bạn nhất định phải tin.

Bạn đang đọc truyện *5 Năm Bị Đánh Cắp* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.